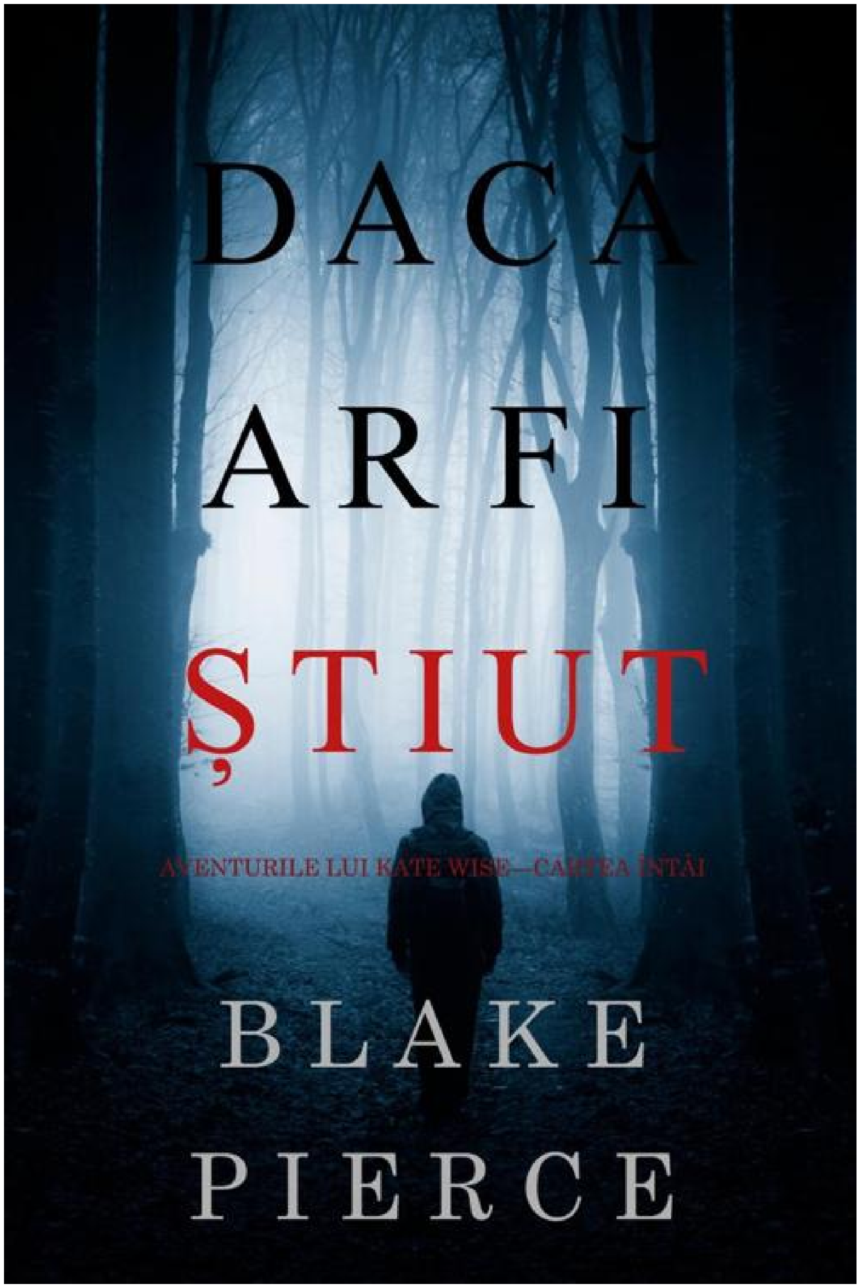
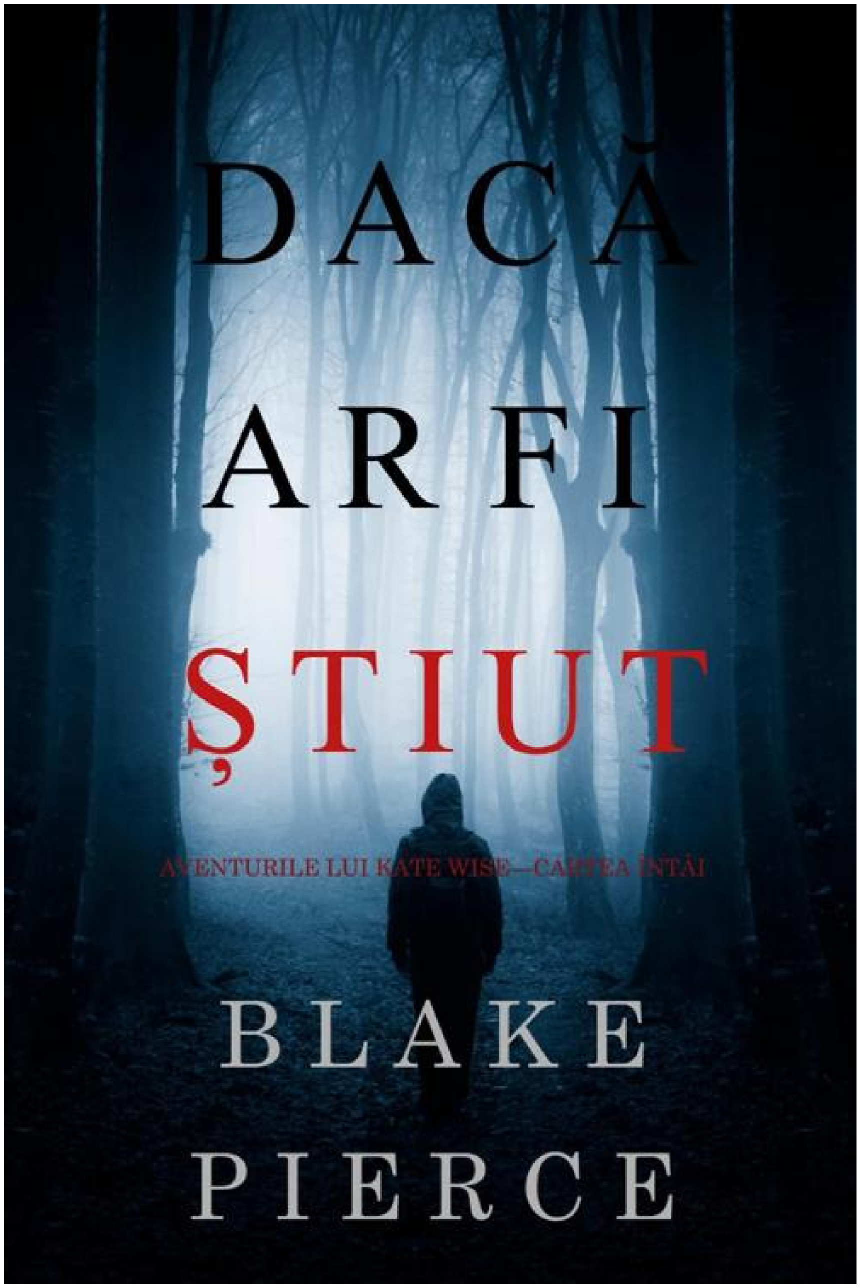

DACĂ
AR FI
ȘTIUT
AVENTURILE LUI KATE WISE—CARTEA ÎNTÂI
BLAKE
PIERCE

DACĂ
AR FI
ȘTIUT
AVENTURILE LUI KATE WISE—CARTEA ÎNTÂI
BLAKE
PIERCE

DACĂ
AR FI
ȘTIUT
AVENTURILE LUI KATE WISE—CARTEA ÎNTÂI
BLAKE
PIERCE

dacă ar fi știut

(aventurile lui kate wise—cartea întâi)

b l a k e   p i e r c e

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

CUPRINS

PROLOG

CAPITOLUL UNU

CAPITOLUL DOI

CAPITOLUL TREI

CAPITOLUL PATRU

CAPITOLUL CINCI

CAPITOLUL ȘASE

CAPITOLUL ȘAPTE

CAPITOLUL OPT

CAPITOLUL NOUĂ

CAPITOLUL ZECE

CAPITOLUL UNSPREZECE

CAPITOLUL DOUĂSPREZECE

CAPITOLUL TREISPREZECE

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

CAPITOLUL CINCISPREZECE

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

CAPITOLUL OPTSPREZECE

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

CAPITOLUL DOUĂZECI

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI NOUĂ

CAPITOLUL TREIZECI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI UNU

CAPITOLUL TREIZECI ŞI DOI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI TREI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

CAPITOLUL TREIZECI ŞI CINCI

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞASE

CAPITOLUL TREIZECI ŞI ŞAPTE

CAPITOLUL TREIZECI ŞI OPT

CAPITOLUL TREIZECI ŞI NOUĂ

PROLOG

A văzut că nimeni nu l-a observat în timp ce se strecura, în timpul nopții, pe tăcuta stradă suburbană. Era ora unu dimineața și se afla în genul de cartier unde oamenii se culcau la ore rezonabile, o noapte nebună acolo consta într-un pahar în plus de vin în timpul vizionării Burlacului.

Era genul de loc pe care îl disprețuia.

Oamenii aceștia își plăteau taxele la asociația de proprietari, curățau rahatul lăsat de câini lor în punguțe mici de plastic, pentru a nu-și jigni vecinii, iar copiii lor practicau câte un sport nu doar în ligile liceului, ci și în ligile județene private. Lumea era la picioarele lor. Se simțeau în siguranță. Desigur, și-au încuiat ușile și și-au setat alarmele, dar, în cele din urmă, se simțeau în siguranță.

Acest lucru era pe cale să se schimbe.

S-a apropiat de o grădină anume. Cu siguranță ea era acasă acum. Soțul ei era plecat într-o călătorie de afaceri în Dallas. Știa care era fereastra de la dormitorul ei. Și mai știa și că alarma de securitate din spatele casei nu funcționa corespunzător atunci când ploua.

S-a deplasat și simți încurajarea cuțitului, ascuns la spate, între elasticul boxerilor și blugi. A rămas puțin în lateralul casei, deschizând sticla de apă pe care o avea cu el, iar când a ajuns în spatele casei, s-a oprit. Acolo era lumina verde strălucitoare a alarmei de securitate. Știa că dacă ar încerca să o deterioreze, alarma ar porni. Știa și că dacă ar încerca să deschidă sau să forțeze ușa, alarma ar porni.

Dar mai știa și că aceasta nu funcționa corespunzător pe timpul ploii. Era ceva legat de umiditate, chiar dacă acest tip de sistem trebuia să fie sută la sută impermeabil. Având în vedere acest lucru, a ridicat sticla de apă și a început să toarne apa din ea.

Privea cum lumina verde clipea, devenind mai slabă.

Cu un zâmbet pe buze, a intrat în mica porțiune de curte. A urcat scările spre veranda din spatele casei. A deschis ușa de sită cu ușurință, după ce a forțat-o cu ajutorul cuțitului; nu s-a auzit aproape nimic în liniștea nopții.

Se îndreptă spre scaunul de răchită din colț, ridică perna și găsi cheia dedesubt. A luat cheia în mâna pe care purta mănușa, s-a dus la ușa din spate, a introdus cheia în încuietoare, a deschis ușa și a intrat.

O lampă mică era aprinsă în holul de la capătul bucătăriei. A mers pe acest hol până la scări și începu să le urce.

Simțea anxietatea cum îi rodea stomacul. Era extaziat - dar nu într-un mod sexual, ci era genul de extaz care îl învăluia atunci când se dădea într-un montagne russe, pe măsură ce urca tot mai sus, pe cel mai înalt deal de pe șine.

Strânse cuțitul, pe care îl ținea încă în mână de când deschise ușa de sită. Când ajunse în capul scărilor, se opri o clipă pentru a aprecia fiorul care îl cuprindea. Inspiră curățenia casei suburbane de clasa superioară și i se făcu puțin rău. Totul era prea familiar, prea detașat.

Ura acest lucru.

Strângând cuțitul, merse spre dormitorul de la capătul holului. Ea era acolo, culcată în pat.

Dormea pe o parte, cu genunchii ușor îndoiți. Purta un tricou și o pereche de pantaloni scurți, nimic impresionant, având în vedere că soțul ei era plecat.

A mers până lângă pat și a privit-o puțin cum dormea. Își punea întrebări despre natura vieții. Cât era de fragilă...

Apoi, a ridicat cuțitul și l-a lăsat în jos în mod obișnuit, ca și cum ar picta sau ar alunga o muscă.

Ea țipă, dar doar pentru o clipă - înainte ca el să lase, din nou, cuțitul în jos.

Și din nou.

CAPITOLUL UNU

Dintre multele lecții de viață pe care Kate Wise le învățase în primul ei an de pensie, cea mai importantă a fost aceasta: fără un plan solid, pensionarea poate deveni plictisitoare foarte rapid.

Auzise povești despre femei care s-au pensionat și au început să descopere diferite hobby-uri. Unele și-au deschis mici magazine online Etsy. Unele au cochetat cu pictatul și croșetatul. Altele au încercat să scrie un roman. Kate considera că toate acestea sunt modalități minunate de a-ți petrece timpul, dar nimic nu o tenta.

Pentru o persoană care își petrecuse mai mult de treizeci de ani din viață cu o pistol legat de ea, găsirea unor modalități cu care să-și ocupe timpul într-un mod satisfăcător era dificilă. Tricotatul nu avea să înlocuiască extazul urmării unui criminal. Grădinăritul nu avea să îi crească nivelul de adrenalină precum luarea cu asalt a unei locuințe, neștiind ce o așteaptă de cealaltă parte a ușii.

Deoarece nimic din ceea ce încercase nu părea să se apropie de fericirea pe care o simțea ca și agent FBI, a încetat să mai caute după câteva luni. Singurul lucru care trezea, cât de puțin, acel sentiment în ea erau sesiunile la poligon, la care mergea de două ori pe săptămână. Ar fi mers mai des acolo dacă nu s-ar fi temut că membrii mai tineri de la poligon ar putea începe să o vadă ca pe un agent pensionar, care încearcă să retrăiască trecutul glorios de altădată.

Era o teamă rezonabilă. La urma urmei, ea considera că exact aia făcea.

Era o zi marți, imediat după ora două după-amiaza, când acest lucru a lovit-o ca un glonț între ochi. Numai ce se întorsese de la poligon și își așeza pistolul M1911 înapoi în sertarul de lângă pat, când inima ei începu să o ia razna din senin.

Treizeci și unu de ani. Și-a petrecut treizeci și unu de ani la Birou. A luat parte la mai mult de o sută de raiduri și a lucrat ca membru al unei unități

speciale de executare al cazurilor importante de douăzeci și șase de ori. Era cunoscută pentru viteza ei, pentru gândirea ei rapidă și adesea extrem de ageră, și pentru atitudinea care dădea dovadă de o nepăsare generală.

Mai era cunoscută și pentru felul cum arăta, lucru care încă o mai deranja puțin, chiar și la vârsta de cincizeci și cinci de ani. La scurt timp după ce a devenit agent, la vârsta de douăzeci și trei de ani, a primit porecle precum Picioare și Barbie - denumiri din cauza cărora, în ziua de azi, mulți bărbați ar rămâne fără un loc de muncă, dar care, din păcate, atunci când ea era mai tânără, erau des întâlnite în cazul agenților de sex feminin.

Kate a spart nasul câtorva agenți de sex masculin care o prinseseră de fund. Pe unul dintre ei l-a aruncat în cealaltă parte a unui lift aflat în mișcare, deoarece i-a șoptit ceva obscen la ureche, în timp ce stătea în spatele ei.

Deși poreclele au rămas chiar și după ce împlinise patruzeci de ani, avansurile și privirile pline de subînțeles au dispărut. După ce s-a împrăștiat vorba, colegii ei de sex masculin au învățat să o respecte și să vadă și ce este în spatele acelui corp - un corp care a fost întotdeauna bine întreținut și pe care majoritatea bărbaților l-ar considera ca fiind de nota zece, fiind și ea conștientă și mândră de acest lucru.

Dar acum, la vârsta de cincizeci și cinci de ani, păreau să-i lipsească chiar și poreclele. Nu crezuse că pensionarea va fi atât de grea. Trasul la poligon era în regulă, dar reprezenta doar o fărâmă din ceea ce obișnuia să facă în trecut. Încerca să își ascundă dorința pentru trecutul ei prin citit. S-a decis că vrea să afle mai multe despre arme; citise deja nenumărate cărți despre istoria utilizării armelor, cum au fost produse, armele preferate ale generalilor militari și alte asemenea. Acesta era motivul pentru care are un M1911 acum, datorită istoriei sale bogate, fiind implicat într-o multitudine de războaie americane, un model timpuriu al acestuia fiind folosit încă din Primul Război Mondial.

A încercat să citească și ficțiune, dar nu o prindea - deși s-a bucurat de multe cărți legate de criminalitatea informatică. În timp ce revizuia cărțile pe care le adorase în anii tinereții, nu reușea să găsească nimic interesant în viața personajelor false. Și pentru că nu dorea să devină genul de femeie tristă, recent pensionată, care își petrece mai tot timpul la biblioteca locală,

a comandat de pe Amazon toate cărțile pe care le-a citit în ultimul an. Avea mai mult de o sută de cărți puse în cutii în subsol. Ea își imagina că într-o bună zi va construi câteva biblioteci și va transforma acel spațiu într-un birou adecvat.

Nu era ca și cum avea altceva de făcut.

Zdruncinată de ideea că și-a petrecut ultimul an din viață făcând aproape nimic, Kate Wise se așeză ușor în patul ei. A stat acolo câteva minute bună fără să se miște. Se uită la biroul din partea cealaltă a camerei și văzuse acolo albumele foto. Avea o singură poză cu familia ei acolo. În ea, fostul ei soț, Michael, avea brațele în jurul fiicei lor, în timp ce Kate zâmbea lângă el. O poză prost făcută pe plajă, dar care îi înmuia inima întotdeauna.

Toate celelalte poze din albume erau de la locul de muncă: poze din spatele scenei, poze de la zilele de naștere ale persoanelor din Birou, ea tânără înotând, la poligon, pe pista de alergare și așa mai departe.

Și-a trăit ultimul an din viață asemenea unui sportiv dintr-un mic orășel, care nu își părăsește niciodată orașul. Care stătea întotdeauna în preajma oricărei persoane care se preface că îl ascultă cum povestește despre eseurile marcate de el în urmă cu treizeci de ani, pe vremea când juca fotbal în liceu.

Nu era cu nimic mai presus față de o astfel de persoană.

Cu o ușoară înfiorare, Kate se ridică și se îndreptă spre albumele foto de pe biroul ei. Încet și aproape metodic, se uită prin toate cele trei albume. Văzuse poze cu ea tânără, evoluând de-a lungul anilor, până când fiecare fotografie făcută vreodată era pe telefon. Se văzuse pe ea și oamenii pe care îi cunoștea, oameni care au murit lângă ea în timpul cazurilor, și a început să-și dea seama că deși aceste momente aveau un rol esențial în dezvoltarea ei, nu au definit-o în întregime.

Articolele pe care le decupase și le păstrase în partea din spate a albumului au continuat să spună povestea. Ea era prezentă în toate. AGENTĂ ÎN ANUL DOI PRINDE UN CRIMINAL AFLAT ÎN LIBERTATE, era intitulat unul dintre articole; FEMEIE AGENT SINGURA

SUPRAVIEȚUITOARE ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI CARE S-A SOLDAT CU 11 MORȚI. Iar mai apoi cel de la care au început toate legendele: DUPĂ CE A FĂCUT 13 VICTIME, UCIGAȘUL MOONLIGHT A FOST PRINS DE AGENTUL KATE WISE.

Conform tuturor standardelor rezonabile privind sănătatea, ea mai avea de trăit cel puțin 20 de ani - patruzeci, dacă ar reuși cumva să se lupte cu moartea. Chiar dacă făcea o medie și ar fi zis că mai are de trăit treizeci de ani, și să dea colțul la optzeci și cinci...treizeci de ani sunt o perioadă foarte lungă de timp.

Ar putea face multe lucruri în treizeci de ani, presupunea ea. Timp de aproximativ zece ani din cei treizeci, ar putea chiar să se bucure de ei într-un mod corespunzător, înainte ca bătrânețea să își facă apariția și să îi răpească sănătatea.

Întrebarea era, desigur, ce ar putea să facă în acei ani.

Și în ciuda reputației ei ca unul dintre cei mai ageri agenți ai Biroului din ultimul deceniu, nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă.

***

În afară de poligon și obiceiurile, aproape obsesive, în ceea ce privea cititul, Kate reușise să-și facă un obicei săptămânal din a se întâlni la o cafea cu alte trei femei. Cele patru se amuzau una pe seama celeilalte, susținând că au format cel mai trist club care a existat vreodată: patru femei proaspăt pensionate, care nu aveau nicio idee ce să facă cu noile lor zile libere.

În ziua care a urmat revelației ei, Kate a condus la cafeneaua aleasă de ele. Era o mică afacere de familie, unde nu doar că era mai bună cafea decât terciul la suprapreț de la Starbucks, dar locul nu era invadat de mileniali și mame de fotbaliști. A intrat și, înainte să se ducă la tejghea pentru a-și plasa comanda, văzuse masa lor obișnuită din spate. Două dintre celelalte trei femei se aflau deja acolo, făcându-i cu mâna.

Kate își luase băutura de alune și se alăturase prietenelor ei la masă. Se așeză lângă Jane Patterson, o femeie de cincizeci și șapte de ani, care a ieșit la pensie în urmă cu șapte luni de pe un post de specialist în propuneri pentru o firmă guvernamentală de telecomunicații. În fața ei stătea Clarissa James, care s-a pensionat acum aproximativ un an, lucrând cu jumătate de normă ca instructor de criminologie la Birou. Cel de-al patrulea membru al micului lor club trist, o femeie de cincizeci și cinci de ani, pensionată recent, pe nume Debbie Meade, nu și-a făcut încă apariția.

„Ciudat”, se gândi Kate. „De obicei, Deb este prima aici”.

În momentul în care se așeză, Jane și Clarissa păreau tensionate. Acest lucru era deosebit de ciudat, deoarece Clarissa era de obicei efervescentă. Spre deosebire de Kate, Clarissa a început să îndrăgească foarte rapid pensionarea. Kate a presupus că ajută faptul că Clarissa este căsătorită cu un bărbat cu aproape zece ani mai tânăr decât ea, care concurează în competiții de înot în timpul lui liber.

- Ce s-a întâmplat cu voi? întrebă Kate. Știți că vin aici în încercarea de a-mi găsi motivația în legătură cu pensionarea, nu? Voi două arătați de-a dreptul triste.

Jane și Clarissa au făcut schimb de priviri într-un mod pe care Kate l-a văzut de nenumărate ori înainte. În vremurile ei de agent, îl văzuse în camere de zi, în sălile de interogatoriu și în sălile de așteptare din spitale. Era o privire care traduce o întrebare simplă fără a scoate vreun cuvânt: „Cine îi va spune?”

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Era brusc foarte conștientă de absența lui Deb.

- Este Deb, spuse Jane, confirmându-i teama.

- Ei bine, nu tocmai Deb, adăugă Clarissa. Este vorba de fiica ei, Julie. Ai întâlnit-o vreodată?

- Cred că o dată, spuse Kate. Ce s-a întâmplat?

- Este moartă, spuse Clarissa. Crimă. Până acum, nu au nicio idee cine ar putea fi vinovatul.

- Oh, Doamne, spuse Kate, cu adevărat întristată pentru prietena ei. O știa pe Deb de aproximativ cincisprezece ani, cunoscându-se la Quantico. Kate lucra ca instructor asistent pentru o nouă generație de agenți de teren, iar Deb lucra cu unii dintre tocilarii tehnici la un nou sistem de securitate. S-au cunoscut și au devenit prietene într-un timp foarte scurt.

Faptul că Deb nu a sunat-o sau nu i-a trimis un mesaj cu noutățile înainte ca altcineva să o facă, îi arăta cât de mult se pot schimba prieteniile de-a lungul anilor.

- Când s-a întâmplat? întrebă Kate.

- Pe parcursul zilei de ieri, spuse Jane. Numai ce am primit un mesaj de la ea în dimineața asta.

- Nu au niciun suspect? întrebă Kate.

Jane ridică din umeri.

- Mi-a spus doar că nu se știe cine a comis fapta. Niciun indiciu, nicio pistă, nimic.

Kate simți instantaneu cum își intră în rolul de agent. Se gândi că la fel se simte și un atlet care a stat departe de arenă, în mod voluntar, prea mult timp. Poate că nu are un teren sau un public entuziast care să îi reamintească cum erau zilele ei de glorie, dar avea o minte antrenată pentru rezolvarea crimelor.

- Nu te duce acolo, spuse Clarissa, încercând să zâmbească.

- Unde să merg?

- Nu fi agentul Wise acum, spuse Clarissa. Fii doar prietena ei în clipele astea. Văd cum se învârt rotițele în capul tău. Doamne, cucoană. Nu ai o fiică însărcinată? Nu ești pe punctul de a deveni bunică?

- Ce modalitate de a mă lovi sub centură, zise Kate cu un zâmbet. Lăsă comentariul să treacă, iar mai apoi întrebă: Fiica lui Deb...avea vreun iubit?

- Nu am idee, zise Jane.

Tăcerea se așternu la masa lor. Pe tot parcursul anului, în care grupul lor de prietene recent pensionate s-a tot reunit, conversațiile lor au fost întotdeauna ușor superficiale. Acesta era primul subiect dificil și nu se potrivea cu rutina lor. Kate, desigur, era obișnuită cu asta. Timpul petrecut în academie a învățat-o cum să facă față acestor situații.

Dar Clarissa avea dreptate. La auzul știrilor, Kate și-a intrat atât de ușor în rolul de agent. Știa că ar fi trebuit să gândească, în primul rând, ca o prietenă - să se gândească la pierderea și starea emoțională a lui Deb. Dar agentul din ea era prea puternic, instinctele rămânând acolo în prim plan, deși au fost puse în repaus timp de un an.

- Și cu ce am putea să o ajutăm? întrebă Jane.

- Mă gândeam să gătim pe rând, spuse Clarissa. Știu câteva doamne care ar fi doritoare să ajute. Ne putem asigura că nu va fi nevoită să gătească pentru familia ei în săptămânile ce urmează, având în vedere că va trebui să se ocupe de alte lucruri.

În următoarele zece minute, cele trei femei au planificat cea mai eficientă modalitate de a găti pe rând pentru prietena lor îndurerată.

Dar pentru Kate, conversația păstra doar aparențele. Mintea ei zbura în altă parte, încercând să descopere date și ponturi despre Deb și familia ei, încercând să găsească un caz într-un loc în care s-ar putea să nici nu existe unul.

„Sau ar putea fi”, se gândi Kate. „Și există o singură modalitate de a afla.”

CAPITOLUL DOI

După pensionare, Kate s-a mutat înapoi în Richmond, Virginia. Ea a crescut în micul oraș Amelia, la aproximativ patruzeci de minute de Richmond, dar a mers la facultate chiar în centrul orașului. Și-a petrecut anii de studenție la VCU, dorind să obțină o diplomă în artă. După trei ani, pe parcursul unui curs opțional de psihologie, și-a dat seama că are o înclinație spre dreptul penal. Drumul care a condus-o la Quantico și spre cariera ei strălucitoare, care a durat treizeci de ani, a fost unul întortocheat și plin de suișuri și coborâșuri.

Acum conducea pe străzile familiare din Richmond. Fusese în casa lui Debbie Meade o singură dată, dar știa exact unde se afla. Știa unde se afla deoarece invidia locația, era una dintre casele acelea vechi, situată pe străzile din centrul orașului, care erau aliniate mai degrabă cu copacii, decât cu iluminatul stradal și clădirile înalte.

Strada lui Deb era în prezent scăldată în frunzele căzute din ulmii care acopereau strada. A fost nevoită să parcheze la o distanță de trei case, deoarece familia și prietenii începuseră deja să umple spațiul din fața casei lui Deb.

Mergea pe trotuar, încercând să se convingă singură că nu era o idee bună. Da, ea a plănuit să meargă pe post de simplă prietenă - chiar dacă Jane și Clarissa au decis să facă acest pas mai pe după-amiază, pentru a-i oferi puțin spațiu lui Deb. Dar era ceva mai profund acolo. Căutase ceva de făcut în ultimele luni, o modalitate mai bună și mai semnificativă de a-și umple timpul. Visa adeseori să lucreze ca liber profesionist pentru Birou, chiar și niște simple sarcini de cercetare.

Chiar și cea mai mică referință legată de munca ei o entuziasma. De exemplu, săptămâna viitoare va trebui să se prezinte în sala de judecată pentru a depune mărturie la o audiere de liberare condiționată. Nu era nerăbdătoare să se confrunte din nou cu criminalul, dar afundarea din nou în munca ei pentru o scurtă de timp era binevenită.

Dar urma să fie săptămâna viitoare - și în momentul de față părea să mai fie o eternitate până atunci.

Se uită în sus la veranda lui Debbie Meade. Știa de fapt de ce era acolo. Voia să găsească niște răspunsuri la întrebările care îi năvăleau în cap. Acest lucru o făcea să se simtă egoistă, ca și cum s-ar folosi de pierdea suferită de prietena ei pe post de scuză, pentru a mai gusta puțin din senzațiile pe care nu le-a mai simțit de mai bine de un an. Această situație implica o prietenă, ceea ce o făcea să fie complicată. Dar vechiul agent din ea spera că va evolua în ceva diferit. Prietena din ea, însă, credea că ar putea fi riscant. Și toate părțile ei împreună se întrebau dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca revenirea la lucru să rămână o fantezie.

„Poate că exact asta fac”, se gândi Kate în timp ce urcă scările reședinței Meade. Și sincer, nu știa cum ar trebui să se simtă în legătură cu asta.

A bătut ușor la ușă, iar o doamnă în vârstă, pe care Kate nu o cunoștea, i-a răspuns.

- Ești din partea familiei? întrebă femeia.

- Nu, răspunse Kate. Sunt doar o prietenă foarte apropiată.

Femeia o analiză pentru o clipă, înainte de a o lăsa înăuntru. Kate intră și merse de-a lungul holului, trecând pe lângă o sufragerie plină de oameni sumbri, care stăteau în jurul unei singure persoane, așezată într-un fotoliu. Persoana din fotoliu era Debbie Meade. Kate l-a recunoscut bărbatul care stătea lângă ea și vorbea cu un alt bărbat, ca fiind soțul ei, Jim.

Intră stânjenită în cameră și se îndreptă direct spre Deb. Fără a-i permite lui Deb să se ridice din fotoliu, Kate se apleacă și o îmbrățișă.

- Deb, îmi pare atât de rău, spuse ea.

Deb era în mod evident secată de lacrimi, reușind doar să dea din cap pe umărul lui Kate.

- Mulțumesc că ai venit, îi șopti Deb la ureche. Crezi că am putea vorbi în bucătărie în câteva minute?

- Desigur.

Kate a dat drumul îmbrățișării și a salutat, înclinându-și ușor capul, celelalte fețe cunoscute din cameră. Simțindu-se nelalocul ei, Kate se îndreptase spre capătul holului, care dădea în bucătărie. Nu era nimeni acolo, dar erau farfurii și pahare goale ale persoanelor care au fost acolo cu puțin timp în urmă. Pe tejghea erau așezate câteva plăcinte, împreună cu rulouri cu șuncă și alte gustări. Kate începuse să curețe puțin, folosindu-se de chiuvetă pentru spăla vasele.

Câteva momente mai târziu, Jim Meade a venit în bucătărie.

- Nu trebuie să faci asta, spuse el.

Kate se întoarse spre el și observase că arăta obosit și extrem de trist.

- Știu, spuse ea. Am venit să vă fiu aproape. Lucrurile păreau destul de încărcate în sufragerie atunci când am intrat, așa că m-am hotărât să vă ajut cu spălatul vaselor.

Acesta încuviință din cap, arătând ca și cum era pe punctul să ațipească acolo.

- Unul dintre prietenii noștri a spus că a văzut o femeie intrând în urmă cu câteva minute. Mă bucur că ești tu, Kate.

Kate a văzut în spatele lui o altă persoană venind spre bucătărie, care arăta la fel de obosită și de distrusă. Ochii lui Deb Meade erau umflați și roșii de plâns. Părul îi era tot zăpăcit, iar când se uită la Kate, încercând să zâmbească, părea că întreaga față urmează să îi cedeze.

Kate a pus deoparte vasul pe care-l spăla, își șterse rapid mâinile cu un prosop de lângă chiuvetă și merse lângă prietena ei. Lui Kate nu-i prea plăceau atingerile fizice, dar știa când o îmbrățișare era necesară. Se aștepta

ca Deb să înceapă să plângă în timpul îmbrățișării, dar nimic nu se întâmplă.

„Probabil că a plâns suficient deja”, se gândi Kate.

- Am auzit veștile abia azi-dimineață, spuse Kate. Îmi pare rău, Deb. Îmi pare rău pentru amândoi, spuse ea, uitându-se spre Jim.

Jim a dat din cap, în semn de apreciere, privind mai apoi de-a lungul holului. Când observase că nimeni altcineva nu se ascundea acolo, ascultă murmurul ușor al musafirilor lor aflați încă în sufragerie și, în timp ce Deb dădea drumul îmbrățișării, se apropie de Kate.

- Kate, trebuie să te întrebăm ceva, spuse Jim aproape șoptind.

- Și te rog, spuse Deb, luându-i mâna. Lasă-ne să spunem tot ce avem de spus înainte să ne dai un răspuns. Kate simți un mic tremur în strânsoarea lui Deb, care i-a frânt puțin inima.

- Sigur, spuse Kate. Ochii lor stăruitori și greutatea totală a tristeții lor atârna deasupra capului ei precum o nicovală care urma să pice în orice moment.

- Poliția nu are nici cea mai mică idee cine a comis fapta, spuse Deb. Dintr-o dată, epuizarea ei se transformă în ceva care arăta mai degrabă a furie. În baza unor lucruri pe care le-am spus și a unor mesaje pe care le-au găsit în telefonul Juliei, poliția l-a reținut de îndată pe fostul ei iubit. Dar l-au reținut pentru mai puțin de trei ore, iar mai apoi l-au lăsat să plece. Pur și simplu. Dar Kate...Știu că a el a făcut-o. Trebuie să fie el.

Kate văzuse această abordare de multe ori în cariera ei de agent. Familiile îndurerate doreau să se facă dreptate de îndată. Logica nu mai exista pentru ei, își doreau doar o investigație rapidă pentru a se simți ca și cum își răzbună persoanele pierdute. Și dacă această investigație nu dădea rezultate rapide, familia îndurerată blama FBI-ul pentru incompetență.

- Deb...dacă l-au eliberat atât de repede, trebuie să fi existat dovezi foarte puternice. La urma urmei...cât timp a trecut de când au fost împreună?

- Treisprezece ani. Dar el a tot încercat să ia legătura cu ea timp de ani de zile, chiar și după ce s-a căsătorit. La un moment dat, a fost nevoită să obțină un ordin de interdicție.

- Totuși...poliția trebuie să aibă un alibi bun pentru el, altfel nu l-ar fi putut elibera atât de repede.

- Ei bine, dacă există unul, mie nu vor să îmi zică nimic despre asta, spuse Deb.

- Deb...uite, spuse Kate, mângâindu-i ușor mâna lui Deb. Totul este foarte proaspăt. Ai răbdare câteva zile și vei începe să gândești rațional. Am văzut situația asta de o sută de ori.

Deb dădu din cap.

- Sunt sigură de asta, Kate. Au fost împreună timp de trei ani și niciodată nu am avut încredere în el. Suntem destul de siguri că a lovit-o de cel puțin două ori, dar Julie nu a recunoscut niciodată. Era temperamental. Chiar și el ar recunoaște asta.

- Sunt sigură că poliția e...

- Acesta este favorul de care avem nevoie, o întrerupse Deb. Vreau ca tu să verifici. Vreau să te implici în acest caz.

- Deb, m-am pensionat. Știi asta.

- Știu. Dar știu și cât de mult îți lipsește. Kate...omul care mi-a ucis fiica a avut parte doar de o mică sperietură și de puțin timp petrecut în camera de interogatoriu. Și acum stătea confortabil acasă, în timp ce eu trebuie să planific înmormântarea fiicei mele. Nu este corect, Kate. Vei verifica, te rog? Știu că nu o poți face în mod oficial, dar...orice poți face este mai bine decât nimic. Aș aprecia enorm.

Ochii lui Deb emanau atât de multă suferință. Fiecare părticică din ea îi spunea să se abțină, să nu îi dea speranțe false lui Deb. Dar, în același timp, Deb avea dreptate. Îi lipsea serviciul. Și chiar dacă tot ce va putea face vor

fi doar niște simple apeluri telefonice către Poliția din Richmond, sau către foștii ei colegi de la Birou, însemna totuși ceva.

Ar fi cu siguranță mai bine decât să se gândească obsesiv la fosta ei carieră și să meargă de una singură la poligon.

- Iată ce pot face, spuse Kate. Când m-am pensionat, mi-am pierdut toată influența. Desigur, din când în când lumea încă mă mai sună să îmi ceară părerea, dar nu mai am nicio autoritate. Mai mult decât atât, acest caz ar fi complet în afara jurisdicției mele, chiar dacă aș fi lucrat încă. Dar îmi voi suna câteva dintre vechile contacte și mă voi asigura că dovezile pe care le-au găsit pentru a-l elibera sunt puternice. Ca să fiu sinceră, Deb, asta e tot ce pot face.

Puteai citi de îndată recunoștința atât pe fața lui Deb, cât și pe fața lui Jim. Deb o îmbrățișă din nou și, de data aceasta, începuse să plângă.

- Îți mulțumesc.

- Nicio problemă, spuse Kate. Dar nu pot să promit nimic.

- Știm, spuse Jim. Dar cel puțin acum știm că cineva competent are grijă de noi.

Kate nu se simțea confortabilă cu ideea că ei o priveau ca pe o persoană din interior care era dispusă să îi ajute și nu îi plăcea nici că ei presupuneau că poliția nu are grijă de ei. Din nou, știa că era vorba doar despre durerea lor și cum aceasta îi orbea în căutarea răspunsurilor. Așadar, pentru moment, a trecut cu vederea.

Se gândi la cât de obosită a fost în perioada care a precedat sfârșitului carierei ei - și nu era o oboseală fizică, ci era secătuită emoțional. Și-a iubit întotdeauna slujba, dar erau atât de dese situațiile în care rezolva un caz și se gândea: „Doamne, m-am săturat de rahatul ăsta...”

Se întâmplase din ce în ce mai des în ultimii ani.

Dar acum nu era vorba despre ea.

Își îmbrățișă prietena, uimită de faptul că indiferent cât de mult se chinuie oamenii să își lase trecutul în urmă, fie că era vorba de relații sau de carieră, acesta reușea cumva să te ajungă din spate.

CAPITOLUL TREI

Kate nu a stat pe gânduri. S-a întors acasă și s-a așezat pentru o clipă la masă, în micul ei birou. Se uită pe fereastra din birou, spre micuța ei curte. Lumina soarelui pătrundea prin fereastră, lăsând un dreptunghi de lumină pe podelele din lemn. Podelele, la fel ca cea mai mare parte din restul casei, datau din anul 1920, având cicatrici și cruste vizibile. Situată în zona Carytown din Richmond, Kate se simțea de multe ori nelalocul ei. Carytown era o partea mică și modernă a orașului și știa că se va muta cât de curând în altă parte. Avea suficienți bani pentru a-și cumpăra o casă oriunde voia, dar numai ideea mutatului o epuiza.

Acea lipsă de motivație a făcut probabil ca pensionarea să fie atât de grea pentru ea. Asta și refuzul de a renunța la amintirile legate de persoana care a fost în cei treizeci de ani cât a lucrat pentru Birou. Când aceste sentimente se ciocneau, se simțea adesea nemotivată și fără o direcție în viață.

Dar acum exista rugămintea lui Deb și a lui Jim Meade. Da, rugămintea era una greșită, dar Kate nu vedea nimic în neregulă cu sunatul câtorva persoane. În cazul în care nu reușea nimic, putea cel puțin s-o sune pe Deb și să-i spună că a făcut tot ce-a putut.

Prima oară l-a sunat pe Comisarului Adjunct al Poliției de Stat din Virginia, un bărbat pe nume Clarence Greene. Lucrase îndeaproape cu el în mai multe cazuri în ultimul deceniu din cariera ei și între ei exista un respect reciproc. Spera că anul care a trecut nu a distrus complet această relație. Știind că Clarence nu era niciodată în biroul său, a preferat să-l sune direct pe telefonul mobil, și nu pe cel fix.

Și chiar când credea că nu îi va răspunde, o voce familiară o salută. Pentru o clipă, Kate se simți ca și cum nu părăsise niciodată locul de muncă.

- Agent Wise, spuse Clarence. Ce mai faci?

- Bine, spuse ea. Tu?

- Ca de obicei. Trebuie să recunosc, totuși...m-am gândit că nu o să mai văd numele tău apărând pe ecranul telefonului meu.

- Da, în legătură cu asta, spuse Kate. Nu-mi place că sunt nevoită să apelez la tine în legătură cu ceva de genul acesta, după mai mult de un an în care nu am vorbit, dar am o prietenă care tocmai și-a pierdut fiica. I-am promis că voi analiza ancheta.

- Deci, ce vrei de la mine? întrebă Clarence.

- Ei bine, principalul suspect era fostul iubit al fiicei. Se pare că a fost arestat, iar după aproximativ trei ore, a fost lăsat să plece. Evident că părinții se întreabă de ce.

- Oh, spuse Clarence. Uite...Wise, nu prea pot să îți divulg acest lucru. Și cu tot respectul, ar trebui să știi deja asta.

- Nu încerc să intervin în caz, spuse Kate. Mă întrebam doar de ce nu li s-a dat părinților un motiv real pentru lăsarea în libertate a singurului suspect. Este doar o mamă îndurerată care încearcă să găsească răspunsuri și...

- Din nou, permite-mi să te opresc, spuse Clarence. După cum bine știi, lucrez în mod regulat cu mame, părinți și văduve îndurerate. Doar pentru că întâmplarea face ca tu să o cunoști personal pe una dintre aceste persoane, nu înseamnă că pot încălca protocolul sau trece cu vederea.

- Având în vedere cât de îndeaproape am lucrat, știi doar că am cele mai bune intenții.

- Oh, sunt sigur că așa este. Dar ultimul lucru de care am nevoie este un agent FBI pensionat care își bagă nasul într-un caz actual, indiferent cât de mult încerci să păstrezi distanța. Poți să înțelegi asta, nu-i așa?

Problema era că ea chiar înțelegea. Cu toate acestea, a încercat pentru ultima oară.

- Aș considera-o o favoare personală.

- Sunt sigur că asta ai face, spuse Clarence cu un aer de superioritate. Dar răspunsul este nu, agent Wise. Acum, dacă mă scuzi, sunt pe cale să intru în sala de judecată pentru a vorbi cu una dintre văduvele îndurerate despre care tocmai ți-am pomenit. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

Închise telefonul fără a-și lua rămas bun, lăsând-o pe Kate să se holbeze la acel pătrat de lumină care se mișca ușor pe podeaua de lemn masiv. Luând în considerare că Greene tocmai ce i-a dezvăluit că urmează să se prezinte în instanță, ea se gândi deja la următoarea mișcare. Presupunea că mișcarea inteligentă ar fi fost să perceapă refuzul lui ca pe o înfrângere. Dar refuzul lui a făcut-o doar să își dorească să afle mai multe.

„Întotdeauna mi s-a spus că aveam o latură încăpățânată ca și agent", se gândi ea în timp ce se ridică de la birou. „E bine să vezi că unele lucruri nu s-au schimbat."

***

O jumătate de oră mai târziu, Kate își parca mașina într-un garaj adiacent Secției de Poliție Numărul Trei. Pe baza locului unde a avut loc asasinarea lui Julie Meade, pe numele de căsătorie Julie Hicks, Kate știa că asta ar fi cea mai bună resursă de informații. Singura problemă era că, în afară de Comisarul Adjunct Greene, nu cunoștea pe nimeni altcineva din cadrul departamentului, cu atât mai puțin din Secția Trei.

Intră în birou cu încredere. Știa că sunt anumite lucruri legate de actuala ei situație pe care un ofițer atent le-ar observa. În primul rând, nu deținea armă. Avea ascuns un permis de port-armă dar, având în vedere ceea ce își propusese să facă, își dădu seama că ar putea provoca mai multe probleme decât erau necesare dacă ar fi fost prinsă că nu este sinceră.

Și nu își putea permite să nu fie sinceră. Pensionată sau nu, reputația ei era în joc, o reputație pe care și-a construit-o cu mare grijă, timp de treizeci de ani. În următoarele minute trebuia să își asume un risc foarte mare, lucru de care era conștientă. În întregul an de pensie nu a fost atât de anxioasă precum era în momentul de față.

Se apropie de biroul de informații, o zonă luminată intens, separată de camera centrală printr-un geam de sticlă. La birou era așezată o femeie în uniformă, care ștampila ceva în registru, în timp ce Kate se apropia. Se uită la Kate cu o față care părea că nu a mai văzut un zâmbet de ceva timp.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă recepționera.

- Sunt agent FBI pensionat și mă interesează câteva informații legate de o crimă recentă. Speram să aflu numele ofițerilor responsabili de caz.

- Aveți un act de identitate? întrebă femeia.

Kate scoase permisul de conducere și i-l înmână prin deschizătura din geamul de protecție. Femeia s-a uitat la el timp de o secundă, iar apoi i l-a înapoiat.

- Voi avea nevoie de legitimația de agent FBI.

- Ei bine, după cum am spus deja, sunt pensionată.

- Și cine v-a trimis? Voi avea nevoie de numele lor și de informațiile de contact, iar mai apoi aceștia vor trebui să completeze o cerere pentru ca dumneavoastră să puteți obține informațiile.

- Chiar speram să scap de toată birocrația.

- În acest caz, nu vă pot ajuta, replică femeia.

Kate se întreba cât de departe poate merge. Dacă ar fi insistat prea mult, cu siguranță cineva l-ar fi anunțat pe Clarence Greene și ar putea ieși urât. Și-a stors creierii, încercând să se gândească la o altă abordare. Una singură îi veni în minte și era mult mai riscantă decât ceea ce încerca deja acum.

Cu un oftat, Kate spuse tăios:

- Ei bine, mulțumesc oricum.

Se întoarse pe călcâie și ieși din birou. Se simți puțin jenată. Ce naiba a fost în capul ei? Chiar și în cazul în care încă ar fi avut legitimația de agent FBI,

ar fi fost ilegal pentru Poliția din Richmond să îi dea orice fel de informație fără aprobarea unui superior din DC.

Era mai mult decât umilitor să meargă înapoi la mașina ei cu acest sentiment, sentimentul de a fi un simplu civil.

„Un civil care nu poate să accepte un refuz.”

Și-a scos telefonul și a sunat-o pe Deb Meade. Când Deb răspunse, aceasta părea încă obosită și distantă.

- Îmi pare rău că te deranjez, Deb, spuse ea. Dar ai cumva numele și adresa fostului iubit?

Și bineînțeles că Deb le avea pe ambele.

CAPITOLUL PATRU

Deși Kate nu mai avea vechea legitimație de agent FBI, încă deținea ultima insignă. Era așezată deasupra șemineului din casa ei, o relicvă din vremuri de mult apuse, asemenea unei fotografii decolorate. După ce părăsise Secția Trei, se îndreptase spre casă, grăbindu-se să o ia. Stătuse mult pe gânduri dacă să își ia și arma. Se uita insistent la pistolul ei M1911dar, în cele din urmă, îl lăsase acolo unde îi era locul, în sertarul de lângă patul ei. La ce planuri avea în minte, dacă l-ar fi luat cu ea, ar fi fost ca și cum o căuta cu lumânarea.

S-a decis să ia cătușele, pe care le ținea într-o cutie de pantofi sub pat, cu alte câteva comori din cariera ei.

Pentru orice eventualitate.

A plecat de acasă și s-a îndreptat spre adresa pe care i-a dat-o Deb. Era un loc în Shockoe Bottom, la o distanță de douăzeci de minute cu mașina de casa ei. În timp ce conducea, nu se simțea neliniștită, dar era puțin entuziasmată. Știa că nu ar trebui să facă asta dar, în același timp, se simțea atât de bine să fie din nou pe urmele cuiva, chiar dacă o făcea în secret.

De îndată ce ajunsese la adresa fostului iubit al lui Julie Hicks, un tip pe nume Brian Neilbolt, Kate începuse să se gândească la soțul ei. Din când în când, își făcea apariția în gândurile ei, iar câteodată, îi rămânea întipărit acolo pentru o perioadă de timp. Asta se întâmpla în timp ce lua curba pe strada de destinație. Îl putea vedea cum dădea din cap în semn de frustrare.

„Kate, știi că nu ar trebui să faci asta”, părea să spună el.

Kate rânji ușor. Deși simțea că a reușit să treacă destul de repede peste moartea soțului ei, avea momente când îi lipsea extrem de mult.

Kate a îndepărtat acele amintiri, în timp ce parca mașina la adresa pe care Deb i-a indicat-o. Era o casă destul de frumoasă, împărțită în două apartamente diferite, cu verande care separau proprietățile. De îndată ce a

ieșit din mașină, și-a dat seama că cineva era acasă, deoarece putea auzi pe cineva vorbind foarte tare înăuntru.

Când a urcat pe scările verandei, s-a simțit de parcă s-ar fi întors în timp, în urmă cu aproximativ un an. În ciuda lipsei armei din șold, se simțea din nou ca un agent. Totuși, fiindcă în realitate era un agent pensionat, nu știa ce va urma să spună după ce va bate la ușă.

Dar nu a lăsat acest lucru să o oprească. A bătut la ușă cu aceeași autoritate cu care ar fi bătut și acum un an. În timp ce auzea discuția zgomotoasă dinăuntru, își dăduse seama că se va rezuma la adevăr. Să mintă într-o situație în care nu avea ce căuta oricum nu ar face decât să înrăutățească lucrurile, în cazul în care ar fi prinsă.

Bărbatul care îi deschise ușa lui Kate a luat-o puțin prin surprindere. Avea aproximativ un metru nouăzeci și era foarte musculos. Era suficient să îi vezi umerii și îți dădeai seama că trăgea de fiare. L-ai putea confunda ușor cu un luptător profesionist. Singurul lucru care îl dădea de gol era furia din ochii lui.

- Da? întrebă el. Dumneavoastră cine sunteți?

Kate făcu o mișcare de care i-a fost dor. I-a arătat insigna. Spera ca vederea acesteia să aibă o anumită influență, având în vedere prezentarea ei.

- Numele meu este Kate Wise. Sunt agent FBI pensionat. Speram să puteți vorbi cu mine câteva clipe.

- Despre ce? întrebă el repezit și agitat.

- Sunteți Brian Neilbolt? întrebă ea.

- Da, eu sunt.

- Așadar, fosta dumneavoastră iubită este Julie Hicks, corect? Fosta Julie Meade?

- Rahat, din nou asta? Uitați, nenorociții de polițiști deja m-au încătușat și interogat. Acum, și federalii?

- Stați liniștit, nu sunt aici pentru a vă interoga. Voiam doar să vă pun câteva întrebări.

- Sună ca un interogatoriu pentru mine, spuse el. În plus, ați spus că sunteți pensionată. Sunt destul de sigur că asta înseamnă că nu trebuie să fac nimic din ceea ce îmi cereți.

Se prefăcu că este rănită de cuvintele lui, întorcându-și privirea în altă direcție. Însă în realitate, se uita peste umerii lui masivi, în spațiul din spatele lui. Văzuse o valiză și doi rucsaci sprijiniți de perete. De asemenea, văzuse o foaie de hârtie așezată pe valiză. Își putu da seama, datorită logo-ului mare de pe ea, că acea foaie este o chitanță de la Orbitz. Aparent, Brian Neilbolt pleca din oraș pentru o vreme.

Nu este cel mai bun scenariu atunci când fosta ta iubită a fost ucisă și tu ai fost interogat, iar mai apoi eliberat de îndată de poliție.

- Încotro vă îndreptați? întrebă Kate.

- Nu e treaba dumneavoastră.

- Cu cine vorbeați atât de tare la telefon înainte ca eu să bat la ușă?

- Din nou, nu e treaba dumneavoastră. Acum, dacă mă scuzați...

Se duse să închidă ușa, dar Kate continuă. Ea făcu un pas în față și își puse pantoful între ușă și tocul ușii.

- Domnule Neilbolt, am nevoie doar de cinci minute din timpul dumneavoastră.

Un val de furie i-a trecut prin fața ochilor, dar apoi părea să cedeze. Acesta își lăsă capul în jos și, pentru o clipă, lui Kate i se păru că este trist. Privirea era similară cu cea pe care o văzuse pe fața soților Meade.

- Ați spus că sunteți agent pensionat, nu-i așa? întrebă Neilbolt.

- Așa este, confirmă ea.

- Pensionat, spuse el. Atunci plecați naibii de pe veranda mea.

Kate stătea fermă pe poziție, arătând în mod clar că nu intenționa să plece nicăieri.

- Am spus să plecați naibii de pe veranda mea!

Acesta a dat din cap și apoi s-a întins să o împingă. A simțit forța mâinilor lui de îndată ce i-au atins umărul și a acționat cât a putut de repede. A fost uimită de cât de rapide au fost reflexele și memoria ei musculară.

În timp ce mergea împiedicat înapoi, își înfășură ambele brațe în jurul brațului drept al lui Neilbolt. În același timp, a îngenuncheat pentru a se putea opri din mersul înapoi. Apoi, a făcut tot ce-i i-a stat în putință pentru a-l pune la pământ, dar greutatea lui era prea mare. Când acesta și-a dat seama ce încerca ea să facă, a lovit-o cu cotul în coaste.

Această lovitură i-a tăiat respirația lui Kate, dar din cauză că o lovise cu cotul, apărarea lui a fost distrusă. De data aceasta, când a încercat să îl pună la pământ, a funcționat. Și din cauză că a dat tot ce era mai bun în ea, a funcționat puțin prea bine.

Neilbolt a picat de pe verandă. În momentul în care a picat, lovise două scări. Acesta strigase de durere și încercase să se pună înapoi pe picioare. Se uită la ea, încă în stare de șoc, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat. Alimentat de furie și mirare, urcă scările spre ea șchiopătând, fiind în mod clar năucit.

Pe măsură de se apropia de capătul scărilor, aceasta l-a păcălit cu un genunchi în față. Când încercă să se ferească, Kate îi prinse capul și îngenunchease din nou. Se forțase să-i pună capul pe verandă, în timp ce brațele și picioarele lui se împiedicau pe scări. Mai apoi, scoase cătușele din interiorul sacoului și îl încătușă cu o rapiditate și ușurință pe care numai treizeci de ani de experiență le poate oferi.

Se îndepărtă de Brian Neilbolt și se uită la el. Acesta nu încerca să scape de cătușe; părea mai degrabă uluit.

Kate își scoase telefonul, cu intenția de a suna la Poliție, dar și-a dat seama că mâna ei tremura. Corpul ei pompa adrenalină. Își dădu seama că zâmbea.

„Doamne, ce dor mi-a fost.”

Deși lovitura de la coaste o durea cumplit, în urmă cu cinci sau șase ani ar fi durut-o mult mai rău, cu siguranță. Și articulațiile de la genunchi erau întotdeauna așa de dureroase după o încăierare?

Ea și-a permis să se bucure pentru o clipă de ceea ce tocmai făcuse, iar mai apoi, reușise, în cele din urmă, să sune la Poliție. Între timp, Brian Neilbolt rămase nemișcat la picioarele ei, probabil întrebându-se cum o femeie, cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât el, reușise să-i facă asta.

CAPITOLUL CINCI

Desigur, Kate se aștepta la anumite repercusiuni pentru ceea ce tocmai făcuse, dar nicidecum la ceea ce experimentase atunci când ajunsese la Secția Trei. Știa că urmează ceva atunci când a văzut privirile polițiștilor care treceau, în timp ce își vedeau de treburile lor. Unele priviri erau pline de respect, în timp ce altele o ridiculizau.

Kate nu se lăsă afectată. Era încă prea agitată din cauza confruntării, care avusese loc pe veranda lui Neilbolt, ca să îi pese.

După ce așteptase câteva minute în hol, un ofițer nervos s-a apropiat de ea.

- Dumneavoastră sunteți doamna Wise, nu-i așa? întrebă el.

- Da, eu sunt.

Pentru o clipă, a putut observa o sclipire de apreciere în ochii lui. Era genul de privire pe care o observa deseori în trecut, atunci când ofițeri sau agenți, care doar auziseră povești despre ea, o întâlneau pentru prima oară. Îi lipsea acea privire.

- Comisarul Budd ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Era destul de surprinsă. Spera să vorbească mai degrabă cu cineva precum Comisarul Adjunct Greene. Chiar dacă a fost mai încăpățânat la telefon, știa că poate fi mai ușor de convins față în față. Comisarul Randall Budd, în schimb, era genul de om cu care nu puteai glumi. Îl întâlnise o singură dată, cu câțiva ani în urmă. Abia își aducea aminte cu ce ocazie, dar își amintea că Budd părea a fi o persoană cu un caracter puternic și strict profesional.

Cu toate acestea, Kate nu voia să pară deloc intimidată sau îngrijorată. Așa că se ridicase și îl urmase pe ofițer, afară din zona de așteptare și înapoi prin biroul mare. Trecuseră pe lângă mai multe birouri, unde observase și mai multe priviri incerte, înainte ca ofițerul să o conducă pe un hol. În centrul holului, ajunseseră la biroul lui Randall Budd. Ușa era deschisă, ca și cum o aștepta deja de ceva timp.

Ofițerul nu a avut nimic de spus; de îndată ce a condus-o la ușa lui Budd, s-a întors pe călcâie și a plecat. Kate se uită în birou și îl văzuse pe Comisarul Budd făcându-i cu mâna să intre.

- Intrați, spuse el. Nu voi minți. Nu sunt mulțumit de dumneavoastră, dar nu mușc. Puteți, vă rog, să închideți ușa după dumneavoastră?

Kate intră și făcu ce i s-a cerut. A luat, mai apoi, unul din cele trei scaune care se aflau pe partea opusă a biroului lui Budd. Pe birou se aflau mai multe lucruri persoanele, decât lucruri legate de muncă: poze cu familia sa, o minge de baseball cu autograf, o cană de cafea personalizată și un fel cartuș cu valoare sentimentală așezat pe o placă.

- Lasă-mă să încep prin a spune că sunt foarte conștient de istoricul dumneavoastră, spuse Budd. Mai mult de o sută de arestări în toată cariera. Șefă de promoție la academie. Locul întâi și doi în opt turnee consecutive de kickboxing, pe lângă antrenamentul standard al Biroului, unde ați fost, de asemenea, grozavă. Numele dumneavoastră a devenit cunoscut atunci când ați fost responsabilă de cazuri și majoritatea oamenilor din Poliția Statală din Virginia vă respectă extrem de mult.

- Dar? spuse Kate. Nu a spus asta într-o încercare de a fi amuzantă. Voia, pur și simplu, să demonstreze că este capabilă să accepte o mustrare...deși, ca să fie sinceră, nu considera că o merită.

- Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu aveți niciun drept să atacați oameni doar pentru că dumneavoastră credeți că ar putea fi implicați în moartea fiicei prietenei dumneavoastră.

- Nu l-am vizitat cu intenția de a-l ataca, spuse Kate. L-am vizitat pentru a-i pune câteva întrebări. Eu pur și simplu m-am apărat atunci când el a devenit violent.

- Acesta le-a spus oamenilor mei că l-ați aruncat pe scările verandei și că l-ați lovit cu capul de podeaua verandei.

- Nu pot fi acuzată de faptul că sunt mai puternică decât el, nu-i așa? întrebase ea.

Budd se uită atent la ea, analizând-o.

- Nu îmi pot da seama dacă încercați să fiți amuzantă, tratând această situație într-un mod superficial, sau dacă aceasta este atitudinea dumneavoastră obișnuită.

- Domnule Comisar, înțeleg poziția dumneavoastră și cum faptul că o femeie de cincizeci și cinci de ani, pensionată, care a bătut pe cineva pe care oamenii tăi l-au interogat scurt, iar mai apoi eliberat, v-ar putea da bătăi de cap. Dar vă rog să înțelegeți...L-am vizitat pe Brian Neilbolt doar pentru că prietena mea m-a rugat. Și sincer, când am aflat mai multe lucruri despre el, am crezut că nu ar fi o idee tocmai rea să fac asta.

- Așadar, ați presupus că oamenii mei nu și-au făcut treaba așa cum ar fi trebuit? întrebă Budd.

- Nu am spus nimic de genul acesta.

Budd și-a dat ochii peste cap și oftă.

- Uitați, nu vreau să mă cert pe această temă. Sincer, tot ce mi-aș dori ar fi ca dumneavoastră să părăsiți biroul meu în următoarele câteva minute și, odată ce am terminat de discutat despre această chestiune, să încheiem subiectul. Dar trebuie să înțelegeți că ați întrecut măsura și dacă aceste fapte se vor repeta, voi fi nevoie să vă arestez.

Kate ar fi vrut să spună multe lucruri înapoi. Dar și-a dat seama că dacă Budd era dispus să renunțe la toate argumentele, putea și ea să facă același lucru. Era conștientă de faptul că acesta avea destulă autoritate astfel încât să-i îi creeze probleme, dacă voia, așa că s-a hotărât să fie pe cât se poate de civilizată.

- Înțeleg, răspunse ea.

Pentru o clipă, Budd părea să se gândească la ceva, înainte de a-și împreuna mâinile pe birou, ca și cum ar încerca să atragă atenția asupra lui.

- Și pentru informația dumneavoastră, suntem siguri că Brian Neilbolt nu a ucis-o pe Julie Hicks. Acesta apare pe camerele de supraveghere ale unui bar în noaptea în care aceasta a fost ucisă. A intrat în bar în jurul orei zece și nu a plecat decât după miezul nopții. Mai apoi, avem un schimb de mesaje amoroase, între el și o altă persoană, care a continuat între ora unu și trei dimineața. Este curat. Nu este el tipul pe care îl căutăm.

- Avea bagajele făcute, spuse Kate. Ca și cum ar fi încercat să părăsească orașul în grabă.

- În schimbul de mesaje, el și persoana cu care are o aventură amoroasă, discutau despre o vizită în Atlantic City. Ar fi trebuit să plece în după-amiaza aceasta.

- Înțeleg, spuse Kate dând din cap. Nu se simți jenată, dar începuse să regrete că a acționat atât de agresiv pe veranda lui Neilbolt.

- Mai este încă ceva, spuse Budd. Și din nou, trebuie să vedeți lucrurile din perspectiva mea în această privință. Am fost nevoit să îi contactez foștii dumneavoastră superiori de la FBI. Acesta este protocolul. Cu siguranță știți asta.

Știa asta, dar sincer, nu se gândise la acest aspect. O iritare ușoară, dar care o măcina pe dinăuntru, îi apăruse în stomac.

- Știu, spuse ea.

- Am vorbit cu Directorul Adjunct Duran. Acesta nu a fost încântat de cele auzite și dorește să vorbească cu dumneavoastră.

Kate își dădu ochii peste cap și încuviință.

- În regulă. O să-l sun și o să-i spun că dumneavoastră m-ați îndrumat să fac asta.

- Nu, nu înțelegeți, spuse Budd. Vor să vă vadă. În DC.

La auzul acestor vorbe, iritarea pe care o simțea s-a transformat rapid în ceva ce nu mai simțise de mult timp: o îngrijorare reală.

CAPITOLUL ȘASE

În urma întâlnirii cu Comisarul Budd, Kate dăduse telefoanele necesare, cu scopul de a-și informa foștii superiori că a primit solicitarea lor de a le face o vizită. La telefon, nu i s-a oferit nicio informație și nici nu a vorbit cu cineva cu putere de decizie. Ca urmare, două secretare ghinioniste au primit câteva mesaje destul de nepoliticoase - un exercițiu care a ajutat-o să scape puțin de stres.

În dimineața următoare, la ora opt, a plecat din Richmond. Într-un mod straniu, era mai mult entuziasmată, decât emoționată. Se simțea ca o absolventă, care a fost plecată o perioadă de timp și acum mergea să își reviziteze campusul. În ultimul an, i-a lipsit Biroul extrem de mult și aștepta cu nerăbdare să se întoarcă în acel mediu...chiar dacă urma să fie mustrată.

Își distrase atenția ascultând un podcast - sugestie făcută de fiica ei. Nu trecuseră mai mult de cinci minute de când Kate începuse să asculte podcast-ul, când a început să reflecte la ultimii ani din viața ei și să nu mai audă vocile comentatorilor. De obicei, nu era o persoană sentimentală, dar dintr-un motiv pe care nu l-a înțeles niciodată, avea tendința de a deveni nostalgică și gânditoare ori de câte ori pornea la drum.

Așadar, în loc să se concentreze asupra podcast-ului, s-a gândit la fiica ei - fiica ei însărcinată, care urma să nască în aproximativ cinci săptămâni. Copilul urma să fie o fetiță, care se va numi Michelle. Tatăl copilului era un bărbat destul de bun, dar, după părerea lui Kate, nu suficient de bun pentru Melissa Wise. Melissa, sau Lissa, cum Kate obișnuia să îi spună încă de când aceasta a început să se târască în patru labe, locuia în Chesterfield, o zonă aflată, de fapt, în Richmond, dar considerată diferită de cei care locuiau acolo. Kate nu-i spusese Melissei niciodată asta, dar acesta era motivul pentru care s-a mutat înapoi în Richmond. Nu era doar din cauza atașamentului său față de oraș, ci pentru că acolo era familia ei - locul unde avea să locuiască prima ei nepoată.

„O nepoată”, se gândea adesea Kate. „Când a crescut Melissa atât de mare? De fapt, când naiba am îmbătrânit eu atât de mult?”

Și de obicei, când se gândea la Melissa și la nenăscuta Michelle, își îndrepta gândurile spre soțul ei decedat. A fost ucis în urmă cu șase ani, împușcat în ceafă în timp ce plimba câinele noaptea. Portofelul și telefonul îi fuseseră luate și ea a fost chemată să identifice corpul în mai puțin de două ore după ce acesta plecase de acasă cu câinele.

Rana era încă proaspătă, dar, în cea mai mare parte a timpului, o ascundea bine. A părăsit Biroul cu opt luni înainte de vârsta oficială de pensionare. Dar după ce a împrăștiat cenușa lui Michael pe un vechi teren de baseball, aflat în apropierea casei lui din Falls Church, ea nu a mai fost capabilă să își dedice tot timpul, atenția și să se concentreze asupra muncii sale.

Poate că de aceea a fost atât de deprimată în ultimul an cu privire la faptul că și-a părăsit locul de muncă. A plecat cu luni de zile înainte de a fi nevoită să o facă, din punct de vedere legal. Ce i-ar fi putut oferi acele luni? Ce altceva ar fi putut să facă cu cariera ei?

Întotdeauna s-a întrebat aceste lucruri, dar nu a regretat niciodată. Michael merita toată atenția ei, cel puțin pentru câteva luni. De fapt, merita mult mai mult decât atât, dar știa că, chiar și în viața de apoi, nu ar fi putut să se aștepte să-și părăsească munca pentru prea mult timp. Ar fi știut că ea trebuie să depună mult efort pentru a jeli așa cum se cuvine - și acele fort însemna să lucreze literalmente la Birou atâta timp cât era capabilă, din punct de vedere emoțional, după moartea sa.

Era ușurată să descopere că, pe măsură ce se apropia de DC, nu se simțea ca și cum îl trăda pe Michael. Din punctul ei de vedere, moartea nu era sfârșitul; nu știa dacă asta înseamnă că Raiul este real sau dacă reîncarnarea este posibilă, dar nu avea nicio problemă cu faptul că nu știa. Ceea ce știa era că, indiferent unde se afla Michael, ar fi fericit să vadă că se îndrepta înapoi spre DC - chiar dacă urma să fie sever mustrată.

Dimpotrivă, mai mult ca sigur se amuza pe seama ei.

Acest lucru a făcut-o pe Kate să zâmbească. A oprit podcast-ul și s-a concentrat pe drum, pe propriile gânduri și cum, chiar dacă o dădea în bară, viața părea să aibă întotdeauna o natură ciclică.

***

Ea nu simți niciun val emoții atunci când a intrat pe ușile din față și în holul mare al sediului FBI. Dimpotrivă, era foarte conștientă de faptul că se simțea că și cum nu mai aparținea acestui loc - asemenea unei femei care își revizita vechiul liceu pentru a descoperi că acum holurile o fac să fie mai degrabă tristă, decât nostalgică.

Sentimentul de familiaritate a ajutat, totuși. În ciuda senzației de strămutare, în același timp, se simțea ca și cum nu a fost plecată o perioadă chiar așa de lungă. Merse de-a lungul holului, trecuse prin procesul de verificare, și se îndreptă spre ascensoare ca și cum a lipsit doar o săptămână. Chiar și spațiul închis al ascensorului era reconfortant, în timp ce o conducea spre biroul Directorului Adjunct Duran.

Când ieși din ascensor și intră în zona de așteptare a lui Duran, observă că în spatele biroului se afla aceeași secretară ca și în urmă cu un an. Deși nu s-au tutuit niciodată, secretara se ridică de la birou și se grăbi să o îmbrățișeze.

- Kate! Îmi pare atât de bine să vă văd!

Din fericire, și-a amintit numele secretarei exact la fix.

- Și mie, Dana, spuse Kate.

- Nu credeam că veți face față pensionării, glumi Dana.

- Mda, e foarte plictisitor.

- Ei bine, puteți intra, spuse Dana. Sunteți așteptată.

Kate bătu la ușa închisă a biroului. Și-a dat seama că până și răspunsul, oarecum morocănos, pe care l-a primit din cealaltă parte a ușii o făcea să se simtă în largul ei.

- E deschis, se auzi vocea Directorului Adjunct Vince Duran.

Kate deschise ușa și păși înăuntru. Era pe deplin pregătită pentru întâlnirea cu Duran. În schimb, nu se așteptase să vadă fața vechiului ei partener. Logan Nash îi zâmbi de îndată, ridicându-se de pe unul din scaunele aflate în fața biroului lui Duran.

Preț de un moment, Duran a stat deoparte pentru a le permite celor doi să își vorbească. Kate și Logan Nash s-au îmbrățișat prietenos. Lucrase cu Logan în ultimii opt ani de carieră. Deși era cu zece ani mai tânăr decât ea, își construia deja o carieră strălucită atunci când ea a plecat.

- Îmi pare bine să te văd, Kate, îi spuse ușor în ureche, în timp ce se îmbrățișau.

- Și mie, spuse ea. Inima i se mări și, își dădu seama încet că, indiferent de modul în care încerca să o ascundă, i-a lipsit extrem de mult această latură a vieții ei în ultimul an.

După ce s-au îmbrățișat, amândoi s-au așezat stânjeniți în fața lui Duran. În timpul petrecut împreună ca parteneri, au stat în același loc de nenumărate ori. Dar nu a fost niciodată vorba de probleme disciplinare.

Vince Duran inspiră adânc, iar mai apoi oftă zgomotos. Kate nu putea să își dea încă seama de gravitatea situației.

- Hai să nu ne învârtim în jurul cozii, spuse Duran. Kate, știi de ce ești aici. Și l-am asigurat pe Comisarul Budd că voi rezolva situația într-un mod foarte eficient. Acesta părea să nu aibă nimic împotrivă și sunt destul de sigur că întregul calvar cu tine aruncând un suspect de pe propria lui verandă va fi băgat undeva sub un covor. Totuși, ceea ce aș vrea să știu este cum ai ajuns pe veranda săracului om.

În acel moment știuse că orice conversație aspră pe care o așteptase, nu va avea loc. Duran era un monstru de om, având aproximativ 110 kilograme, din care majoritatea erau mușchi. La vârsta de douăzeci de ani a petrecut ceva timp în Afganistan și, deși nu a aflat niciodată tot ce făcuse acolo, existau o grămadă de zvonuri. Acesta văzuse și făcuse niște lucruri cu adevărat dure, lucruri care erau vizibile, de cele mai multe ori, în ridurile

faciale. Dar astăzi, părea să fie binedispus. Se întreba dacă nu cumva acest lucru se datora faptului că nu mai era superiorul ei. Se simțea aproape ca și cum stătea de povești cu un vechi prieten.

Acest lucru a ajutat-o să-i spună despre uciderea lui Julie Hicks - fiica bunei ei prietene, Deb Meade. A început prin a povesti vizita făcută familiei Meade și cât de siguri păreau a fi soții Meade. Apoi, reluase scena de pe veranda lui Neilbolt, explicând cum totul a început printr-o auto-apărare, admițând că a întrecut, mai apoi, măsura.

Din când în când, Logan mai scăpa câte un chicot. Între timp, Duran era inexpresiv. Când terminase de vorbit, așteptase o reacție din partea lui și era confuză când văzuse că acesta a ridicat doar din umeri.

- Uite...din punctul meu de vedere nu este o problemă, spuse el. Deși ți-ai băgat nasul acolo unde nu-ți fierbe oala, tipul ăsta nu trebuia să te atingă - mai ales după ce i-ai spus că ești fost agent FBI. A fost o prostie din partea lui. Singurul lucru care mă pune pe gânduri este faptul că l-ai încătușat.

- Așa cum am spus deja...recunosc că am întrecut puțin măsura.

- Tu? întrebă Logan batjocoritor. Nu!

- Ce știi despre caz? întrebă Duran.

- Doar că a fost ucisă în propria ei casă, în timp ce soțul ei era plecat în delegație. Fostul iubit a fost singurul suspect, iar polițiștii l-au lăsat să plece destul de rapid. Mai târziu am aflat că avea un alibi solid.

- Nimic altceva? întrebă Duran.

- Nimic din ce mi s-a spus.

Duran dădu din cap, zâmbind apoi cordial.

- Deci, lăsând la o parte aruncatul bărbaților în toată firea de pe propriile lor verande, cum este să fii pensionară?

- Ca naiba, recunoscu ea. În primele câteva săptămâni a fost minunat, dar a devenit plictisitor rapid. Mi-e dor de slujba mea. Am început să citesc o grămadă de cărți despre crime reale. Mă uit la mult prea multe emisiuni polițiste pe Biography Channel.

- Ai fi surprinsă cât de des auzim asta de la agenți în primele șase, până la douăsprezece luni, de la pensionare. Unii dintre ei sună cerșind muncă de orice fel. Orice avem. Chiar și interceptări audio de căcat.

Kate nu spuse nimic, dar a dat din cap pentru a arăta că se identifica.

- Dar încă nu ai sunat, spuse Duran. Și ca să fiu sincer, mă așteptam să o faci. Nu credeam că o poți lăsa baltă atât de ușor. Și acest mic incident îmi dovedește că am avut dreptate.

- Cu tot respectul, spuse Kate, m-ai chemat aici ca să îmi dai peste mână sau ca să îmi scoți ochii că nu pot trece peste vechiul meu loc de muncă?

- Nici una, nici alta, spuse Duran. Ieri, după ce am primit telefonul de la Richmond, m-am uitat peste dosarele tale. Am observat că ți s-a cerut să depui mărturie la o audiere de liberare condiționată. Așa este?

- Așa este. E pentru cazul Mueller. Omucidere dublă.

- Este prima oară când ai fost contactată în legătură cu munca de când te-ai pensionat?

- Nu, spuse ea, fiind destul de sigură că acesta știa deja răspunsul. Asistenta unui agent m-a sunat cam la două luni după ce m-am pensionat pentru a-mi pune întrebări legate de un caz nerezolvat, la care am lucrat ultima oară în anul 2005. Câțiva dintre băieții de la înregistrări și de la cercetare m-au contactat de câteva ori în legătură cu metodologia folosită de mine la câteva cazuri mai vechi.

Duran a dat din cap și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

- De asemenea, trebuie să știi că avem instructori la academie, care folosesc unele dintre cazurile tale mai vechi ca exemple pentru cursuri. Ți-ai lăsat

amprenta aici în Birou, agent Wise. Și ca să fiu sincer, speram să fii unul dintre acei agenți care sunau ca să vadă cu ce ne pot ajuta, chiar și după ce s-au pensionat.

- Încerci să îmi spui că vrei să încep să vă ajut cu câteva cazuri atunci? întrebă Kate. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a nu da de gol speranța din vocea ei.

- Ei bine, lucrurile nu sunt așa de tranșante. Ne gândeam că avem nevoie de câte un agent sau doi, cu un trecut excepțional, pentru a lucra la cazuri nerezolvate. Nimic pe termen lung sau cu normă întreagă, ține minte. Și atunci când am discutat despre asta, numele tău era singurul care continua să tot apară. Acum, înainte să devii prea entuziasmată, te rog să ții minte că acest lucru nu se va întâmpla de îndată. Încă vrem să te mai relaxezi puțin. Ia-ți niște timp liber. Timp cu adevărat liber.

- Pot să fac asta, spuse Kate. Mulțumesc.

- Nu-mi mulțumi încă, replică Duran. Ar putea dura și câteva luni. Și mi-e teamă că va trebui să revoc oferta dacă te întorci acasă și începi să bați bărbați, mult mai tineri decât tine, pe verandele caselor lor.

- Cred că mă pot abține, spuse Kate.

Din nou, Logan nu s-a putut abține să nu chicotească.

Duran părea la fel de amuzat, în timp ce se ridică în picioare.

- Acum...dacă într-adevăr ne vei ajuta, mi-e teamă că trebuie să revizuim una din părțile mai puțin spectaculoase ale postului.

Presupunând că se referea la hărțogăraie, Kate oftă.

- Formulare? Documente?

- Oh, nu, nimic de genul ăsta, spuse Duran. Am programat o întâlnire pentru a începe cu chestia asta. Mă gândeam că ăsta ar fi cel mai bun mod de a fi la curent.

- Ah, urăsc întâlnirile.

- Oh, știu, spuse Duran. Îmi amintesc. Dar hei...ce altă modalitate ar fi mai bună pentru a-ți ura bun venit înapoi?

Logan chicoti lângă ea, în timp ce se ridicară în picioare și îl urmăriră pe Duran afară din birou. Pentru Kate, totul părea foarte familiar.

***

În cele din urmă, nu a fost o întâlnire deloc rea. În sala mică de conferințe, de la capătul holului, îi așteptau alți trei oameni. Doi dintre ei erau agenți, un bărbat și o femeie. Cel de-al treilea era un bărbat care arăta destul de familiar; era destul de sigură că numele său era Dunn. Când Duran închise ușa în spatele lor, unul dintre agenți se ridică în picioare și întinse imediat mâna.

- Agent Wise, sunt foarte încântat să vă cunosc, spuse el.

Îi strânse mâna stânjenită. În timp ce făcea asta, agentul părea că își dă seama că s-a dat puțin în spectacol.

- Îmi cer scuze, spuse el în șoaptă, revenind rapid la scaunul lui.

- Este în regulă, agent Rose, spuse Duran în timp ce se așează la capul mesei. Nu ești primul agent care a fost pus la pământ de prezența agentului, aproape legendar, Kate Wise. Spuse el cu un pic de sarcasm și zâmbindu-i ușor lui Kate.

Omul care credea că se numește Dunn ieșea în evidență față de ceilalți doi - ambii agenți fiind, în mod clar, mai tineri. El era într-un fel superior; îți puteai da seama de asta din expresia lui stoică și costumul său călcat la dungă.

- Agent Wise, spuse Duran, aceștia sunt agent Rose și agent DeMarco. Aceștia au fost parteneri în ultimele șapte luni, dar numai pentru că eu și Directorul Adjunct Dunn, nu le-am găsit un loc potrivit. Ambii dețin calități

unice. Și dacă dacă vei accepta să preiei acest caz din Richmond, cel mai probabil, unul dintre ei va lucra cu tine.

Agentul Rose era încă jenat, dar nu voia să își piardă concentrarea. Kate nu-și putea aminti ultima dată când cineva a fost atât de marcat să o întâlnească. Prin ultimul ei an de carieră, când cineva din Quantico a trebuit să lucreze cu ea pentru o zi în laborator. A fost o experiență umilitoare și respingătoare.

- Ar trebui să adaug, spuse Directorul Adjunct Dunn, că Directorul Duran și cu mine suntem cei care am insistat ca la acest program să ia parte agenții pensionați recent. Nu știu dacă v-a fost spus deja, dar numele dumneavoastră a fost primul care ne-a venit în minte.

- Da, aprobă Duran. Cred că nu mai e necesar să spunem, că am aprecia dacă ai păstra totul secret momentan. Și, bineînțeles, ne așteptăm la ce-i mai bun din partea ta.

- Voi face tot ce-mi stă în putință, spuse Kate. Începea să înțeleagă acum că se făceau mici presiuni. Dar nu o deranja. Ea funcționa de obicei mai bine sub presiune.

- Minunat, spuse Duran. Pentru moment, vrei să reiei detaliile cazului?

Kate dădu din cap și își intră instant în vechiul ei rol. De parcă n-ar fi lipsit nici măcar o zi, cu atât mai puțin un an. În timp ce-i punea la curent cu ceea ce se întâmplase în Richmond și cum ajunsese să fie implicată, agentul Rose și agentul DeMarco au păstrat constant contactul vizual cu ea, cel probabil o studiau pentru a vedea cum ar fi să lucreze cu ea.

Dar nu s-a lăsat distrasă. Pe măsură ce discuta detaliile cazului, se simțea ca și cum s-ar fi întors în timp.

Și era cu mult superior prezentului pe care îl trăise.

CAPITOLUL ȘAPTE

Trei ore mai târziu, Kate și Logan stăteau la o masă, sub un baldachin, pe terasa unui mic restaurant italian. Logan mănânca un sandwich plin cu carne, în timp ce Kate mănânca o salată de paste și se bucura de un pahar de vin alb. Kate bea rareori și aproape niciodată înainte de ora cinci după-amiaza, dar aceasta era o ocazie specială. Din punctul ei de vedere, chiar și simpla idee în care ea ar începe să lucreze din nou în cadrul Biroului merita sărbătorită.

- Deci, la ce fel de cazuri lucrezi acum? întrebă Kate.

- Numai lucruri care te-ar plictisi, sunt sigur, spuse el. Dar știa că îi va spune; îi va spune doar pentru că și el iubea această slujbă la fel de mult ca și ea.

- În cea mai mare parte, încerc să dau de urma unor escroci care au fraudat bancomate. Pe lângă asta, lucrez într-un fel de parteneriat cu câțiva alți agenți la un caz despre o mică rețea de prostituție din Georgetown, și cam atât.

- Vai, spuse Kate.

- Ti-am spus. Plictisitor.

- Deci, nici pe aproape cazuri precum cele vechi menționate de Duran? Apropo, ce știi despre chestiunea asta? De cât timp există acest proiect secundar?

- De ceva vreme, cred. Eu am fost inclus abia acum două săptămâni. Duran și câteva persoane, ce nu trebuiesc menționate, au întrebat despre câteva dintre cazurile la care am lucrat și pe care nu am reușit să le rezolvăm. Nu îi interesa metodologia sau ceva de genul acesta, ci doar detaliile și dosarele vechi.

- Și nu ți-au dat niciun motiv?

- Nu. Și...stai, de ce vorbești de parcă ai fi suspicioasă? Credeam că oportunitatea asta te va face să sari în sus de fericire.

- Oh, am de gând să fac asta. Dar mă întrebam dacă există cumva un caz anume de care sunt interesați. Ceva trebuie să fi stimulat acest interes brusc cu privire la cazurile nerezolvate. Mă îndoiesc serios că Duran doar încerca să găsească o cale să mă aducă înapoi.

- Nu știu, spuse Logan. Ai fi surprinsă. Lumea ți-a dus dorul. Unii dintre agenții mai noi încă vorbesc despre tine ca și cum ai fi un fel de personaj mitologic.

Ea ignoră complimentul, pierdută încă în șirul gândurilor.

- De asemenea, de ce m-ar fi chemat doar ca să mă trimită înapoi, spunându-mi că vrea să-mi iau puțin timp liber înainte de a începe? Mă face să mă întreb dacă nu cumva adevăratul motiv nu a fost încă scos la suprafață.

- Ei bine, știi, spuse Logan. Având în vedere cât de mult analizezi totul, poate că are dreptate. Relaxează-te, Kate. După cum a spus și el...tone de agenți pensionați ar da orice pentru a se bucura de o șansă precum aceasta. Așa că da, du-te înapoi acasă. Relaxează-te. Și încearcă să nu faci absolut nimic.

- Mă cunoști îndeajuns de bine pentru a știi că eu nu sunt așa, spuse ea. Luă o gură de vin, gândindu-se că poate avea dreptate. Poate ar trebui doar să se bucure de faptul că se va întoarce la muncă...într-un fel.

- Pensionarea nu a schimbat asta, nu-i așa? întrebă Logan.

- Nu. Ba din contră, a înrăutățit lucrurile. Nu pot sta locului. Urăsc un creier leneș. Integramele și tricotatul nu sunt de mine. Poate că undeva în adâncul lui, Duran știa că sunt prea tânără ca să fiu scoasă din peisaj.

Logan zâmbi și scutură din cap.

- Da, dar peisajul ală are o iarbă destul de bogată și verde.

- Da, și plină de balegă de vacă.

Logan oftă în timp ce luă ultima gură din prânzul lui.

- Bine, spuse el. Unii dintre noi trebuie să se întoarcă la muncă.

- Ce lovitură sub centură, spuse ea, luând ultima gură de vin.

- Deci, ce ai de gând să faci? întrebă el. Te întorci acasă?

Sinceră să fie, nu era încă sigură. O parte din ea voia să rămână în DC doar așa, de amorul artei. Ar putea face niște cumpărături sau ar putea merge la locul ei preferat de la National Mall și doar să stea și să reflecteze. Era cu siguranță o zi minunată pentru asta.

Dar, în același timp, voia să meargă acasă. Deși îl eliminase pe Brian Neilbolt de pe listă, cineva a ucis-o pe Julie Meade. Și părea că poliția nu are încă nicio idee cine ar putea fi vinovatul.

- Nu sunt sigură, spuse ea. S-ar putea să mai rămân în oraș puțin, dar probabil că mă voi întoarce acasă înainte de căderea nopții.

- Dacă te răzgândești, sună-mă. Mă bucur că te-am văzut, Kate.

Plătiseră nota și părăsiseră masa după o scurtă îmbrățișare. Chiar înainte ca ea să plece, mintea ei părea setată pe un singur gând, unul care apăruse de nicăieri.

„Julie a fost ucisă în propria ei casă, în timp ce soțul ei era plecat în delegație. Dacă a existat vreun fel de spargere, nimeni mi-a menționat. Nici poliția, în timp ce îmi țineau morală, și nici Debbie sau Jim. Dacă ar fi existat o spargere, aceasta ar fi trebuit să fie menționată.”

Acest lucru a făcut-o să se întrebe…ucigașul a intrat în casă deoarece a fost invitat? Sau, poate că acesta știa unde era ascunsă o cheie de rezervă?

Aceste întrebări ar putea clarifica problema. Odată ce efectele vinului aveau să dispară, urma să se întoarcă în Richmond. Îi promisese Directorului Adjunct Duran că nu va mai bate pe nimeni altcineva.

Dar nu a precizat nimic cu privire la investigare.

Desigur, mai întâi trebuia să meargă la înmormântare. Va merge să îi aducă un omagiu lui Julie și va face tot ce-i stă în putință să fie mâine alături Deb. Și, după aceea, își va intra din nou în rol - poate cu un pic prea mult entuziasm.

CAPITOLUL OPT

În după-amiaza următoare, Kate se afla în ultimul rând, în timp ce familia Meade și prietenii lor cei mai apropiați s-au adunat la cimitir. Stătea împreună cu micul ei grup de mic-dejun - Clarissa și Jane, îmbrăcate în negru și cu o înfățișare cu adevărat îndoliată - care reușiseră să o consoleze pe Debbie în acea dimineață. Debbie părea să fie mult mai bine decât în ziua în care îi ceruse lui Kate să investigheze crima. Aceasta plângea fără rețineri și a lăsat să-i scape un singur geamăt de durere, dar era prezentă. Jim, pe de altă parte, arăta foarte distrus. Genul de bărbat care s-ar întoarce acasă și s-ar gândi îndelung cum viața nu este deloc dreaptă uneori.

Kate nu se putu abține să nu se gândească la propria ei fiică. Știa că va trebui s-o sune pe Melissa atunci când înmormântarea va lua sfârșit. Nu a cunoscut-o foarte bine pe Julie Meade, dar pe baza conversațiilor pe care le-a avut cu Debbie, Kate presupunea că era de aceeași vârstă cu Melissa, plus/minus câțiva ani.

Asculta cum preotul citea pasaje Biblice cunoscute. Deși cea mai mare parte a gândurilor ei erau îndreptate spre Debbie, încă se gândea ușor obsesiv la cum a fost posibilă această faptă. De când se întorsese din DC nu a întrebat dacă a existat vreo spargere, dar a fost foarte atentă la tot ce se discuta. Observase că nici Jane, nici Clarissa nu au menționat vreo spargere. Și acest lucru era ciudat, pentru că Clarissa,datorită plăcerii ei pentru bârfe, avea un anume talent de a ști totu,.

Se uită la Debbie și Jim și observă că un bărbat înalt stătea în picioare lângă Jim. Era relativ tânăr și avea o oarecare frumusețe naturală. O înghionti ușor pe Jane, care stătea lângă ea, și o întrebă:

- Tipul înalt de lângă Jim. Este soțul lui Julie?

- Da. Tyler e numele lui. Nu s-au căsătorit de mult. Acum mai puțin un an, cred.

Lui Kate îi trecut prin minte că poate ea și mica ei gașcă de mic-dejun nu se cunoșteau chiar așa de bine precum credeau. Desigur, știau totul despre slujbele lor anterioare, despre băuturile lor preferate cu cafea, despre dorințele și visele pentru pensionare. Dar nu au avut niciodată conversații mai profunde. Era un fel de înțelegere reciprocă. Vorbeau rar despre familiile lor, preferând să păstreze conversația la un nivel superficial și amuzant.

Bineînțeles, nu era nimic în neregulă cu asta, dar Kate și-a dat seama că știe foarte puține lucruri despre familia Meade. Tot ce știa era că Julie fusese singurul lor copil...la fel cum și Melissa era singurul ei copil. Și deși ea și Melissa nu mai erau atât de apropiate ca odinioară, simplul gând că ar putea să o piardă, o rănea.

De îndată ce slujba s-a terminat și mulțimea a început să se disperseze într-o încurcătură de îmbrățișări și strângeri de mână stânjenitoare, Kate și micul său grup de cafea urmară exemplul. Cu toate acestea, Kate a rămas în urmă împreună cu câțiva oameni, care s-au ascuns pentru a fuma o țigară. Deși Kate nu fuma (considera acest obicei ca fiind unul dezgustător), voia să stea deoparte pentru o vreme. În timp ce scana mulțimea, a găsit figura înaltă a lui Tyler Hicks. Acesta vorbea cu un cuplu de bătrâni, ambii plângând fără rețineri. Tyler părea totuși să facă tot posibilul pentru a rămâne calm.

Când cuplul de bătrâni plecă, Kate se îndreptă spre el. Tyler se îndrepta în direcția unei femei de vârstă mijlocie și a celor doi copii ai săi, dar Kate a făcut în așa fel încât să ajungă prima la el.

- Scuzați-mă, spuse ea, apărând în fața lui. Sunteți Tyler, nu-i așa?

- Da, eu sunt, spuse el. Când se întoarse cu fața spre ea, a putut să îi vadă durerea întipărită pe tot chipul. Era secătuit, obosit și părea să fie gol pe dinăuntru. Ne cunoaștem?

- Sincer, nu, spuse ea. Sunt o prietenă de-a mamei lui Julie. Numele meu este Kate Wise.

Preț de o clipă, i-au lucit ochii în semn de recunoaștere. Fața i se lumină pentru o secundă.

- Da, am auzit-o pe Debbie pomenind de dumneavoastră. Sunteți agent FBI sau așa ceva, nu?

- Ei bine, m-am pensionat recent. Dar da, în esență, da.

- Îmi pare rău că v-a rugat să investigați ce s-a întâmplat cu Julie. Îmi pot imagina situația stânjenitoare în care v-a pus.

- Nu trebuie să vă cereți scuze, spuse Kate. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece. Dar uitați...voi fi rapidă. Nu vreau să vă rețin prea mult. Știu că Debbie voia să-l investighez pe fostul iubit al lui Julie și încă nu am apucat să îi spun asta, dar acesta este nevinovat.

- Doamna Wise, nu trebuie să faceți asta pentru ea.

- Știu, spuse ea. Dar mă întrebam dacă ați putea să îmi răspundeți rapid la câteva întrebări.

Inițial părea jignit, dar mai apoi s-a resemnat. O privire curioasă și tristă i-a apărut pe față fața când a întrebat:

- Credeți că sunt întrebări care își au rostul?

- Poate.

- Atunci, da. Voi răspunde la câteva întrebări. Repede, vă rog.

- Desigur. Mă întrebam dacă ați văzut, de când v-ați întors, vreun lucru ciudat în casă sau care nu era la locul lui. Poate ceva care nu părea a fi cine știe ce, având în vedere ceea ce s-a întâmplat cu Julie. Poate ceva la care v-ați gândit că o să-i acordați atenție mai târziu, când lucrurile se vor mai liniști.

El clătină încet din cap, privind locul în care soția lui urma să fie îngropată în decurs de o oră.

- Nu îmi vine nimic în minte.

- Niciun semn de spargere?

Și-a îndreptat din nou atenția spre ea, părând puțin speriat.

- Știți, și eu mi-am pus întrebări în privința asta, spuse el. Când am ajuns acasă a doua zi, toate ușile erau încuiate. Am sunat la ușă, deoarece cheile mele erau într-una din genți și nu aveam chef să le caut. Dar Julie nu a răspuns. Nici măcar nu m-am deranjat să mă gândesc la asta până ieri, când încercam să dorm. Cineva a pătruns înăuntru cu ușurință, fără a intra prin efracție. Iar mai apoi, când a părăsit casa, acea persoană a încuiat ușa. A știut cum să intre. Dar acest lucru nu face sens.

- De ce nu?

- Pentru că numai eu, Julie și menajera noastră cunoaștem codul de la sistemul de securitate. Îl schimbăm o dată la două luni.

- Aveți vreo suspiciune legată de menajeră sau familia ei?

- Ei bine, aceasta are aproape șaizeci de ani și nu-i cunoaștem familia. Poliția a analizat acest aspect, dar nu au găsit nimic.

- Ei bine, dar dumneavoastră? întrebă Kate. Vă puteți gândi la cineva care ar fi capabil să facă așa ceva?

Acesta clătină din cap, fără să se gândească mult.

- Am petrecut fiecare moment în care am fost treaz, de când am venit acasă și am găsit corpul, încercând să mă gândesc la cineva care ar avea vreun motiv să o omoare - sau să fie supărat pe ea. Și nimeni nu îmi vine în minte. Făcu o pauză și o privi apoi sceptic. Ați spus că sunteți pensionată. Deci, de ce vă interesează acest caz atât de mult?

Aceasta răspunse în singurul mod acceptabil.

- Vreau doar să fac tot ce îmi stă în putință pentru a o liniști pe Debbie.

Știa însă că există un adevăr mult mai profund. Și era unul egoist.

„Deoarece faptul că sunt implicată cât de puțin în acest caz mă ajută să am un scop, lucru ce nu s-a mai întâmplat de acum un an, de când m-am

pensionat.”

- Ei bine, apreciez ajutorul dumneavoastră, spuse Tyler. Și dacă mai aveți nevoie de ceva de la mine, vă rog să-mi spuneți.

- Așa voi face, spuse ea, mângâindu-l ușor pe spate și lăsându-l în durerea lui. Adevărul era însă că se îndoia că va mai vorbi vreodată cu el. A fost agent suficient de mult timp pentru a-și da seama când un bărbat este inocent și cu adevărat trist. Ar fi pariat tot ce avea pe faptul că Tyler Hicks nu și-a ucis soția. Deja se simțea oribil că îl abordase la înmormântarea soției sale. De acum încolo, nu se va mai apropia de Tyler; dacă pe viitor acesta va putea da o mână de ajutor, îi va lăsa pe polițiști să se ocupe de asta.

A mers la mașina ei și a ieșit în coloana adormită de mașini care plecau de la cimitir. A condus înapoi spre casă în tăcere, continuând să se gândească la Melissa și viitoarea ei nepoată.

Telefonul îi sună, distrugându-i șirul de gânduri. Pe ecran apărea un număr, nu un nume. Răspunse suspicioasă, încă marcată de înmormântare și cum această experiență o făcea să se gândească îndelung la fiica ei.

- Kate Wise? întrebă bărbatul de la celălalt capăt.

- Da, eu sunt Kate, spuse ea.

- Sunt Randall Budd. Ce mai faceți?

- Sunt posomorâtă, răspunse ea sincer, puțin iritată că trebuia să vorbească, chiar în acel moment, cu Comisarul Budd.

- Mergeți astăzi la înmormântare? întrebă el.

Era destul de surprinsă că acesta știa că Julie urma să fie îngropată astăzi. Poate că ar trebui, la urma urmei, să îl ia puțin mai ușor.

- Da, răspunse ea. Am plecat de acolo acum aproximativ cincisprezece minute.

- Uitați ce e. Voiam să vă anunț că am primit un pont anonim azi-dimineață la ora opt. A avut loc o arestare în cazul morții lui Julie Hicks. Încă îl interogăm pe tipul respectiv. Un tip care a venit să le repare Internetul în urmă cu câteva săptămâni. Cunoaște destul de bine familia și are o arestare anterioară pentru - fiți atentă - agresiune sexuală. Îi verificăm povestea și conturile și totul pare destul de solid.

- Cine este tipul?

Budd oftă, un sunet asemănător electricității statice prin telefon.

- Doamna Wise, știți că nu pot să vă dezvălui acest aspect.

- Bineînțeles că puteți. Nu voi folosi această informație decât în scopul de a vă ajuta.

- Da, dar nu am cerut ajutorul dumneavoastră și vă spun asta cu tot respectul.

- Puteți să îmi spuneți măcar dacă suspectul cunoștea victima personal?

O liniște de aproximativ trei secunde se așternu, întreruptă mai apoi de un suspin puternic, urmat de vocea lui Budd:

- Nu.

Era pe punctul să insiste mai mult, dar a lăsat lucrurile așa cum erau. Dacă chiar ar fi vrut să afle, tot ce trebuia să facă era să-l sune pe Logan. Era un lucru josnic, dar măcar avea această opțiune

- Și pare a fi vinovatul?

- Este cu siguranță o posibilitate, spuse Budd. De îndată ce avem suficiente dovezi pentru a-l învinui, o să-i informăm pe Debbie și pe Jim Meade. Așadar, vă rugăm să păstrați această informație pentru dumneavoastră momentan. M-am gândit să vă informez...în speranța că nu vă veți mai însuși rolul de justițiar.

- Vă mulțumesc pentru asta, spuse ea. Să aveți o zi bună, Comisare.

Închise telefonul ușurată. Caz închis. Acesta era un lucru bun. Acum, Debbie și Jim vor putea să-și plângă fiica împăcați.

Dar apoi s-a gândit la ceea ce i-a spus Tyler Hicks despre codul de securitate. Și chiar și lucrurile pe care nu le-a spus. Cum cineva ar trebui să știe cum să intre nevăzut. Cum cineva ar trebui să cunoască familia suficient de bine pentru a putea intra în casă după întuneric, în ciuda măsurilor de securitate și a ușilor încuiate.

Când a ajuns înapoi la casa ei din Carytown, acea ușurare dispăru. Ba din contră, s-a transformat într-o certitudine cu totul nouă.

O certitudine ce îi spunea că oricine a ucis-o pe Julie Hicks era încă în libertate.

CAPITOLUL NOUĂ

Singurul aspect pe care Kate îl ura la munca de agent consta în puținele dăți când trebuia să se prezinte în instanță pentru a depune mărturie împotriva liberării condiționate a deținutului. Cu toate acestea, acum, după un an de zile de când și-a părăsit locul de muncă și cu perspectiva revenirii într-un rol minor în viitor, i se părea interesant să facă asta.

Trebuia să depună mărturie împotriva unui bărbat pe nume Patrick Ellis. Știa istoria acestui bărbat pe de rost, dar asculta încă fiecare cuvânt pe care judecătorul îl spunea, în timp ce povestea cazul pentru cei prezenți.

- A fost dovedit dincolo de orice îndoială rezonabilă că domnul Ellis a ucis un cuplu căsătorit, în timp ce aceștia se aflau în drumeție pe traseul de pe muntele Blue Ridge, în anul 1993. Cuplul căsătorit, cu numele de Mueller, a fost descoperit la trei zile după drumeția fatală. Ambii aveau capetele zdrobite, soția a fost violată și sodomizată, ambii erau dezbrăcați și dezmembrați. Pe parcursul procesului inițial, apărarea a insistat pentru o hotărâre pe motiv de alienare mentală, având în vedere caracterul nejustificat al infracțiunilor lui Ellis.

- În cele din urmă, s-a dovedit că Ellis era în deplinătatea facultăților mintale, având în vedere tot efortul depus în comiterea crimei, premeditarea era evidentă. Dovezi suplimentare au arătat faptul că soții Mueller nu au fost aleși întâmplător; aceștia locuiau la trei străzi distanță de el. O dată, când aceștia erau plecați în vacanță în Floria, le-a tuns chiar și iarba.

Se opri și se uită în sala de judecată, asigurându-se că cele spuse de el au fost asimilate de cei prezenți. În timp ce citea minutele și înscrierile de la audierile anterioare, Kate retrăia întregul caz în cap. Trecuseră douăzeci și cinci de ani, dar cazul, ca și majoritatea celor care o aduseseră într-o sală de judecată, părea la fel de proaspăt precum cel care a avut loc săptămâna trecută. Chiar și Patrick Ellis arăta aproape la fel, cu excepția bărbii neîngrijite și a câtorva fire de păr alb. A recunoscut-o înainte de a fi chemată să depună mărturie. Îi aruncase un zâmbet care era la fel de ascuțit precum un cuțit.

„Un cuțit pe care sunt sigură că ar fi fericit să mi-l arunce direct în gât”, își spuse ea în timp ce urcă pe stand.

- Înainte de a începe, spuse judecătorul, după ce captase atenția tuturor, ar trebui să precizez celor prezenți că doamna Kate Wise s-a retras din Birou acum aproximativ un an. Cu toate acestea, știu din surse sigure, că toată lumea cu care a lucrat, inclusiv superiorii ei, au încredere deplină în ea. Acestea fiind spuse...doamna Wise, presupun că știți toate motivele prezentate pentru liberarea condiționată a domnului Patrick Ellis, corect?

- Așa este.

- Puteți preciza motivele respective pentru instanță?

- Bineînțeles, Onorată Instanță. Știu că pe parcursul primului an în închisoare, Ellis a fost implicat în trei bătăi, dintre care una aproape că l-a ucis. De asemenea, știu că în al treilea an, a încercat să obțină permisiunea de a contacta prietenii și membrii familiei Mueller, sub pretextul că dorea să își ceară iertare. Neputând obține această permisiune, a încercat să se sinucidă prin spânzurare. În cele din urmă, știu că a mers în mod regulat la capelă și a participat la studiile biblice și că, aparent, și-a dedicat viața lui Hristos. În ultimii patru ani, s-a comportat ca un deținut de model și, conform părerilor mai multor paznici, acesta reprezintă definiția unui om schimbat.

- Așa este, spuse judecătorul. Pe baza acestor detalii, care este părerea dumneavoastră cu privire la posibilitatea liberării condiționate?

- Ei bine, Ellis a fost condangat inițial la detenție pe viață. Și deși această sentință venea însoțită de posibilitatea liberării condiționate, m-am opus vehement chiar și atunci. Și voi continua să mă opun și acum. Nu pot să mă exprim cu privire la faptul dacă Ellis este un om schimbat sau nu. Dar vă pot spune că lucrurile pe care le-am văzut la locul crimei atunci când au fost descoperite cadavrele, erau opera unui om care s-a bucurat de ceea ce făcuse. De asemenea, vă pot spune câteva dintre lucrurile demente pe care mi le-a spus mie și partenerului meu în timpul interogatoriului. Știu că astăzi sunt prezenți membri ai familiei Mueller, așa că aș prefera să nu

menționez lucrurile pe care Ellis mi le-a spus în particular. Dar o voi face dacă trebuie să mă asigur că nu va mai trăi nicio zi libertate.

Se uită scurt spre Ellis și văzuse că rânjetul îi dispăruse. Acum arăta ca un bărbat bântuit de o fantomă fără nume.

- Nu țineți cont de buna sa purtare și de semnele care arată că s-a schimbat?

- Nu cred că aceste lucruri contează, spuse Kate. Liberare condiționată l-ar transforma într-un om liber. Da, într-adevăr, va fi supus la teste și va trebui să respecte anumite restricții, dar ar fi totuși în libertate. Ar reveni într-o anumită măsură la viața lui. Cuplul căsătorit pe care l-am descoperit pe munte acum douăzeci și cinci de ani nu se poate bucura de această opțiune. Așa că nu...nu consider că schimbarea personalității domnului Ellis constituie un motiv pentru liberarea condiționată a acestuia.

Observase expresia sumbră de pe fața judecătorului și tăcerea șocată care s-a lăsat audiență. Da, în trecut ar fi urât această parte a slujbei. Dar a revenit destul de natural și, deși nu-i plăcea să recunoască, se simțea incredibil văzându-l pe Patrick Ellis cum o privește diabolic.

***

Douăzeci de minute mai târziu, imediat după ce liberarea condiționată îi fusese refuzată lui Patrick Ellis, se pregătea să iasă din instanță. Discuțiile din sala de judecată au făcut-o să retrăiască imaginile crimelor. Era greu de imaginat că acel gen de scene îi alcătuiau viața la un moment dat. Cu siguranță soții Muller se numărau printre trupurile cel mai grav mutilate și abuzate pe care le văzuse în cariera ei, dar numărul de cadavre continua să se strângă, definind într-un fel munca ei.

Abia când s-a pensionat a înțeles asta. La fiecare care caz la care a lucrat a exista de obicei cel puțin un cadavru. Nu îndrăznea să se gândească cât de multe cadavre a văzut de-a lungul carierei ei. Din punctul ei de vedere, genul acesta de detalii și cifre puteau aduce un agent pensionat în pragul nebuniei.

Kate nu a avut timp să aprofundeze acest gând. În timp ce cobora scările instanței, auzi pe cineva care o striga din spate. Zâmbi când și-a dat seama de apelativul pe care îl foloseau. Nu foloseau doamna Wise.

- Agent Wise!

Se opri și se întoarse să vadă cine încă i se mai adresa cu apelativul de agent. A văzut trei oameni care coborau scările, încercând să o prindă din urmă. Unul dintre ei părea cunoscut. Poate că era unul dintre membrii familiei soților Mueller.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

- Eu sunt Paul Mueller, îi spuse fața pe care o recunoscuse. Sunt tatăl lui Clark. Clark a fost...

- Da, îmi amintesc, spuse Kate. Și într-adevăr își amintea. Deși, atunci când se gândi la Clark Mueller, vedea un cap spart cu o piatră și un intestin subțire atârnând dintr-o spintecătură făcută în stomac.

- Acesta este cel mai bun prieten al lui din facultate și aceasta este sora lui, spuse Paul Mueller, indicând spre cei doi.

Prezentările au fost făcute scurt. Totul părea destul de ireal pentru Kate. Era genul de situație pe care încercase să o evite din greu atunci când lucra ca și agent. Dar acum simțea că le datora o oarecare atenție acestor oameni - oameni care și-au pierdut persoanele dragi cu foarte mult timp în urmă și au găsit o oarecare liniște și consolare deoarece ea a reușit să găsească persoana care le-a furat o mare parte din viața lor.

- Am vrut doar să vă mulțumim pentru faptul că ați rămas implicată în acest caz, deși puteați să nu o faceți, spuse Paul Mueller. Dacă acel monstru ar fi fost liberat condiționat...nu știu ce aș fi făcut.

- Plăcerea este de partea mea, spuse ea. Agenții pensionați fac tot timpul lucruri de genul acesta.

- Sunt sigur că o fac, spuse Paul. Dar dumneavoastră ați fost întotdeauna singura persoană implicată în harababura asta căreia părea să îi pese cu adevărat. Desigur, ați vrut să-l prindeți pe Ellis. Dar ați avut și o inimă bună. Îmi aduc aminte de o seară când ați reușit să îmi înveseliți soția, când aceasta s-a chinuit aproape o oră să vă spună, printre lacrimi, o poveste fără sens cu Clark, care a căzut dintr-un copac când avea șapte ani. Dumneavoastră ați înveselit-o, în timp ce ceilalți polițiști și agenți din casă o evitau ca pe ciumă. Acest lucru a însemnat enorm pentru mine.

Kate nu a știut niciodată cum să accepte un compliment, iar acum nu știa cum să reacționeze. S-a decis doar să îi zâmbească înapoi.

- Atâta timp cât sunt în viață, Patrick Ellis nu va fi liberat condiționat, spuse ea. Vă promit acest lucru.

Paul a îmbrățișat-o, la fel și prietenul din facultate și sora. S-au despărțit și fiecare a luat-o pe drumul lui. Kate se îndreptă spre mașina ei, încercând să-și scoată din cap amintirile legate de cazul Mueller. În timp ce făcea asta, își dădu seama că în timpul audierii a spus ceva care a lovit-o precum un topor. Ceva legat de întorsătura de situație pe care a luat-o cazul lui Patrick Ellis și cum s-a dovedit că acestea nu i-a ales la întâmplare pe soții Mueller...ci îi cunoștea dinainte.

Se gândi la Julie Hicks și nu se putea abține să nu își pună tot felul de întrebări.

Acest gând i-a rămas întipărit în minte pe drumul spre casă.

CAPITOLUL ZECE

Ultima relație serioasă pe care Kate a avut-o a durat trei săptămâni. Și a constat doar într-un sărut ciudat și câteva cine. După ce Michael murise, și-a spus că nu va mai avea nicio relație cu vreun alt bărbat. Dar a început să se simtă singură și a făcut tot ce-a putut. De-a lungul timpului, au fost patru bărbați diferiți cu care a încercat ceva, dar fiecare a eșuat. Era prea dură cu ei, aproape că voia să găsească un motiv pentru ca relația să nu meargă. Și dacă nu putea să găsească un motiv, îi îndepărta.

Ar fi mai ușor să-și spună că i-a îndepărtat în mod subconștient, dar nu se punea problema asta. Nu, o făcea intenționat de fiecare dată.

Din această cauză, Kate devenise adepta mâncatului de una singură. Și nu o deranja deloc, nici măcar privirile compătimitoare ale cuplurilor mai tinere, care uneori se uitau la ea de parcă își vedeau propriul viitor. Mâncatul de una singură era aproape eliberator și, pe lângă asta, era o modalitate foarte bună de a-și pune ordine în gânduri. Pe vremea când era agent și avea nevoie să gândească, mergea deseori în cafenele sau în baruri. Nu-i plăcuse niciodată liniștea dintr-un birou și lucratul de una singură acasă în liniște, o deprima. Pentru Kate era mai ușor să-și facă ordine în gânduri în mijlocul zgomotului creat de oamenii care veneau și plecau din restaurante. Întotdeauna a fost așa. Era una dintre ciudățeniile de care era Michael fascinat - sau cel puțin, asta spunea tot timpul.

Acum, mânca tacos cu pește și orez cu limetă și coriandru. O sticlă pe jumătate goală de Dos Equis era așezată lângă farfurie. Stătea la o masă mică, aflată în spatele restaurantului, în timp ce ora cinei începu să umple locul în această seară de joi. Își mânca tacosul și se gândea la cazul Meade/Hicks. Se întreba care erau posibilitățile ca ea să poată intra în acea casă. Era destul de sigură că Tyler Hicks nu ar fi deranjat de această idee, dar știa și că o astfel de cerere ar fi de prost gust în momentul de față. Se gândea că va trebui să aștepte câteva săptămâni. Și dacă avea vreo speranță să afle dacă ucigașul era încă în libertate, nu dispunea de acest timp...mai ales acum, când polițiștii credeau că au prins vinovatul.

Și poate chiar l-au prins. Cine putea ști?

Gândurile ei s-au îndreptat spre Michael. De când acesta fusese ucis, începea să se gândească la el ori de câte ori întâmpina dificultăți în rezolvarea unui caz. Ucigașul lui Michael nu a fost prins niciodată, în ciuda tuturor eforturilor ei și a altor agenți. Și din câte și-a dat Kate seama - și, în măsura măsura informațiilor pe care le deținea - crima lui Michael fusese una întâmplătoare. Poate că era o tâlhărie eșuată sau doar un drogat care voia să simtă fiorul crimei. Efectiv nu existau suficiente dovezi care să dovedească contrariul.

Deci, se gândea mereu la crima nerezolvată a lui Michael atunci când simțea că un caz îi scapă printre degete. Totuși, de data aceasta - cu Julie Hicks și părinții ei îngrijorați - Kate nu era sigură dacă îi scapă sau nu printre degete. Nu se putea abține să nu se gândească dacă nu cumva ar fi rezolvat deja cazul dacă ar fi avut resursele FBI-ului la dispoziție.

„Sau”, se gândi ea, luând o gură de bere, „poate că polițiștii au dreptate. Poate că tipul de care mi-a spus Budd că l-au prins este criminalul.”

Se îndoia, totuși. Nu primise nicio veste de la Debbie sau de la Comisarul Bud. Budd s-ar putea să nu se mai sinchisească să-i spună că sunt sută la sută siguri și că l-au arestat pe suspect, în mod oficial, dar Debbie i-ar spune cu siguranță. Și din moment ce nu avea nicio noutate, la zece ore după ce Budd o sunase, presupunea că asta înseamna că actualul lor suspect nu era lovitura lor câștigătoare, precum acesta prezentase situația.

Și-a terminat de mâncat tacosul și de băut berea. În timp ce își plătea nota, verifică rapid mental o serie de întrebări.

„Când voi putea vedea locul crimei?”

„Ce a vizitat Tyler pe drum și de ce?”

„Avea menajera vreun motiv să dea codul de securitate altcuiva?”

„Cât de sigur este sistemul de securitate instalat de soții Hicks?”

Dacă ar mai fi fost încă agent activ, acestea erau genul de întrebări cu care și-ar fi bătut capul. Dar având în vedere situația actuală, asta era tot ce avea pentru a putea continua. Până atunci, nu putea decât să aștepte ca Budd sau Debbie să o sune pentru a confirma că au găsit într-adevăr ucigașul lui Julie.

Dar, pe măsură ce timpul trecea, Kate se aștepta din ce în ce mai puțin să primească un astfel de apel.

***

Kate s-a întors pe jos acasă, casă care se afla la doar șase blocuri distanță de locul unde s-a bucurat de bere și de tacosul cu pește. Noaptea se așternu complet și temperatura era perfectă. Nu era prea cald, dar nici prea rece, o temperatură de vară târzie. Se gândi să încheie noaptea cu un pahar sau două de vin afară pe verandă, ascultând traficul și greierii din depărtare, care păreau să creadă că încă mai exista o porțiune de pădure la periferia Richmondului.

Totuși, atunci când a ajuns acasă, a văzut că pe veranda ei era deja cineva. Agentul din ea începea să iasă la suprafață, dar în numai o secundă, își dădu seama că nu are motive să-și facă griji. Omul care stătea în balansoarul de pe verandă era un prieten de-al ei. Mai mult decât un prieten, presupunea ea. Dintre toți bărbații cu care a ieșit la întâlnire de la moartea lui Michael, cel care se afla în balansoarul ei era singurul pe care-l sărutase...singurul care își petrecuse noaptea la ea acasă.

Numele lui era Allen Goldman și era un bărbat decent. Nu era Michael Wise, dar nimeni nu era. Allen era cu un an mai mare decât Kate și, de asemenea, pe punctul de a se pensiona dintr-o slujbă în publicitate. Dar pe lângă asta avea propria lui afacere mică, făcea publicitate pentru edituri independente. Întotdeauna i-a plăcut să vorbească cu el, avea povești amuzante, iar Kate era destul de sigură că ar trata-o așa cum se cuvine, dacă l-ar lăsa. Allen a trecut printr-un divorț în urmă cu aproximativ doisprezece ani și vorbea rar despre soția sa sau despre timpul petrecut cu ea - lucru care o făcea pe Kate să se simtă puțin incomod.

În timp ce Kate urcă scările, acesta se ridică din balansoar. Părea puțin cam jenat, dar bucuros să o vadă, în același timp.

- Stai jos, spuse ea, în timp ce îi făcea semne cu mâna. De cât timp stai aici?

Allen se uită la ceas și ridică din umeri.

- Cred că de douăzeci de minute.

- Cât timp ai fi stat?

- Mă gândeam la o jumătate de oră. Maxim o oră întreagă.

Trase ghiveciul decorativ gol pe partea cealaltă a ușii din față. Îl întoarse cu susul în jos lângă balansoar. Se așeză pe el, oftă și îi luă mâna lui Allen. Acesta părea să aprecieze gestul.

- Deci, ce se întâmplă, Allen? întrebă ea, puțin sceptică.

Îi plăcea să o viziteze. El făcea acest lucru deoarece, la prima lor întâlnire, Kate i-a spus că îi plăcea să fie luată prin surprindere de către un bărbat. Ultima oară când făcuse asta - acum aproximativ două luni - a ajuns să-și petreacă noaptea la ea acasă. Au dormit împreună și au discutat, în dimineața următoare, de ce era o idee rea. De atunci, au mai luat cina de câteva ori, dar nimic nu mai părea la fel.

- Mă gândeam să vin să văd ce mai faci, spuse el. Nu am vorbit de aproximativ o săptămână sau cam așa ceva.

- Sunt bine, replică ea. Doar...am avut o zi ciudată. O săptămână ciudată, de fapt.

- Vrei să vorbești despre asta?

S-a gândit pentru o clipă la asta și a constatat că voia să vorbească despre ce s-a întâmplat. A fost surprinsă de ea însăși atunci când a început să îi povestească despre înmormântare. Mai mult decât atât, ea i-a împărtășit faptul că Debbie Meade o rugase să facă niște verificări. Și-a încheiat

povestea cu călătoria ei în DC și potențiala ofertă de a începe să lucreze la cazuri nerezolvate.

- Chiar ți-e dor să faci asta, nu-i așa? întrebă el.

- În majoritatea timpului, replică ea. Cum de ți-ai dat seama? E chiar așa de evident?

El zâmbi și îi spuse:

- E felul în care pui întrebări. Modul în care vorbești cu oamenii. La prima noastră întâlnire, m-am speriat, dar a început să îmi placă repede.

- Da, am fost impresionată că nu te-am speriat.

- Vorbind de întâlniri, spuse el, speram să te scot la una într-o zi.

Aproape că a făcut o glumă despre cum acesta voia mai mult decât o întâlnire din moment ce s-a trezit cu el la ușă. Având în vedere ceea ce se întâmplase ultima dată când a apărut neanunțat, era ușor de presupus că spera ca și această vizită să aibă aceeași finalitate.

- Poate altă dată, spuse ea. Toată situația cu fiica lui Debbie...și apoi gândul că s-ar putea să îmi reiau vechea slujbă...

- Lucrurile devin cam aglomerate, nu?

- Așa sper. Multe lucruri din trecutul meu au început să își facă apariția în ultimele zile. Am fost nevoită să depun și mărturie în instanță împotriva unui nemernic. Un tip pe care l-am închis în anii nouăzeci. Văzându-i fața și retrăind cazul...a fost ca și cum m-am întors în trecut. A fost ciudat. Dar...mi-a plăcut într-un fel.

- Știi, spuse Allen, nu cred că mă deranjează dacă mă pui pe locul doi, după munca ta.

- Asta e problema, spuse ea, sărutându-l ușor pe obraz. Ești prea bun pentru asta. Nu meriți locul doi.

Se încruntă și se ridică din nou din balansoar. De data aceasta, Kate nu i-a mai spus să se așeze înapoi.

- Deci, acesta este un nu pentru moment, sau un nu pentru viitorul apropiat?

- Nu știu, răspunse ea sincer. Să spunem doar că este pentru moment și să vedem cum decurg lucrurile?

- Mi se pare corect, spuse el, îndreptându-se spre scări.

- Și Allen... data viitoare sună-mă înainte, bine?

Acesta zâmbi și îi făcu cu mâna, mergând apoi spre trotuar.

Kate îl privi dispărând din vedere, coborând dealul, până când dispăru într-o curbă și în întunericul nopții.

„Este un tip bun”, își spuse ea. Și nu avea nici cea mai vagă idee dacă vorbea cu ea însăși sau încerca să-l convingă pe Michael, oriunde ar fi.

Totuși, dacă era să fie sinceră, Michael și-ar fi dorit ca ea să iasă din nou la întâlniri. Și-ar fi dorit ca ea să se bucure de viață la maxim, în absența lui. Deci poate că totul era în capul ei. Poate că încerca din nou să umple o gaură din viața ei cu muncă și nu cu compania cuiva căruia îi păsa de ea.

Acesta era încă unul din lucrurile din trecut care părea să nu dispară.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Acesta o urmărea în timp ce își lua fiica, în vârstă de doisprezece ani, de la antrenamentul pentru majorete. În urmă cu o lună, era antrenamentul de înot. Dar vara era pe sfârșite, așa că piscina nu mai intra în discuție. Acum, fotbalul se afla la orizont, la fel ca și piramidele majoretelor și pompoanele. Copiii din ziua de azi...trebuiau să se implice în ceva. Iar părinții lor idioți erau mai mult decât fericiți să-i țină potoliți.

Parcase mașina la celălalt capăt al terenului de fotbal. O urmărea, chiorându-și ochii, reușind să-i vadă părul prins în coadă, în timp ce ieșea din mașină și vorbea cu una dintre celelalte mame, fiicele lor pălăvrăgind în spatele mașinii. După un timp, s-au despărțit și aceasta porni din nou mașina.

Când și-a îndreptat mașina înapoi spre șosea, a făcut și el același lucru. Era la celălalt capăt al parcării, la aproape patruzeci și cinci de metri distanță. O privi cum ieșea pe șosea, acordând prioritate altor două mașini în fața lui, ieșind și el mai apoi.

Nu o urmărea, nu tocmai. Toate mașinile din lume puteau să intre în spațiul dintre ei și el tot ar ști unde mergea ea. Era joi. Ea și fiica ei se vor opri în drum spre casă la Subway. Nu era sigur ce sandwich și-a luat, dar ambalajele pe care le văzuse în coșul ei de gunoi aveau un fel de sos roșu pe ele. Poate era un sandwich cu chiftele.

Zece minute mai târziu, când trecu pe lângă piața unde se afla Subway, parcă mașina în celălalt capăt al pieței. A parcat într-un loc gol în fața unui Aldi și a urmărit fast food-ul Subway până când cele două au ieșit din el. Fiica era drăguță, dar nu îl interesau copiii. Se gândea că ar putea fi interesat și de copii, dar avea deja suficiente probleme așa cum era. Faptul că o urmărea de mai bine de trei luni era o dovadă a acestui fapt. A urmărit-o și a studiat-o și acestea erau lucrurile pe care le știa despre ea.

Numele ei era Lacy Thurmond. Avea treizeci și cinci de ani. Era căsătorită cu un bărbat care susținea că trebuie să lucreze târziu în zilele de luni și joi.

Dar i-a urmărit, de asemenea, și soțul. Munca pe care soțul o făcea era într-o cameră de motel, aflată la treizeci și doi de kilometri distanță de casă, constând în sex cu o fată care abia părea să aibă douăzeci de ani. Lacy Thurmond avea un râs enervant, o pisică, o fiică de doisprezece ani și îi plăcea să citească. Lucra de acasă, făcând un fel de muncă de editare pentru o firmă de telecomunicații. Bea cel puțin două pahare de vin alb sau două shot-uri de tequila în fiecare noapte. Ea și soțul ei făceau sex de două ori pe săptămână (deși el făcea asta de patru ori, de două ori cu fata mai tânără la motel) și una dintre acele zile era întotdeauna duminica. De obicei, sexul era dur și ea avea orgasm foarte rar. Când avea orgasm, era foarte tăcută și trebuia să stea deasupra.

Știa lucrurile astea pentru că îi urmărise de mai multe ori. Nu aveau un sistem de securitate și din cauză că geamul de la dormitorul lor era orientat spre curtea din spate, acesta o putea spiona oricât de mult voia. De asemenea, îl ajuta și faptul că în jaluzelele de la dormitor exista o gaură, care îi permitea să vadă suficient de bine.

Se gândea la acele jaluzele, în timp ce le urmărea părăsind Subway și întorcându-se pe drum. Se gândea la ceva banal, precum un set de jaluzele și cum cuplurile căsătorite trebuiau să se hotărască, la un moment, ce fel de jaluzele vor și să le instaleze. Pentru el acest lucru era atât de trist, cât și reconfortant, ambele în același timp.

Pe drumul de la Subway spre casa lor, a permis unui număr de cinci mașini să stea între mașina lui și a lor - distanța fiind de cinci kilometri. Conducea prin fața casei lor atunci când Lucy a deschis ușa garajului folosind telecomanda. A văzut spațiul gol din garaj, spațiu pe care camionul soțului el îl umple în jurul orei zece. Odată a ajuns acasă mai devreme, în jurul orei nouă și patruzeci și cinci de minute, dar de obicei ajunge la ora zece, sau mai târziu.

Își verifică ceasul. Asta însemna că are aproximativ trei ore. Dacă ar fi nevoit, l-ar ucide și pe soț. Dar nu voia asta. El o voia doar pe ea.

Dar da, l-ar ucide și pe soț dacă nu ar avea încotro.

Dar chiar își dorea să nu rănească fetița.

Chiar și el trebuia să tragă o linie undeva.

***

Lacy se grăbi să o ajute pe Olivia temele. În unele nopți își permitea să fie o mamă cu jumătate de normă. În seara aceasta, era mai preocupată de primul shot de tequila pe care urma să îl bea, decât cu tema fiicei ei. Avusese o zi mizerabilă la lucru și odată cu trecerea orelor, știa cum urma să fie noaptea, făcând-o să se simtă blocată...făcând-o să se simtă ca și cum nu i-ar mai păsa dacă ziua s-a încheiat sau nu.

Olivia și-a terminat temele, în timp ce Lacy își dădea silința să facă curat prin casă. A spălat o tură de rufe și a plătit câteva facturi online, în timp ce Olivia stătea bosumflată pe canapea cu iPhone-ul în mână, jucându-se pe Snapchat.

Când ceasul arăta ora 8:30, noaptea decurgea ca de obicei. Olivia a spus noapte bună cu jumătate de gură și s-a retras în camera ei. Lacy știa că nu va merge la culcare până în jurul orei unsprezece, petrecându-și restul timpului singură, fie desenând, fie citind. Nu avea nimic împotriva acestei situații; știa că fetele pe la vârsta de doisprezece ani începeau să se distanțeze, petrecând mult timp singure în camerele lor. În plus...Lacy se considera norocoasă. Știa că Oliviei îi plăcea foarte mult să citească. Ar fi putut sta în camera ei, căutând filme porno, sau făcând schimb de mesaje erotice cu vreun băiat.

Având în vedere că Olivia era în camera ei, Lacy și-a permis să bea câteva shot-uri de tequila. Nu era băutura ei preferată, dar era băutura care o îmbăta cel mai rapid. În ultimul timp, apela destul de des la această băutură, mai ales în nopțile de luni și joi. O ajuta să se prefacă în fața soțului ei.

Știa ce făcea el în zilele de luni și joi. Dar nu știa cu cine. Prostul, a folosit o dată cardul de credit pentru a plăti pentru cameră și nici nu s-a chinuit prea mult să mascheze mirosul de parfum și de sex. A încercat, îmbâcsindu-și

hainele cu spray pentru corp, Axe, ca și cum acest lucru nu ar fi fost un indiciu de ce venea târziu acasă în zilele de luni și joi.

Deci, tequila o ajuta. Era de obicei destul de slăbită în momentul în care acesta ajungea acasă, făcând conversația mai ușoară și ușurând efortul de a se culca lângă el, pretinzând că totul este în regulă.

S-a așezat la masa de bucătărie, bând mai multe shot-uri, în timp ce se uita pe profilul lui de Facebook. Căuta mesaje sau comentarii de la femei pe care nu le cunoștea, orice putea fi considerat a fi flirt. Dar nu a găsit nimic incriminator.

Era nouă treizeci, când și-a dat seama că, dacă nu se oprea acum din băut, i se va face rău. A pus dopul sticlei de tequila și a pus-o înapoi în dulap. De îndată ce a făcut acest lucru, auzi o ușoară bătaie în ușă. I se părea ciudat și dacă ar fi fost trează, ar fi fost puțin mai mult speriată decât curioasă.

A mers la ușă, sperând ca soțul ei să fie acolo - poate cu flori și șampanie. Poate că urma să-i spună totul, să mărturisească și să-i ceară iertarea.

A mers la ușă, încercând să fie cât se poate de silențioasă, pentru a n-o alerta pe Olivia. Chiar și în timp ce Lacy se îndrepta spre ușă, putea auzi murmurul ușor al muzicii pop proaste, pe care fiica ei o asculta în ultima vreme. Venea de sus ca o persoană plictisită care își șoptea singură.

Când a ajuns la ușă, o altă bătaie se auzi. Aprinse lumina pe verandă și se uită prin trioul de ferestre mici pătrate din partea de sus a ușii. Fața pe care o văzuse nu era cea a soțului ei, dar era una familiară. Neînțelegând de ce avea un vizitator la ora asta târzie, deschise ușa. Nu-i era frică; își cunoștea destul de bine vizitatorul. Deși el nu era cel mai de treabă tip și, sincer, câteodată o speria, considera că acesta este inofensiv. De asemenea, faptul că el se afla acolo la acea oră, însemna că poate se întâmplase ceva...

Aceasta deschise ușa, iar el făcu un pas înainte.

Nici măcar nu văzuse cuțitul. L-a văzut doar pe el făcând o mișcare ca și cum urma să taie ceva, iar mai apoi a simțit ca și cum cineva i-a desfăcut gâtul. A încercat să vorbească, să-l întrebe „Ce faci?”.

Dar tot ce a ieșit a fost sânge. Atât de mult sânge.

Aceasta s-a dezechilibrat, căzând într-un genunchi, iar mai apoi el s-a năpustit asupra ei. Coborând cuțitul din nou și din nou.

Fiindu-i imposibil să respire și simțind cum sângele îi părăsea corpul, Lacy își întoarse capul spre scări.

„Dumnezeule, fă-l să se oprească la mine. Te rog, Doamne…”

Iar acea rugăminte adresată unui Dumnezeu, în care nu crezuse niciodată, a fost ultimul gând coerent care i-a trecut prin minte, pe măsură ce cuțitul a coborât din nou și sângele ei a început să se adune într-o piscină în jurul ei, pe podeaua lustruită de lemn masiv.

CAPITOLUL DOUĂSPREZECE

Unul dintre lucrurile pe care Kate nu le împărtășise cu micul ei grup de cafea era faptul că somnul ei era foarte prost de când s-a pensionat din Birou. Începuse să aibă probleme cu somnul după moartea lui Michael, dar asta era mai mult din cauza faptului că trebuia să se obișnuiască cu jumătatea goală de pat.

Dar, după pensionare, lipsa de somn se datora unei serii de vise și coșmaruri care aproape că o făceau să-i fie frică să adoarmă. Medicul i-a prescris câteva remedii naturale care au ajutat-o o perioadă de timp dar, în cele din urmă, nu își mai făceau efectele. Pentru o vreme, se bazase pe medicamentele pentru alergii, care o făceau praf, permițându-i să se odihnească din când în când.

Totuși, putea să anticipeze când una dintre nopțile de acest gen urma să aibă loc. Atunci când soarele apunea, începea să simtă un fel de greutate pe umeri, urmată de o anxietate pe care aproape că o putea atinge, gusta și simți.

A simțit toate aceste lucruri în noaptea de după audierea privind liberarea condiționată în cazul Mueller. Inițial, a încercat să ignore ceea ce simțea, deoarece trecuseră aproape două luni de la ultima noapte plină de coșmaruri. Dar, în momentul în care s-a așezat în pat, știa ce urma să se întâmple; știa ce urma. O simțea asemenea unei alte prezențe în cameră.

S-a gândit să meargă la dulapul de medicamente pentru câteva doze de pastile pentru alergii, dar a considerat că e mai bine să nu facă asta. Oricât de stresantă era ideea coșmarurilor care urmau să își facă apariția știa că uneori acestea o ajutau să își analizeze și să își structureze viața. De asemenea, oricât de morbid ar putea suna, erau și o scuză pentru a-l vedea, pentru scurt timp, pe Michael într-un alt mod decât în puținele fotografii și filmulețe video pe care le avea cu el.

A mers la somn cu gândurile ei haotice despre Michael, despre Julie Hicks, despre cazul Mueller, despre faptul că s-a întâlnit recent cu Logan și cu

Directorul Adjunct Duran. Deși era sigură că va avea o noapte plină de coșmaruri, Kate reuși să adoarmă imediat.

Și s-a dovedit că presimțirea ei era întemeiată.

***

De data aceasta, visul a început într-un mod diferit. Se vedea pe ea cu douăzeci și cinci de ani mai tânără, coborând o stâncă, de-a lungul Munților Blue Ridge. Era o zi minunată, aproape de ora amiezii. Recunoscuse de îndată contextul, știa că urma să găsească cadavrele cuplului proaspăt căsătorit, Muller, însângerate și mutilate.

După ce Kate coborâse câțiva metri, ținându-se strâns de frânghia de nailon, care era ancorată la aproximativ 18 metri deasupra capului ei, soarele dispăru dintr-o dată și se făcu brusc noapte. Se trezi în picioare la baza stâncii. Se uită în sus și nu putea vedea restul muntelui. Totuși, vedea o altă persoană care cobora pe marginea stâncii.

Era un bărbat din care curgeau picături sânge, în timp ce cobora. Picăturile de sânge s-au împrăștiat pe stâncă, ajungând chiar lângă piciorul lui Kate. Când bărbatul a ajuns la baza stâncii, observase că era Michael. Fața lui era distorsionată și plină de sânge, jumătate din ea fiind acoperită cu o materie neagră. Și, în ciuda condiției rele în care acesta se afla - aceeași condiție în care corpul lui fusese găsit în parc - Kate își dorea să-l sărute.

- Totul este o roată, spuse Michael. Se învârte în cerc. Fie te agăți neputincios de ea, fie cazi și te zdrobește. O roată…

Acesta se prăbuși la pământ, transformându-se în praf, care s-a împrăștiat în toate direcțiile. Și brusc, mintea subconștientă a lui Kate a înțeles că ceea ce trăia era mult mai rău decât coșmarurile tipice pe care le avusese în trecut. Era ceva mai întunecat, ceva mai profund...

S-a întors în direcția în care știa că îi va găsi pe soții Mueller. Când acest caz i-a fost repartizat și a venit aici pentru prima oară, era însoțită de alți

trei agenți, o serie de polițiști și o echipă de legiști. Dar acum era doar ea, în întuneric, știind că erau niște trupuri zdrobite undeva de-a lungul terenului stâncos.

- Alo, strigase ea în întuneric, nefiind sigură de la cine aștepta un răspuns.

- Kate!

O voce cunoscută, asemănătoare muzicii, se auzea de undeva din față, din întuneric. Întrezărea forme acolo, marginile zimțate ale copacilor. Numai că părea ca și cum unele dintre ele se mișcau.

- Cine este acolo? întrebă ea.

O altă figură a ieșit din întuneric. Un bărbat zâmbitor, care îi făcea cu mâna într-un mod care îi amintea de un film mut vechi, o mișcare disociată și aproape dezbinată.

Era tatăl ei. Când i-a zâmbit, a cuprins-o un val de panică, teroare și dezgust. Acesta a făcut un pas spre ea, cu ochii albi strălucind în întuneric. Fără ezitare, Kate s-a întins să își scoată arma de la șold dar, spre surprinderea ei, aceasta nu era acolo. Se îndepărtă de el, simțindu-și inima strânsă în piept, transformându-se, pentru un moment, în sinele ei de nouă ani. Era îngrozită să-l vadă, de întunericul din jurul lui, de -

O mână îi apucă umerii din spate.

Se întoarse și îi văzuse pe soții Mueller, proaspăt uciși, cu sângele încă lucind. Capul soției era ciomăgit, ceea ce o făcea să aibă un zâmbet strâmb și fragmentat. Trupa ei de la nunta, pe care tocmai o avusese, strălucea în lumina lunii, ultima licărire de lumină pe care o văzuse Kate, înainte ca întunericul să o înghită.

***

S-a trezit în dimineața următoare pentru a-și începe rutina zilnică. Dar, în loc să se ridice imediat din pat, așa cum făcea de obicei, a mai stat acolo

câteva minute, încercând să își pună ordine în gândurile legate de coșmarul de azi-noapte. Nu visase cu tatăl ei de foarte mult timp. Apariția bruscă a acestuia în visele ei era ca o invazie a intimității.

În timp ce se ridica în picioare, s-a uitat, pentru câteva momente, la cele trei poze atârnate pe peretele ei. Una dintre ele a fost făcută în timpul celei de-a doua săptămâni ca agent, imediat după ce făcuse prima ei arestare. Era o captură de droguri, valorând aproape un milion de dolari în cocaină. Primul ei partener, un tip pe nume Jimmy Parker, zâmbea pe fundal.

„Asta era înainte ca totul să se complice și cariera mea să creeze o mică istorie - asemănător unei legende urbane.”

Presupunea că de asta era așa atrasă de poza respectivă - de ce voia să se întoarcă așa de mult. Dacă oamenii voiau să o privească asemenea unei legende, trebuia să se ridice la anumite așteptări. Legendele nu renunță așa ușor, trăindu-și zilele pentru discuții la cafea sau pentru a citi cărți pe veranda din spate.

Se uită tristă la poza cu ea și Jimmy Parker, pe deplin conștientă de faptul că trăitul în trecut nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

De obicei, își începea ziua cu o tură de alergat prin Carytown sau, dacă gleznele îi dădeau bătăi de cap, alegea banda de alergat din subsol. Dar nu se simțea capabilă să facă asta în dimineața aceasta, fiecare părticică din ea era secată de coșmar. Când, în cele din urmă, a reușit să se ridice din pat și a mers în bucătărie pentru micul dejun, a început să se întrebe de ce coșmarul de aseară a fost atât de puternic. Să fie fost de vină stresul de fi rugată de o prietenă să investigheze moartea fiicei sale? Să fie fost faptul că a trebuit să se prezinte în sala de judecată și să se întâlnească din nou cu Patrick Ellis?

Presupunea că poate toate lucrurile astea la un loc o făceau să aibă coșmaruri din nou.

„Dar de ce tata?” se întrebă Kate. „Am trecut peste acea parte din trecutul meu cu mult timp în urmă.”

Doar gândindu-se la el, în timp ce prăjea câteva ouă, se simțea din nou mică și imatură. O făcea să se simtă de parcă ceea ce a spus Michael în coșmarul de aseară era adevărat. Viața era ca o roată, de care fie te agăți, fie cazi și te zdrobește. Și într-un fel sau altul, continuă să se învârtă la infinit.

În timp ce se așeza la masă cu ouăle și o ceașcă de cafea, îi sună telefonul. Când a văzut că cea care o suna era Debbie Meade, răspunse imediat.

- Hei, Debbie, răspunse ea. Ce mai faci?

- Pe cât de bine se poate, presupun, spuse Debbie. Mă simt de parcă totul este ireal, știind că nu o mai pot suna și să îi aud vocea la celălalt capăt al telefonului. Îți spun, Kate...nu știu cum părinții trec peste asta când au un copil mai mic - un copil care locuiește în casa lor, sub același acoperiș cu ei...

Debbie s-a pierdut puțin, de parcă era distrasă de ceva. Kate a auzit la celălalt capăt al liniei o serie de respirații sacadate și s-a decis că ar fi mai bine să-i dea lui Debbie puțin timp să-și adune gândurile. Nu voia să pară insistentă, deși Debbie era cea care o sunase.

- Uite, Kate, îmi cer scuze dacă pare deplasat ceea ce fac, dar m-am gândit că ar trebui să știi ceva.

- Ce s-a întâmplat?

- Noaptea trecută a fost comisă o altă crimă. O altă femeie, puțin mai în vârstă decât Julie, dar aproximativ de aceeași vârstă.

- Știi unde? întrebă Kate.

- Da, știu. Și tocmai de aceea te-am sunat. Kate...este în același cartier. O femeie pe care Julie o cunoștea destul de bine.

- Cum ai aflat?

- În dimineața asta era plin de mașini de poliție peste tot. Clarissa a aflat prima și m-a sunat să vadă dacă am auzit ceva. Asta e…ei bine, trebuie să aibă legătură, nu? Aproximativ aceeași vârstă, același cartier...

- Așa pare, recunoscu Kate.

- Crezi că ai putea să afli ceva? întrebă Debbie. Știu că sună prostesc, dar să știu că cineva pe care cunosc investighează...

- Înțeleg ce vrei să spui. Doar că...există protocoale, știi? Poliția locală nu este prea dornică să împărtășească informații.

- Mi-am dat seama de asta, spuse Debbie. Ei bine, poftim. Cel puțin acum deții informația asta. Fă ce vrei cu ea.

Debbie încercă să chicotească după acest comentariu, dar i-a ieșit prost. Încă suna ca și cum era extrem de tristă și lipsită de vreun indiciu despre cum să treacă peste.

- Mulțumesc, Debbie, spuse ea. Și anunță-mă, te rog, dacă pot face ceva pentru tine.

- Așa voi face.

Dar, după ce au închis, oboseala din vocea lui Debbie o făcea pe Kate să creadă că nu se va întâmpla așa ceva. În viitorul apropiat, Debbie Meade se va scălda în proprie ei tristețe, încercând să se împace cu ea de una singură.

Și simțind-o, Kate știa că trebuia, cel puțin, să vadă ce ar putea face.

Fără nicio ezitare, și-a luat telefonul și a sunat.

CAPITOLUL TREISPREZECE

După ce îl sunase deja de trei ori, Kate a reușit, în cele din urmă, să dea de Duran. Era trimisă dintr-o parte-n alta, de la Logan, la recepționera lui Duran ca mai apoi, după zece minute de așteptare, să primească un telefon înapoi de la Duran. Se aștepta ca acesta să fie puțin tulburat, și chiar iritat, pentru că îl sâcâia atât de repede după ce-i oferise locul de muncă cu jumătate de normă.

Surprinzător, totuși, părea fericit să o audă.

- Uite, Wise...Știu că ți-e dor de muncă și că ți-a plăcut să mă vezi zilele trecute, dar hai să mai așteptăm un pic, bine?

- Nu te flata singur, spuse Kate. Uite, am nevoie de o favoare. Și s-ar putea să te enerveze.

Auzise un suspin la celălalt capăt al liniei, înainte ca acesta să răspundă.

- Să înțeleg că ai auzit deja despre cea de-a doua crimă?

- Așa este, replică ea. Mi-a spus mama femeii care a fost ucisă în urmă cu patru zile. Locul unde a avut loc noua crimă și vârsta femeilor ucise nu pot fi o coincidență.

- Ca-n întotdeauna, ai dreptate, spuse Duran. Am un grup de agenți care lucrează cu Poliția de Stat în acest moment. Mă aștept, ca până la sfârșitul zilei, să am doi agenți repartizați acestui caz. Cred că este clar că ne confruntăm cu un criminal în serie și că ne-ar plăcea să putem opri lucrurile înainte ca altcineva să moară.

- Sunt de acord, spuse Kate. Ceea ce mă aduce la favoarea pe care voiam să ți-o cer. Vreau să mă repui temporar în funcție. Lasă-mă să mă ocup de acest caz.

- Wise, nu pot face asta. Nu ar fi practic.

- Nu, ar fi impractic să stai să te gândești la asta. Locuiesc în zonă. Și nu e ca și cum spun ceva greșit. Acum două zile am vorbit despre reîntoarcerea mea ca agent cu jumătate de normă.

- Da, să îți petreci cea mai mare parte a timpului la un birou, lucrând la cazuri nerezolvate. Nu să fii agent activ în teren. Fără supărare, Wise, dar ai cincizeci și cinci de ani.

- Și tu ai cincizeci și opt. Cu legătură are vârsta cu asta?

- Am discutat despre reîntoarcerea ta legată de cazurile nerezolvate. Acesta nu este un caz nerezolvat. Nu încerci să fii lacomă cu oferta mea, nu-i așa?

- Nu. Voi fi sinceră. Acest caz are loc chiar în grădina mea și o prietenă de-a mea este implicată. Deci da, vreau să mă implic din motive egoiste. Na...acesta este raționamentul meu. Acum care este al tău, de nu vrei să mă implici?

- Vrei să spui, cu excepția faptului că ai stat pe tușă timp de un an? întrebase el.

- Acesta este cel mai bun argument pe care îl ai? întrebă ea.

Era fericită că avea dintotdeauna o relație prietenoasă cu Duran. Știa câțiva directori care, practic, le-ar fi tăiat capul agenților dacă ar fi vorbit cu ei în acest fel.

- Lasă-mă să dau niște telefoane, spuse Duran. Nu promit nimic, dar o te sun înapoi în aproximativ o oră.

Nu s-a obosit să își ia rămas bun. Pur și simplu a închis telefonul, lăsând-o pe Kate să aștepte și să își pună tot felul de întrebări. Nefiind genul de persoană care să stea degeaba, Kate își termină micul-dejun și își părăsi casa. A intrat în mașină și s-a îndreptate către est, spre subdiviziunea Amber Hills, unde au avut loc cele două crime.

După cum se aștepta, erau mașini de poliție la toate cele trei intrări în cartier. La a treia intrare, și-a încercat totuși norocul. În timp ce își strecura

mașina printre doi stâlpi decorativi, îmbrăcați în auriu, cu numele AMBER HILLS, doi ofițeri i-au apărut în față. Autoturismele lor erau parcate pe lateralul străzii, luminițele roșii și albastre semnalizându-le prezența în soarele dimineții.

A salutat din cap ofițerii și a intrat în comunitate. Așa cum se aștepta, erau câțiva curioși care se plimbau de-a lungul străzii. Cu toții se uitau spre sud, aceeași stradă pe care Kate conducea. Luase curba și văzuse destul de multe mașini de poliție parcate în fața unei case cu două etaje, care arăta identic cu majoritatea caselor de pe stradă. De asemenea, o ambulanță era la fața locului, dar oprită și trasă de-o parte; era evident că nu va fi folosită pentru ceva urgent.

A trecut de scenă și a ajuns la o intersecție de genul T, la capătul străzii. A virat la stânga, ajungând pe strada unde soții Hicks trăiau. A condus până lângă casa lor, observând că erau două mașini pe alee. Una dintre ele, își dădu seama că era a lui Debbie. Se întreba dacă nu cumva aceasta se afla în casa fiicei ei, adunând lucruri care să-i amintească de ea.

Kate plecase din Amber Hills și era deja de cinci minute pe drum spre casa ei, când îi sună telefonul. Numele lui Duran i-a apărut pe ecran. A lăsat telefonul să sune de câteva ori înainte de a răspunde, deoarece nu voia să pară prea anxioasă.

- Bună, spuse ea, rezistând dorinței de a răspunde cu: „Agent Wise la telefon."

- Wise, uite care-i înțelegerea, spuse Duran. Am avut o conferință cu Șefii de Secție și am găsit o soluție care va fi benefică pentru toți cei implicați.

- Sună promițător.

- Te vom repune temporar în funcție, spuse Duran. Ai la dispoziție o lună. În decursul acestei luni, ne așteptăm să rezolvi cazul din Richmond și să te ocupi de câteva din cazurile nerezolvate pe care ți le-am menționat în timpul vizitei tale în DC. În funcție de rezultatele tale, această repunere temporară în funcție va fi extinsă la un an. După acel an, vei face parte din personal, ca și consultant. Înțelegi?

- Da, înteleg, spuse Kate, deja încântată de perspective. Desigur, era ezitantă. Cum este această situație benefică pentru toată lumea? întrebase ea. Tu cu ce te alegi?

- Ei bine, vom testa ceva în această lună inițială. Vrem să lucrezi cu un partener. Un partener nou, o femeie tânără care, sincer, are un potențial uimitor. Îmi aduce aminte de tine în multe privințe.

- Sună ca o rețetă pentru dezastru, spuse Kate.

- Poate, spuse Duran. Dar nu se integrează cu niciun partener. Credem că i-ar face bine să lucreze cu tine. Cineva cu experiență și cu un record uimitor.

- Nu știu, spuse ea. De ce nu poate fi Logan partenerul meu?

- Uite, asta este condiția. Fie ești de acord cu noua parteneră, sau nu îți voi putea oferi repunerea în funcție. Asta este situația.

Era iritată, dar nu prea avea de ales. Dacă trebuia să fie mentorul unui agent tânăr ambițios doar pentru a se ocupa de acest caz, așa să fie. Se gândea că ar putea să scape de noul agent într-o zi sau două.

- Sunt de acord, spuse Kate. Poți să-mi trimiți câteva informații legate de acest agent?

- Îți voi trimite pe e-mail elementele esențiale, spuse Duran. Mai ai insigna?

- Da, o mai am.

- Bun. Îți voi face rost de o nouă legitimație și o nouă insignă, cât de repede pot. Între timp, folosește insigna veche. Dacă e ceva, le poți da autorităților locale numele și numărul meu, dar aș aprecia dacă acest lucru nu ar fi necesar. Și încă un lucru, Wise.

- Ce anume?

- Nu vreau să fii activă în acest caz până când nu ajunge partenera ta. Când vom închide acest apel, va trebui să mai sun câțiva directori. Partenera ta va

fi pe drum spre Richmond în câteva ore. Știu că este greu, dar am nevoie să te abții până la sfârșitul zilei. Avem câțiva agenți mai tineri care ar putea să se ocupe de acest caz...și nu vreau să pară că fac favoritisme.

Avea dreptate. Știind că urma să lucreze la acest caz, dar că mai trebuie să aștepte câteva ore, era ca și cum înghițea acid. De asemenea, știa că nu ar trebui să dea cu piciorul unei astfel de oportunități. Trebuia să fie ascultătoare și să se asigure că nu întrece măsura.

- Pot să fac asta. La care agent v-ați gândit? Rose sau DeMarco?

- Kristen DeMarco. Îți trimit detaliile ei într-o clipă. Și Kate...sunt încântat de asta. Cred că toată lumea poate ieși câștigătoare de aici. Să joci bine, în regulă?

- Mă simt jignită că ai putea presupune altceva.

Duran râse la celălalt capăt al liniei, un zgomot pe care Kate îl întrerupse închizând telefonul. Ca să fie sinceră, și ea voia să râdă. În schimb, a împins mingea plină cu emoții, adânc în fundul stomacului și s-a îndreptat acasă, nerăbdătoare să-și scoată vechea armă de serviciu din ascunzătoare.

CAPITOLUL PATRUSPREZECE

Așa cum a promis, Duran i-a trimis lui Kate un e-mail la mai puțin de cinci minute după convorbirea lor telefonică. Când s-a întors acasă, Kate a citit e-mailul, aflând lucruri despre partenera ei temporară. Încercase din răsputeri să nu se lase impresionată, dar până a terminat de citit e-mailul, Kate și-a dat seama că abia aștepta să colaboreze cu Kristen DeMarco.

Și-a reamintit pe scurt întâlnirea cu DeMarco, care avusese loc în timpul întâlnirii cu Duran și Nash în DC. Părea calmă, calculată și formală. Dar pe baza a ceea ce citise în dosarul lui DeMarco, Kate văzuse altceva - ceva cu potențial special. Când cele două femei s-au întâlnit în Amber Hills, imediat după ora trei după-amiaza, Kate avea așteptări mari.

Când Kate a ieșit din mașină și a mers pe partea cealaltă a străzii, spre sedanul guvernamental parcat generic lângă bordură, încercase să-și amintească dacă DeMarco a fost așa de mică și prima oară când o văzuse. Îi era greu să-și dea seama, deoarece DeMarco a stat așezată la masa de conferințe, dar aceasta părea să fie destul de mică de statură. Avea maxim 167 cm și aproximativ cincizeci și patru de kilograme. Totuși, Kate știa că aspectul nu are importanță, ci ambiția și devotamentul față de munca pe care o făcea.

Conform dosarelor pe care Duran le trimisese, Kristen DeMarco a absolvit Universitatea Oxford ca șefă de promoție, obținând o diplomă de licență în domeniul psihologiei. Apoi a mers la Academia de Formare FBI din Quantico, unde a absolvit cu onoruri, recomandări și comentarii de la instructorii ei extrem de bune. S-a alăturat, în mod oficial, FBI-ului în urmă cu aproximativ un an, cam în perioada când Kate a plecat. Și-a petrecut cea mai mare parte a timpului în Unitatea de Crime Violente, până când, fără niciun motiv real, a cerut să fie transferată pentru a putea lucra ca agent de teren, nefiind inclusă în nicio divizie.

Toate acestea și DeMarco avea doar douăzeci și cinci de ani. Și, în ciuda acestui fundal impresionant, femeia pe care Kate o văzuse ieșind din sedanul Biroului arăta de parcă abia a terminat facultatea. Era destul de

frumoasă, având un păr blond cu o lungime puțin peste umeri. Umerii ei zvelți erau puțin lăsați, ca și cum s-ar fi simțit inconfortabil. Purta un top albastru închis și o pereche de pantaloni care se situau undeva între elegant și casual. Arma ei nu era deloc ascunsă, Glock-ul din toc stând proeminent pe șoldul ei.

- Agent DeMarco, spuse Kate în momentul în care cele două femei s-au întâlnit. Îmi pare bine să te revăd.

DeMarco a dat mâna cu Kate și zâmbi scurt.

- De asemenea. Este o plăcere să lucrez cu tine. Ai vreo întrebare pentru mine înainte să mergem înăuntru?

- Ce știi despre scena crimei? întrebă Kate. Tot ce știu este ceea ce mi-a spus Poliția de Stat și erau destul de mizerabili când și-au dat seama că am fost repartizată pentru a lucra la acest caz.

- Destul de succint să înțeleg, spuse DeMarco în timp ce mergeau spre reședința Thurmond. Ucigașul pare să fi atacat chiar la ușa din față cu o tăietură adâncă în gât. A intrat și a înjunghiat-o de cel puțin încă șase ori. Sânge peste tot. În tot timpul acesta, fiica ei era sus, dar nu știa ce se întâmplă. Tatăl s-a întors acasă în jurul orei zece și cincisprezece minute, a țipat când a găsit cadavrul și a alertat-o pe fiică. Asta este tot ce știu.

- La fel și eu, spuse Kate, în timp ce se îndreptau spre gazon și spre verandă. Să vedem dacă putem afla mai multe.

Când se îndreptau spre verandă, doi polițiști locali s-au așezat în ușă pentru a le bloca drumul. Când Kate le arătă insigna, sentimentul ce-l simțea era prea frumos să fie adevărat. Pentru o clipă, s-a simțit ușor intoxicată, dar nu a lăsat acest sentiment să i se urce la cap. O privea pe DeMarco cum făcea același lucru în spatele ei, iar mai apoi au intrat în casă.

Pentru a putea intra în casă trebuiau să îmbrățișeze efectiv peretele holului. Intrarea era blocată cu bandă galbenă, asigurând faptul că nimeni nu pășea în mizeria purpurie care acoperea cea mai mare parte a holului. Sângele se uscase, dar în unele locuri erau cantități atât de mari, încât părea încă umed.

Practic acoperea podeaua. De asemenea, era împrăștiat și pe perete, o pată atingând aproximativ un metru înălțime.

Pe măsură ce Kate se deplasa pe lângă zona închisă, un alt ofițer ieșise din sufrageria învecinată. Era Randall Budd. Când Comisarul o văzuse pe Kate, părea să se simtă puțin jenat. În loc s-o mustreze imediat, a înaintat pur și simplu spre ea, fiind extrem de roșu în obraji.

„Cred că Duran l-a contactat deja să-l pună la curent că mă ocup de caz”, își spuse ea. Se bucura că era așa; o scutea de o conversație ciudată.

- Comisare Budd, spuse Kate. Mi-aș dori să v-o prezint pe partenera mea, Kristen DeMarco.

Budd și DeMarco au dat politicos din cap, ochii amândurora coborând la nivelul podelei, unde dâra de sânge se diminua chiar înainte de a ajunge la covorul din sufragerie.

Budd se uită la Kate și îi aruncă o privire prin care își cerea scuze.

- Am primit un apel de la directorul dumneavoastră, așa că știu care este situația acum, spuse el. Nu vă voi sta în cale dacă îmi puteți promite același lucru. Înțeleg că acum este cazul dumneavoastră, dar vă rugăm să ne permiteți amabilitatea de a finaliza lucrurile în termenii noștri, în timp ce vom transfera cazul către dumneavoastră.

- Bineînțeles, spuse Kate. Între timp, puteți să ne informați cu privire la ceea ce s-a făcut deja, ca să nu facem același lucru de două ori?

- Ei bine, am căutat amprente, dar nu am găsit nimic. Nici pe cadavru, nici pe ușă, nici pe tocul ușii și în nici în hol. O doamnă din cadrul Departamentului de Servicii Sociale a venit să vorbească cu fiica, totuși aceasta jură că nu a văzut și nu a auzit nimic. A avut căști pe urechi până când l-a auzit pe tatăl său țipând din toți plămânii, atunci când acesta a găsit cadavrul.

- Și unde este tatăl? întrebă Kate.

- La secție. Momentan este singurul suspect. A fost foarte agresiv când am început să-i punem întrebări. După o jumătate de oră în camera de interogatoriu ne-a spus că are o aventură. Aseară se întorcea acasă de la întâlnirea cu cealaltă femeie. A ajuns acasă și și-a găsit soția moartă. Omul se luptă cu o vină intensă.

- Știe despre Julie Hicks și cum ar putea fi legate cele două decese? întrebă DeMarco.

- Nu încă, spuse Budd. Aș vrea să vă pot da mai multe informații, dar asta e tot ce avem. Am avut doar patru ofițeri care au lucrat la scena crimei, deoarece nu voiam să aglomerăm locul. Dar nu avem nimic până acum. Tot ce știm este ceea ce ne spune raportul medicului legist. Lacy Thurmond a fost înjunghiată de cel puțin douăsprezece ori, una dintre tăieturi fiind deosebit de profundă, de-a lungul gâtului. Aceasta pare a fi cauza morții. Celelalte par a fi făcute mai mult pentru plăcerea criminalului.

- Mulțumesc, Comisare, spuse Kate. Să ne spuneți cu ce vă putem ajuta.

Acestea fiind spuse, Budd își luă rămas-bun, furișându-se afară pe ușă, asemenea unui bărbat care tocmai a fost demis dintr-un caz. Și din ceea ce își dăduse Kate seama, cam așa și era. Cei doi ofițeri care au încercat să le blocheze accesul lui Kate și DeMarco au plecat după el, lăsându-i pe cei doi agenți în casă.

Amândouă se uitau la sânge. Kate se trezi analizându-l și pe cel de pe perete, încercând să-și dea seama cât de sus ajunsese.

- Idei? întrebă DeMarco. Aceasta întreba din postura unei persoane care vrea să învețe și nu a cuiva care vrea să își testeze superiorul. Deși Kate nu era superiorul ei, din cauza diferenței de vârstă, se simțea ca atare.

- Mai multe, spuse Kate. Cred că cea mai importantă întrebare este motivul pentru care Thurmond a răspuns la ușă. Este foarte posibil să fie cunoscut ucigașul, din moment ce a răspuns la ușă lo o oră așa târzie.

- Poate nu era încuiată, subliniase DeMarco. Ucigașul ar fi putut să intre pur și simplu.

- Faptul că Thurmond se afla aici, în hol, lângă ușa din față, indică faptul că a răspuns la ușă. Și aș putea spune că tot sângele arată că ucigașul a acționat de îndată. Mă îndoiesc că a fost invitat înăuntru. De îndată ce ușa s-a deschis, a și atacat.

- Probabil că tăietura din jurul gâtului a fost prima, subliniase DeMarco. Arătând apoi spre pereți. Dacă era întinsă pe spate, indiferent ce arteră ai atinge, sângele nu poate zbura atât de sus. De asemenea, ai observat că pare ca și cum ucigașul a încercat să mențină toată mizeria în hol? Pe covorul din sufragerie există doar câteva picături rătăcite.

- Ceea ce înseamnă că e inteligent, spuse Kate. A vrut să mențină la minim șansa de a găsi orice fel de indicii sau amprente. Faptul că nu au fost găsite amprente pe ușă sau pe corpul victimei indică faptul că purta mănuși.

- Ceea ce înseamnă că această crimă a fost, cel mai probabil, premeditată.

Kate dădu din cap, bucurându-se de dezbatere. Începea să se apropie rapid de Kristen DeMarco.

- Aș presupune și că soțul este nevinovat. Soțul ei n-avea niciun motiv să bată la ușă. Și din moment ce a recunoscut că avea o aventură și că era cu amanta aseară, nu ar trebui să fie prea greu să dovedească că are un alibi.

Au mers mai departe prin casă, observând că totul era într-o ordine imaculată. Singura dezordine era o grămadă de șervețele mototolite pe masa de cafea și o carte mică neagră, deschisă la T. Kate văzuse numele câtorva alți Thurmonds și presupuse că soțul a trebuit să dea câteva telefoane foarte dificile aseară pentru a informa familia și prietenii despre ce s-a întâmplat.

- Agent Wise, uită-te la asta, spuse DeMarco.

Kate trebuia să recunoască...era frumos să audă din nou cele două cuvinte reunite. Intră în bucătărie, unde DeMarco își băgă mâna în chiuvetă. Aceasta scoase un pahar de shot-uri.

- Este singurul vas murdar din chiuvetă, sublinie DeMarco. Apoi îl mirosise și strâmbă din nas. Tequila.

- Poate că așa a făcut soțul față incidentului de aseară, spuse Kate.

- Sau poate că așa făcea față soția. Poate că știa deja despre aventură. Bărbații sunt, de obicei, destul de leneși când vine vorba de acoperirea urmelor, în special atunci când aventura este în curs de desfășurare.

Au părăsit bucătăria și au aruncat o privire prin restul casei. După douăzeci de minute de căutări, nu au găsit nimic. Kate a verificat chiar și gunoiul, doar ca să fie sigură. În coșul de gunoi din cămară, nu a găsit nimic altceva decât ambalaje de la Subway și mai multe șervețele murdare.

- Trebuie să vorbim cu soțul, spuse Kate. Și cu fiica, dacă serviciile sociale ne vor permite.

- Voi da un telefon, spuse DeMarco, scoțându-și deja telefonul.

„Tânără, docilă și foarte dornică”, se gândi Kate când ieșiră din reședința Thurmond. „Da, o să mă înțeleg bine cu ea.”

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Kate era încântată să afle că Budd vorbise serios. În momentul în care ea și DeMarco au ajuns la stație, acesta a stat deoparte și le-a lăsat pe ele să se ocupe de caz. Au existat doar câteva formalități și schimburi politicoase între agenți și Poliția de Stat, înainte ca DeMarco și Kate să fie escortate în camera de interogatoriu, unde era ținut Peter Thurmond.

Când au intrat înăuntru, Thurmond le-a privit ca un om care tocmai se trezea dintr-un vis. Arăta pe jumătate adormit și absolut mizerabil. Imaginea a două femei pe care nu le-a văzut încă de când a fost adus la secție, părea să-l contrarieze puțin. Această contrariere a devenit și mai accentuată atunci când Kate și DeMarco s-au așezat în fața lui. Kate îi arătă legitimația.

- Sunt agent Wise și aceasta este agent DeMarco, de la FBI, spuse ea. Numai ce am venit de la dumneavoastră de acasă și am dori să vă punem câteva întrebări.

- Sigur, spuse Thurmond, de parcă nu-i pasa deloc. Dar nu știu dacă o să vă pot oferi alte informații, pe lângă cele pe care le-am dat polițiștilor deja.

- Vrem să-i dăm de capăt cât mai repede posibil, așa că sperăm că totul va fi rapid, spuse Kate. În primul rând, există cineva pe care dumneavoastră sau soția dumneavoastră îl cunoașteți, care ar fi avut vreun motiv să vină la dumneavoastră acasă noaptea târziu?

- Nu, spuse Thurmond. M-am întrebat și eu același lucru.

- Dar femeia cu care vă întâlneați? întrebă Kate. Are un soț sau un prieten care ar fi vrut să se răzbune în vreun fel?

- Nu. Este singură.

- Sunteți sigur? întrebă DeMarco sceptică.

- Da, spuse Thurmond. Apropo, o să pun punct relației cu ea atunci când totul se va termina. Lacy este moartă din cauza aventurii mele. Dacă aș fi

fost acasă...

- Dar fiica dumneavoastră? întrebă Kate. Știți dacă avea la școală băieți interesați de ea? Întreb acest lucru deoarece faptul că cineva vi-a ucis soția, dar nu s-a atins de fiica dumneavoastră, pare ciudat.

- Nu din câte știu, spuse Thurmond. Chiar credeți că un puști adolescent ar fi capabil de așa ceva?

- În acest stadiu, trebuie să ne asigurăm că acoperim orice bază posibilă, spuse DeMarco. Alt lucru pe care trebuie să-l luați în considerare, domnule Thurmond, este că ucigașul a acționat în acea zi, la momentul respectiv, tocmai pentru că știa că nu veți fi acolo. Mai știa cineva că aveți o aventură?

- Nimeni, spuse Thurmond. Singura persoană ar putea fi recepționerul de la motel. Am mers la același motel de fiecare dată și cred că dacă ar fi fost puțin atent, și-ar fi dat seama.

- Din ce am înțeles, poliția vă consideră în acest moment suspectul principal, spuse Kate. În principiu, din cauză că nu găsesc pe nimeni altcineva. Deci, uitați care este situația: ați recunoscut aventura. Dacă ne dați numele femeii și ne permiteți să o contactăm, veți fi eliberat. Tot ce aveți nevoie este acel alibi.

Thurmond dădu din cap, privind spre masa aflată între ei.

- Există vreo modalitate de a face toate acestea fără ca fiica mea să afle? Fără ca părinții lui Lacy să afle?

- Puteam avea grijă de asta, spuse Kate. Desigur, ce se va decide să facă femeia cu care vă întâlneați cu această informație, nu mai ține de noi.

Pe masă se afla un stilou și un carnețel, probabil lăsate de cineva care a făcut însemnări în timpul interogatoriului. Thurmond le luă pe ambele, scrise niște informații și împinse carnețelul spre Kate. L-a împins ca și cum

ar fi fost o carne dezgustătoare, mucegăită. Kate se uită peste, observase numele amantei, precum și numărul ei de telefon.

- Dacă poliția are probleme cu suspecții, cred că știu unde puteți începe să puneți câteva întrebări, spuse Thurmond.

- Unde anume? întrebă DeMarco.

- Există un grup restrâns de femei în Amber Hills. Lacy făcea parte din acest grup. Sunt destul de sigur că și Julie Hicks. Cu riscul de a suna insensibil, majoritatea grupului este alcătuit din mame casnice. Unele nu sunt nici măcar mame...sunt doar casnice. Nimic în neregulă cu acest lucru, desigur. Întotdeauna mi s-a părut că grupul acela reprezintă un fel de clișeu. Și, chiar dacă îmi este rușine să recunosc, pot garanta că aceste persoane știu mai multe despre viața personală a lui Lacy decât mine.

- Vreți să spuneți că Julie Hicks și soția dumneavoastră erau prietene? întrebă Kate.

- Așa cred. Adică, nu erau cele mai bune prietene sau ceva de genul acesta. Dar făceau parte din același cerc de oameni.

- Știți numele oricărei alte femei din grupul acesta? întrebă DeMarco.

Thurmond zâmbi puțin nesigur și s-a întins înapoi după carnețelul pe care numai ce i l-a înmânat lui Kate. L-a luat înapoi, și timp de câteva secunde, a scris ceva. După ce a adăugat patru nume, i-a carnețelul înapoi lui Kate.

- Sunt mult mai multe, dar acestea sunt singurele pe care le știu sigur. Dacă tipul acesta se concentrează, din anumite motive, pe acel grup, mă gândeam că ar putea fi în pericol. Și, după cum am spus, ar trebui să vă poată oferi mai multe informații despre Lacy decât mine.

- Mulțumesc, spuse Kate, ridicându-se în picioare.

- Domnule Thurmond, vom verifica alibiul dumneavoastră, spuse DeMarco. Presupunând că va fi cooperativă, nu văd niciun motiv pentru care să nu fiți eliberat.

Thurmond dădu din cap în semn de apreciere, dar își plecă ochii înapoi spre masă. Era mai mult decât abătut și trist. Îi era rușine.

Kate îl privi cu tristețe și luă carnețelul cu informațiile pe care acesta tocmai le-a furnizat. De îndată ce ieșiră din încăpere, DeMarco o sunase pe amanta lui Thurmond, în timp ce Kate îl căuta pe comisarul Budd pentru a-i cere evidențele cetățenilor locali, sperând să obțină adreselor femeilor menționate de Thurmond.

Și uite așa, Kate era din nou la vânătoare după un an de stat pe tușă.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Drumul înapoi spre Amber Hills a durat mai mult decât de obicei, deoarece Kate și DeMarco au fost prinse în traficul de la ora cinci. Oamenii se grăbeau acasă de la locul de muncă și studenții ambițioși, care au participat la activitățile extracurriculare, au umplut autobuzele, toate părând să încurce și mai mult traficul.

DeMarco profită de această situație, fără a lăsa traficul să le țină în loc.

- Cred că acum este un moment potrivit să te informez că am urmat o școală de salturi pentru fete atunci când am aflat că voi urma să colaborez cu tine, spuse ea. Și salturile nu sunt ceva ce fac de obicei.

- Presupun că este mult mai bine decât să fugi de frică, spuse Kate.

- Nu, chiar vorbesc serios. Am auzit povesti despre tine, chiar și pe vremea când eram încă în academie. Apoi, când am început să lucrez la Birou, în Departamentul de Crime Violente, am studiat multe dintre dosarele tale vechi pentru a-mi da seama cum să interpretez o scenă a crimei. Vreau să zic...ai fost singura care a reușit să descopere ceva în cazul crimelor lui Paulson în anul 2005. Și să fim serioase...faptul că ai reușit să scapi cu viață din sechestrul din 1989...ar trebui să se facă un film despre asta! Câți bărbați a trebuit să ucizi pentru a scăpa?

- Agent DeMarco, asta nu e o întrebare foarte profesională, spuse Kate. Dar sincer, nu o deranja. După un an de pensie, avea nevoie să i se reamintească ceea ce fusese odinioară.

Ceea ce încă era.

- Îmi pare rău, spuse DeMarco. Sunt doar onorată să pot lucra cu tine.

- E flatant, spuse Kate. Deși a primit o mulțime de laude pe tot parcursul carierei sale, aceasta era într-un fel diferită. Având în vedere că DeMarco stătea chiar lângă ea în mașină, era mai personală; nu putea să scape de

aceste afirmații cu un simplu ridicat din umeri. Deci, se pare că știi deja câte ceva despre mine. Ce poți să-mi spui despre tine?

- Nimic remarcant. Am crescut într-un orășel din Pennsylvania. Voiam să scap de acolo pe cât de repede posibil. Când eram în clasa a zecea, una dintre cele mai bune prietene a fost violată, ucisă și apoi așezată pe veranda din fața casei ei. Nu s-a descoperit cine a fost făptașul. Acest lucru m-a făcut să-mi schimb rapid planurile de viitor, în loc de medic veterinar, mi-am dorit să fac parte din echipa forțelor de ordine.

- Există vreun motiv pentru care ai început să lucrezi în Departamentul de Crime Violente?

- Nu am avut un motiv anume. Se pare că în acea direcție m-au îndreptat abilitățile mele. A părut a fi o idee bună pentru o perioadă de timp.

- Pot să te întreb ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

- Nu sunt încă sigură. A fost un caz anume...care parcă a rupt ceva în mine. Și nu mă refer la dezgustul pe care mi l-a provocat sau la sânge - deși a fost o cantitate foarte mare. A fost o crimă triplă și o sinucidere. Un tată și-a ucis soția, fiica de zece ani și fiul de șase ani, înainte de a se sinucide. Un lucru de la scena respectivă a declanșat ceva în mine. Începi să te întrebi ce naiba e în neregulă cu oamenii, știi? Și uneori te gândești la asta atât de mult încât începi să urăști toți oamenii. Te face să nu vrei să fii în jurul nimănui.

Kate o înțelegea. A simțit și ea acest sentiment de câteva ori, la începutul carierei sale. Din păcate, singura modalitatea de a-i face față este să treci peste.

- Deci, cazul ăsta ... o să îi poți face față?

Aceasta se schimbă puțin la față după ce a pus întrebarea. Remarcă privirea ușor deranjată a lui DeMarco, o privire pe care tânăra agentă încerca să o controleze. Dar nu a reușit și Kate a realizat că va trebui să își aleagă mai cu grijă cuvintele pe viitor.

- Da, spuse ea. Nu cred că aș fi fost trimisă aici dacă se punea o astfel de problemă.

- Îmi pare rău, spuse Kate. Mi-am ales greșit cuvintele.

DeMarco ridică din umeri și privi pe fereastră, pe măsură ce se apropiau ușor de Amber Hills. Kate nu a mai spus nimic după micuța ei gafă. În cazul în care tăcerea ar fi fost ruptă, DeMarco era cea care trebuia să facă acest pas din nou. Își aminti ce înseamnă să fii agent tânăr, însărcinat să lucrezi alături de cineva mai experimentat. Analizezi totul prea mult, chiar și cuvintele pe care le-ai spus.

Lui Kate îi părea rău pentru DeMarco, mai ales pentru că a fost atât de deschisă cu o parte personală din povestea ei. Nu era sigură că ea ar fi putut face asta. O făcea să se gândească la coșmarul pe care l-a avut noaptea trecută, tatăl ei holbându-se din întuneric, cu un secret întunecat ce-l lega de întuneric.

Kate și-a șters rapid acest gând din minte și s-a concentrat la traficul care abia atunci începea se atenueze.

***

Kate a aranjat o întâlnire cu o femeie din cercul de prietene, pe care Peter Thurmond o pomenise. Totuși, când au ajuns la destinație, a fost plăcut surprinsă să vadă că erau două dintre ele acolo.

Femeia cu care a plănuit să se întâlnească era Wendy Hudson. Locuia la cinci case distanță de Julie Hicks, într-o casă uimitoare cu două etaje, fiind una dintre cele mai noi din cartier. Când Kate și DeMarco au ajuns, aceasta le-a răspuns la ușă, ținând în mână un pahar mare de vin roșu. Era o femeie frapantă, având puțin peste treizeci de ani. Era evident că petrecea mult timp la sală și la solar.

Aceasta le-a condus pe Kate și pe DeMarco în sufragerie, unde o altă femeie era așezată la o masă mare de stejar. De asemenea, și aceasta avea

un pahar de vin roșu. Văzând ochii semi-închiși ai acesteia și modul în care se străduia să stea dreaptă, Kate se gândea că nu era la primul ei pahar de vin.

Wendy Hudson se așeză lângă cealaltă femeie și spuse:

- Acesta este Taylor Woodward. Ea și Lacy erau cele mai bune prietene.

- Din gimnaziu, spuse Taylor.

Kate se gândea că în mod normal, Taylor Woodward ar fi fost la fel de frumoasă precum Wendy Hudson. Dar pierderea prietenei ei a afectat-o foarte tare. Părea obosită, suferindă, și mai avea nevoie doar de un pahar de vin pentru a se îmbăta criță.

Kate s-a prezentat, în timp ce ea și DeMarco se așezau la masă. Kate îi făcu un mic semn din cap lui DeMarco, lăsând-o să preia inițiativa.

- Ne întrebam dacă există cineva care ar putea avea ceva împotriva grupului dumneavoastră de prietene, spuse DeMarco. Avem un ucigaș care nu numai că lovește în același cartier, dar aparent și în același cerc de prietene.

- Nu cred că avem dușmani care ar recurge la crimă, replică Wendy. Uitați...știm cum arată lucrurile. Suntem casnice. Și știu că o mulțime de oameni din cartier ne privesc ca pe femeile din serialul Neveste disperate. Noi toate lucrăm, dar sunt fie foarte puține ore sau sunt lucruri pe care le putem face de acasă. Lacy se ocupa de editare. Făcea aproximativ două mii pe lună. Dar totuși...cea mai mare parte a timpului era liberă și o petreceam împreună.

- Ce fel de lucruri făceați împreună? întrebă DeMarco.

- Nimic incitant, replică Taylor. Cumpărături. Julie, Lacy și cu mine mergeam uneori la piscină pentru a ne relaxa. Și sincer, chiar dacă sunt căsătorită, îmi place să mă bucur de atenția numărului limitat de tați care vin să-și ia copiii.

„Da, este destul de beată”, se gândi Kate.

- Ați menționat că unele dintre voi aveți locuri de muncă cu ore puține, spuse Kate. Despre ce slujbe vorbim, pe lângă cea a lui Lacy, care consta în editare?

- Ei bine, Julie lucra câteva ore cu jumătate de normă într-un loc cu mâncare bio, spuse Wendy. Făcea sucuri și lucruri de genul acesta. În jur de douăsprezece ore pe săptămână.

- Și a avut vreodată probleme cu cineva de la lucru? întrebă DeMarco.

- Nu din câte știu, spuse Wendy.

- Dar știți, replică Taylor, Lacy obișnuia să lucreze pentru o firmă mică de marketing. Ea era unul dintre supraveghetori. Unul din motivele pentru care a demisionat a fost pentru că a spus că era un mediu de lucru toxic.

- Acum cât timp s-a întâmplat asta? întrebă Kate.

- Aproximativ un an și jumătate, spuse Taylor. Luând după aceea o gură mare de vin, cu ochii rătăciți, ca și cum încerca să calculeze trecerea timpului în capul ei.

- Ce era atât de toxic acolo? întrebă DeMarco.

Taylor ridică din umeri, uitându-se în gol în paharul ei de vin. Wendy se încruntă la prietena ei și apoi se uită la agenți.

- Nu ne-a dat niciodată detalii, dar aparent acolo era un bărbat care avea o problemă cu ordinele primite de la o femeie mult mai tânără decât el. Acesta a început să o jignească, a inventat zvonuri despre ea, printre care unul care susținea că ea a făcut sex cu el în baia de la lucru.

- Și de aceea a demisionat?

- Nu, a demisionat deoarece atunci când a încercat să-l dea afară, administratorul companiei a început să-i țină partea bărbatului. Când a plecat, a apelat la presă. Totuși, nimeni nu a crezut povestea. Administratorul era un tip foarte influent.

- A mai avut vreodată contact, după aceea, cu bărbatul sau cu administratorul? întrebă DeMarco.

- Nu în mod direct, spuse Wendy.

- Dar nemernicul i-a trimis de câteva ori poze cu penisul lui, în săptămânile care au urmat demisiei. I-a spus că dacă se vor mai întâlni vreodată, va transforma zvonul cu sexul în baie în ceva mult mai mult decât un simplu zvon, fie că îi plăcea sau nu.

- Și soțul ei nu a făcut nimic în privința asta? întrebă DeMarco.

- Nu, spuse Taylor cu un râs vicios. Era prea ocupat să se culce cu studente ca să-i pese.

- Există vreo șansă să știți numele acestui bărbat? întrebă Kate.

- Daniel Seal, replică Taylor, scuipând numele ca pe venin.

- Are dreptate, spuse Wendy, ca și cum ar fi încercat să se asigure că agenții luau în serios informația, în ciuda faptului că Taylor era în stare de ebrietate. Ar trebui să îl verificați. Acesta obișnuia să meargă la aceeași piscină pe care Taylor a menționat-o mai devreme. Un tip destul de pervers. Nu încerca să ascundă faptul că urmărea femeile.

Kate îi aruncă o privire lui DeMarco, la fel de frumoasă precum cele două femei mai tinere care stăteau la masă. Dacă aveau dreptate în legătură cu tipul acesta, abia aștepta să vadă cum DeMarco se va ocupa de el.

O făcu să se gândească rapid la cum l-a aruncat pe Brian Neilbolt de pe propria lui verandă.

Se uită la DeMarco cu un zâmbet subtil și, în acest fel, tensiunea pe care au simțit-o pentru o clipă în mașină, dispăru și, fără să schimbe un cuvânt, se aflau pe aceeași lungime de undă.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Kate a uitat cât de răsfățată o făcea să se simtă confortul de a avea resursele Biroului la dispoziția ei. Cu un simplu telefon, a reușit să obțină adresa și cazierul lui Daniel Seal în decurs de zece minute. Acesta locuia în centrul orașului, un drum care a durat cam douăzeci de minute, acum că nu mai era trafic pe autostrăzi. Daniel Seal trăia pe o stradă plină de case într-un cartier înstărit, totul având o înălțime egală, și chiar și mașinile erau parcate perfect în fața clădirilor.

După cum s-a dovedit, au ajuns exact la timp. În timp ce Kate și DeMarco mergeau spre casa lui Seal, acesta ieșea pe ușa din față. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți sport și un tricou. Căra o geantă mică de sport în mâna stângă, mânerul unei rachete de squash ieșind prin fermoar.

- Scuzați-mă, spuse Kate în timp ce îl aborda. Sunteți Daniel Seal?

A analizat ambele femei din cap până-n picioare și, după ce văzu cum erau îmbrăcate și expresia serioasă de pe fața lor, se simți confunz.

- Eu sunt, spuse el. Cine întreabă?

- Agentul Kate Wise, FBI, spuse Kate, arătând legitimația ei și bucurându-se din nou de mișcarea familiară. Aceasta este partenera mea, agent DeMarco. Speram să vă putem pune câteva întrebări.

- Despre ce anume, mai exact? întrebă Daniel.

- Despre Lacy Thurmond, spuse Kate.

- Ah, Iisuse, din nou asta? O să treacă vreodată peste ce s-a întâmplat în trecut? Uitați, am vorbit cu polițiști și avocați și cu tot felul de oameni despre mica ceartă pe care am avut-o cu ceva timp în urmă la lucru și...

- Permiteți-mi să vă întrerup, înainte să spuneți ceva ce nu vă doriți, spuse Kate. Suntem aici să vă punem întrebări despre relația dumneavoastră de

lucru cu ea deoarece a fost ucisă aseară. În propria ei casă, în timp ce fiica ei era acolo.

Șocul de pe fața lui nu avea o sursă emoțională, ci era mai degrabă un blocaj în gândurile lui. Era atât de furios pentru trecutul său cu ea că ideea cum că aceasta a fost ucisă părea că i-a oprit creierul pentru câteva secunde.

- A fost ucisă? întrebă el.

- Da, replică DeMarco. Și din ceea ce am înțeles până acum, dumneavoastră ați avut o relație toxică cu ea.

- Da, acum aproximativ doi ani, spuse Seal. Credeți că din cauza asta am ucis-o? Chiar mă considerați suspect?

- Despre asta am dori să vorbim cu dumneavoastră, spuse Kate.

Daniel Seal clătină vehement din cap.

- Nu. Uitați, îmi pare rău că a fost ucisă. Într-adevăr, eu sunt...era o persoană bună la suflet, cred. Un pic cam scorpie atunci când a vrut să-și dovedească puterea pe care o avea ca supraveghetor, dar o persoană suficient de bună. Dar nu...nu mă las târât în asta. Nu sunt un criminal. E ridicol.

Începuse să se îndepărteze de ele, mergând pe diagonală de-a lungul parcării. Kate a vrut să pășească în fața lui pentru a-i bloca drumul, dar DeMarco era deja acolo. Se mișca repede, atât de repede, încât Kate abia văzu mișcarea pe care o făcuse.

- Unde ați fost noaptea trecută între orele nouă și unsprezece? întrebă DeMarco.

- La un concert, spuse el. La Național. A cântat Jason Isbell.

- Aveți cum să dovediți asta? întrebă Kate.

Seal devenea frustrat și nu se chinuia să ascundă acest lucru. Și-a aruncat geanta de sport pe trotuar și și-a scos telefonul. S-a uitat printre pozele pe

care le avea până când a dat de un videoclip. A pornit videoclipul și le-a arătat și celor două agente. Videoclipul era destul de neclar și tremurat, filmat la un concert. Publicul se auzea mai bine decât Jason Isbell.

- Încă mai am cotorul biletului pe dulap, dacă aveți nevoie să îl vedeți, spuse el oprind videoclipul și punându-și telefonul înapoi în geantă.

- Nu va fi necesar, spuse Kate. Oricum nu se aștepta ca Daniel Seal să fie ucigașul, dar să i se dovedească acest lucru într-un mod atât de concret și de rapid era enervant.

- S-ar putea să vă sunăm mai târziu în cazul în care fostul ei loc de muncă va fi adus în discuție în timpul anchetei, adăugă DeMarco.

Furios, Seal își ridică geanta și se îndreptă în direcția în care mergea inițial. Kate îl urmări cum intră în mașină și trânti ușa. A ezitat puțin timp înainte de a porni mașina, încercând poate să proceseze ceea ce tocmai se întâmplase

- Mi s-a părut foarte șocat, spuse DeMarco.

- Da, era.

- Acest lucru a fost suficient pentru mine să știu că nu el este vinovatul. E greu să simulezi un șoc de acest gen. Încearcă, din punct de vedere emoțional, să ascundă șocul prin supărare.

Kate nu putea decât să rânjească. Era evident că DeMarco știa câte ceva. De asemenea, probabil că știa deja că poți recunoaște un criminal în mai puțin de o secundă, deoarece în momentul în care sunt confruntați cu faptele lor, le poți citi mândria și satisfacția pe față. Kate nu observă nimic de genul la Daniel Seal.

- Ești o pasăre de noapte, agent DeMarco? întrebă Kate.

- Mă concentrez cel mai bine după ce soarele apune.

- Și eu la fel, spuse Kate.

Acest lucru era adevărat, dar trecuse ceva timp de ultima dată când a stat trează mai târziu de ora unsprezece noaptea. În puținele ocazii când a făcut asta în ultimele luni, se datorau fricii de coșmaruri.

- La ce te gândești? întrebă DeMarco.

- Mă gândesc să cumpăr prima rundă de cafea pe drumul spre medicul legist.

- Crezi că poliția a ratat ceva?

- Probabil că nu, spuse Kate. Dar știu că, chiar și atunci când sunt morți, oamenii pot spune povești. Uneori e doar mai greu să-i auzi vorbind. Trebuie să te uiți foarte atent pentru a vedea ce încearcă să-ți spună.

DeMarco zâmbi când auzi aceste lucruri. Din nou, nu au schimbat două cuvinte pe drumul spre mașina lor, având o noapte lungă în față.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Kate și-a ținut cuvântul și a plătit pentru prima cafea în acea seară, la scurt timp după ora șapte treizeci. După ce au trecut printr-un Starbucks drive-in, s-au îndreptat spre morgă. De data aceasta, Kate a fost cea care s-a asigurat că nu își vor petrece timpul într-o tăcere stânjenitoare. Dar, în loc să încerce să afle mai multe detalii despre DeMarco, s-a concentrat asupra cazului de față. Întotdeauna s-a bazat pe parteneri ca pe o cutie de rezonanță - o modalitate socială de a gândi cu voce tare și de a obține feedback constructiv în timp real.

- După ce mergem la medicul legist, vreau să mă întorc în casă. Ucigașul a fost acolo în timpul nopții. A bătut la ușă când era întuneric afară. Mă întreb dacă a mers până în fața ușii.

- În cazul lui Julie Hicks, au existat dovezi că panoul de securitate de afară a fost manipulat. Se pare că cineva a turnat apă pe el.

- Și eu am citit acest lucru, spuse Kate. Deci, dacă este același ucigaș, acest lucru arată că știa bine casa. De asemenea, înseamnă și că a intrat în curte. A fost îndrăzneț. Ca și cum cunoștea bine proprietatea.

- Poate că da, replică DeMarco. Poate că îi este familiar cartierul. Poate că locuiește în Amber Hills și s-a săturat de mamele casnice. În cel de-al doilea an la Unitatea de Crime Violente am lucrat la un caz despre un tip care a violat trei femei care mergeau la același bazin de înot. Tipul nu avea nici o legătură cu ele; lucra pentru compania de gustări care umplea automatele de la piscină. Când l-am arestat, a spus că a făcut-o pentru că nu suporta să le vadă cum se fofilează în jurul piscinei. A spus că îl înnebunea și că nu s-a putut opri.

- Este bine să ne gândim și în direcția aceasta deși, la prima vedere, pare puțin cam tras de păr, spuse Kate. Tind să cred că este un ucigaș care a ales acel cartier dintr-un motiv anume. Poate pentru același motiv ca și violatorul tău.

În următoarele douăzeci de minute, în timp ce Kate conducea spre morgă, au continuat să dezbată tot felul de idei. Când au ajuns acolo, Kate nu a fost deloc surprinsă să afle că efortul depus în cazul lui Lacy Thurmond a fost unul minimal. La urma urmei, tăietura de la gât a făcut cauza morții destul de evidentă.

Cu toate acestea, medicul legist a fost mai mult decât dispus să vorbească cu ele. Era un om înalt, slab, pe nume Smith. Arăta ca un om care te-ai aștepta să lucreze la o morgă sau la o firmă de servicii funerare. Le-a condus la trupul aranjat și pregătit pentru machiorul care urma să vină mâine și s-o pregătească pe Lacy Thurmond pentru înmormântare. Rana acesteia de la gât era excepțională, deși Kate își imagina că va trebui să fie îmbrăcată în ceva cu gât înalt pentru a o putea acoperi cu adevărat.

- Orice alte constatări? întrebă Kate.

- Nimic, spuse Smith. Nu are vânătăi, nici măcar un semn de lovitură puternică. Niciun abuz sexual, nimic.

- Există vreo modalitate de a ne da seama care lovitură de cuțit a fost prima? întrebă Kate.

- Sunt aproape sigur că tăietura de la gât a fost prima, răspunse el. Face cel mai mult sens din punct de vedere logic.

Kate dădu din cap, gândindu-se că are dreptate. Nici una dintre celelalte răni prin înjunghiere nu ar fi imobilizat-o pe Lacy. Aceasta ar fi fugit după o lovitură de cuțit. Dar o tăietură la gât de acest gen te termina.

- Și vă mai amintiți corpul lui Julie Hicks de acum câteva zile? întrebă Kate.

- Da. Același lucru s-a întâmplat și acolo. O grămadă de răni prin înjunghiere, una direct în inimă. Dar nu există semne evidente de luptă. Există o șansă foarte mare să fie fost folosit același cuțit, datorită formei și lungimii punctelor de intrare.

- Credeți că am putea vedea o copie a raportului, inclusiv imagini ale rănilor?

- Desigur, spuse Smith. Fizic sau pe e-mail?

- Pe e-mail este în regulă, spuse Kate. Trebuie să mergem. Dar vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Smith dădu din cap și acoperi înapoi corpul lui Lacy Thurmond. Kate și DeMarco ieșiră din sala de examinare, îndreptându-se spre ieșire.

- Spune-mi, spuse Kate. De câte te-ai mai întors la Crime Violente de când ai plecat din acel departament?

- O dată sau de două ori, răspunse DeMarco.

- Aș vrea să sapi și să încerci să-ți dai seama de ce un bărbat ar ucide două femei de aceeași vârstă, de talie asemănătoare și în același cartier. Neexistând nicio atracție sexuală aparentă, niciun antecedent cunoscut cu victimele. Poți să faci asta?

- Am încercat încă de când veneam de la DC spre Richmond, replică DeMarco. Și asta e chestia...

- Ce? întrebă Kate.

- Nu face sens.

***

O jumătate de oră mai târziu, Kate a parcat în fața casei Thurmond. Citise, în rapoartele actualizate, că soțul era încă la secție, scos de sub toate acuzațiile, dar nu voia să se întoarcă acasă. Și cine l-ar putea învinovăți, la urma urmei?

Pe măsură ce Kate și DeMarco se apropiau de casă, se simțeau de parcă se îndreptau spre o casă bântuită. Era tăcută, stranie, ferestrele ei păreau a fi niște ochi care priveau toți trecătorii. Totuși, înainte de a intra în casă, Kate și DeMarco au mers de jur împrejurul acesteia. Era, presupunea Kate, în aceeași stare în care ucigașul o văzuse înainte de a bate la ușă.

După cum suspectase, nu exista nici un semn de intrare forțată. De fapt, curtea era îngrijită cu meticulozitate, chiar și arbuștii din jurul terasei din spate având o formă perfectă. În timp ce se întorceau în fața casei, încerca să vadă casa nu doar prin ochii unui ucigaș, ci și prin ai unei persoane care nu-și putea permite să trăiască într-un astfel de cartier. Era cu siguranță un cartier de clasă superioară, dar nu unul exclusivist. Kate era convinsă că dacă ar verifica valorile proprietăților, prețul mediu al unei locuințe din Amber Hills ar fi în jur de o jumătate de milion.

Acest șir de gânduri avea cel puțin ceva sens. La urma urmei, gelozia poate conduce oamenii să facă niște lucruri destul de extreme.

Au intrat în casa Thurmond pentru a doua oară în acea zi. Sângele nu fusese curățat încă, impregnându-se în podea asemenea vopselei. Nu mai exista nicio șansă să fie curățat acum; podelele ar trebui înlocuite.

- Ce fel de lucruri căutăm de data aceasta? întrebă DeMarco.

Văzând că aceasta nu era numai dispusă să învețe, ci era și destul de modestă încât să pună întrebări, o făcea pe Kate să se simtă și mai confortabil cu ea. Majoritatea agenților noi ar evita să pună întrebări cu orice preț, doar ca să pară ca și cum știu deja totul.

- Ei bine, dacă nu găsim motivul prin intermediul victimei sau al crimei, sper să găsesc niște indicii în interiorul casei. Conform celor constatate de Poliție, nimic nu a fost distrus sau furat. Soțul va veni mai târziu pentru a confirma acest lucru. Dar la o scenă clară și precisă precum aceasta, îmi place să încerc să văd locul prin ochii cuiva care a venit aici cu intenția de a ucide.

- Crezi că motivul poate fi stilul de viață al frumoasei soții din suburbie? întrebă DeMarco.

Kate se gândise la asta, dar nu era încă sigură. Totuși, nu putea să nu se gândească la faptul că dacă Lacy Thurmond îl cunoștea pe om suficient de bine încât să răspundă la ușă la o oră atât de târzie, înseamnă că îl cunoștea destul de bine. Și asta însemna că poate a mai fost în casa lor cu alte ocazii.

Poate că după ce a ucis-o s-a și plimbat prin interiorul casei - ocolind camera fiicei.

Gândindu-se la fiică, Kate se uită la DeMarco, în timp ce urcau scările spre etajul al doilea.

- Poți suna, te rog, la Departamentul de Servicii Sociale pentru a afla unde este fiica? Poate că ar fi bine să vorbim cu ea.

- Sigur, spuse DeMarco. Expresia de pe fața ei evidenția faptul că nu aprecia această responsabilitate, al cărei singur scop era să o țină ocupată, dar era la fel ascultătoare ca întotdeauna, scoțând telefonul imediat.

În timp ce aceasta cerea la telefon informațiile necesare, Kate verifica prima cameră de la al doilea etaj. Era în mod evident dormitorul fiicei; era evident din cauza hainelor mototolite de pe podea, colecția de cărți pentru fete aflate în mica bibliotecă și setul de pompoane aruncate pe birou. Nu era neapărat o cameră dezordonată, dar era destul de dezorganizată pentru a-și da seama dacă a existat sau nu vreun fel de luptă. Totuși, nu exista niciun motiv să presupună acest lucru, având în vedere că fiica nu a fost vizată deloc.

Kate s-a concentrat pe o fotografie care stătea pe birou, printre manuale și chestii de lucru manual. Era o poză cu Lacy Thurmond și o fată înainte de adolescență, Kate presupunând că aceea era fiica. Stăteau pe digul unui lac, părând cu adevărat fericite. Kate începu să se întrebe ce fel de mamă fusese Lacy. Dacă această poză reprezenta un indiciu, cele două au fost apropiate.

DeMarco intră în cameră prin spate.

- Am vorbit cu DSS, spuse ea. Mi-au spus că fiica se află pe drum spre bunicii ei din Greensboro, Carolina de Nord. Aceștia cer cel puțin douăzeci și patru de ore înainte ca cineva să vorbească cu ea.

- E de înțeles, spuse Kate. Și ca să fie sinceră, nici nu era sigură dacă e necesar să vorbească cu fiica. Aceasta credea tot ce le-a spus soțul și o parte din povestea lui susținea că fiica lor a stat tot timpul în camera ei. Potrivit fiicei, aceasta nu văzuse și nu auzise nimic.

Cei doi agenți au scotocit casa pentru încă douăzeci de minute. Când s-au întâlnit mai apoi în antreul unde se aflau rămășițele de sânge, ambele păreau dezamăgite. Nu găsiseră nimic, nici măcar ceva care putea fi considerat un posibil indiciu.

Au părăsit reședința Thurmond, Kate observând prezența unei mașini de poliție parcate vis-a-vis. Era o strategie bună, Poliția Locală sperând că ucigașul se va întoarce pentru a retrăi momentul. Se întreba dacă există o altă mașină de poliție parcată peste drum de reședința Hicks.

- Vrei să ne întâlnim dimineață la o cafea? întrebă DeMarco, în timp ce intrau în mașină. Poate să revizuim totul cu mintea proaspătă după somn bun?

Kate ura faptul că trebuiau să încheie ziua aici. Mai era capabilă să lucreze cel puțin câteva ore bune, dar știa și că DeMarco avea dreptate. Nu aveau niciun indiciu și indiferent cât de mult ar fi căutat, probabil că nu ar fi găsit nimic. Kate se întreba dacă nu cumva ar trebui să vorbească cu fiica. Poate că aceasta știa vreun prieten de familie pe care îl trecuseră cu vederea. Sau poate că știa vreun secret despre mama ei pe care l-a ținut ascuns.

- Pare un plan bun, spuse Kate.

În timp ce se îndepărtau, se gândi la Debbie Meade, întrebându-se cum făcea aceasta față morții fiicei ei. Când se gândi la ea, un fel de alarmă mintală i-a pornit în creier, un indiciu că poate a ratat ceva, undeva. A săpat în această idee pentru un moment, dar nimic nu îi veni în minte. Poate, așa cum a spus DeMarco, un somn bun o va ajuta să o descopere dimineață.

Kate ieșea din Amber Hills, situația măcinând-o. Observă mașina de poliție parcată de la vedere, în spatele semnului mare de piatră pe care era scris AMBER HILLS. Un lucru era sigur: dacă criminalul ar fi ales să lovească din nou în Amber Hills, ar fi prins în capcană cu atâția polițiști în jur. Era în regulă chiar și dacă ea nu ar fi fost acolo pentru arestare. Ceva anume făcea acest caz să pară mai periculos decât de obicei. Și, deși era primul ei caz de când a fost întrebată neoficial să se întoarcă la Birou, ar fi fost perfect în regulă dacă altcineva i-ar fi dat de capăt.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Abia în momentul când a ajuns acasă și și-a dat pantofii jos, Kate a realizat cu adevărat cât era de obosită. A funcționat la putere maximă azi și aproape toată ziua de ieri. Trecuse ceva timp de când nu și-a mai solicitat corpul în acest fel și acum, ca rezultat, începea să se prăbușească. A mers direct la duș și și-a petrecut cea mai mare parte a timpului sub apă, înmuindu-se pur și simplu în căldură. Se mândrise cu faptul că a rămas în formă în ultimul an, dar se pare că lucrurile nu stăteau chiar așa cum credea ea. Era sensibilă, era obosită, iar cazul începu să o tachineze.

De îndată ce s-a șters cu prosopul și s-a strecurat într-o cămașă și o pereche de pantaloni sport, se așeză la masa din bucătărie. Deși era epuizată, știa că nu va putea dormi din cauza cazului care o frământa. Și acum, mai mult ca niciodată, simțea că trebuie să obțină rezultate. Trebuia să facă o treabă ca la carte dacă voia să mai lucreze câțiva ani în Birou. Dacă ar fi fost un eșec, bărbații care lucrează cu Duran în acest proiect experimental vor opri probabil totul. S-ar putea chiar să-și piardă șansa de a lucra la niște dosare nerezolvate, așa cum Duran i-a promis.

Analiză dosarul cazului, în timp ce miezul nopții se apropia. Singurul lucru pe care-l știa cu certitudine era că niciuna dintre crime nu a fost rezultatul unei iubiri sau pasiuni. Chiar dacă ar fi implicate aventuri, în acea situație, ucigașii făceau cunoscut, de obicei, motivul crimei. Dar acest tip acționa rapid și pleca imediat. Era aproape ca și cum juca o farsă mortală asupra victimelor.

„Toate în același cartier”, se gândi ea. „Toate femei foarte frumoase. Victima Numărul Unu nu avea copii. Victima Numărul Doi avea o fiică de doisprezece ani.

Ambele victime erau căsătorite. Victima Numărul Unu avea un soț care călătorea mult în interes de muncă. Numărul Doi avea un soț care o înșela în mod activ.”

Atunci, mintea lui Kate s-a întors spre mica alarmă care i-a pornit în minte în timp ce părăsea reședința Thurmond. Se gândea la Debbie Meade, întrebându-se cum făcea față după înmormântarea lui Julie. Era un lucru pe care Debbie i l-a spus nu cu mult timp în urmă, ceva ce aceasta a împărtășit cu Kate și cu celelalte doamne în timpul uneia din micile lor întâlniri la cafea...

Soneria telefonului mobil o întrerupse. De fapt, a speriat-o puțin. Având în vedere ora târzie, se aștepta ca apelul să fie de la DeMarco, sau chiar de la Duran. I-a fost dor de zilele în care primea în mod aleatoriu apeluri despre un caz la primele ore ale dimineții, întrebându-se dacă cineva chiar se obișnuise cu acest lucru.

Dar niciunul din numele lor nu apărea pe ecranul ei. În schimb, era un nume care a făcut-o să se simtă ca și cum inima i-ar fi căzut în stomac.

„Melissa."

„Doamne", se gândi ea, cu mintea la burtica aceea perfect rotundă de gravidă, pe care fiica ei o avea ultima oară când s-au văzut. Răspunse repede. Melissa nu trebuia să nască decât peste cinci săptămâni, făcând-o pe Kate să creadă că acest apel avea să îi aducă vești proaste.

- Lissa? întrebă ea. Ce-i în-

- Mamă, sunt pe drum spre spital.

Vocea Lissei era subțire și îngrijorată - exact opusul a cum suna ea de obicei. Kate nu a auzit-o pe fiica ei așa de speriată de foarte mult timp. Îi frângea inima. De asemenea, un semnal de alarmă i-a străbătut corpul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

- Mi s-a rupt apa. Am contracții și simt că mi-e rău. E…e și ceva sânge.

- Cât ești de departe de spital?

- Terry conduce...puțin prea repede pentru gustul meu, spuse Melissa, ridicându-și vocea pe sfârșite, încercând să îi dea un indiciu soțului ei, Terry. Dar mai avem cam zece minute. Mamă...trebuie să nasc abia peste cinci săptămâni. Este asta...voi fi bine?

- Cinci săptămâni nu-i chiar așa de rău, spuse Kate, nefiind sigură dacă acest lucru era adevărat sau nu. Nu este ideal, dar ar trebui să fie bine.

- Vei veni? întrebă Melissa.

- Bineînțeles, spuse ea, încercând să nu plângă, astfel încât Melissa să nu o audă și să devină mai agitată. Voi fi acolo cât de repede pot. Ai nevoie să îți aduc ceva?

- Nu, spuse Melissa, cu vocea ascuțită. O făcu pe Kate să se gândească că poate trece printr-o altă contracție în acel moment. Doar vin-o. Mulțumesc, mamă.

Kate își deschise gura pentru a-i spune Melissei să fie cât mai calmă, dar Melissa închise deja. Kate stătu acolo preț de câteva secunde, privind telefonul. Inima ei și-a reluat poziția în piept și nu putu controla fericirea absolută care trecea prin ea.

Chiar se întâmpla. Se întâmpla cu cinci săptămâni mai devreme decât se aștepta, dar urma să fie bunică. Desigur, câteva glume în legătura cu vârsta ei i-au trecut prin minte, mai ales având în vedere dosarele din fața ei, dar nu îi păsa.

În acel moment nu se putea gândi decât la fiica ei și noua viață pe care urma să o aducă în lume. Zâmbind cu gura până la urechi, Kate strânse toate dosarele într-o grămadă, lăsându-le pe pat, alergând mai apoi la pantofii ei aflați lângă ușa din față.

***

După ce a primit informațiile necesare de la recepție, Kate a luat liftul până la secția mamă-copil a spitalului. A mers la biroul asistentelor medicale,

sperând să afle în ce cameră a fost internată Melissa. Poate că va reuși să o vadă înainte ca lucrurile să se pună în mișcare. Nu își făcea iluzii să fie în camera de naștere; aceasta era o onoare pe care Melissa o va acorda lui Terry - o datorie pe care Kate o va ceda cu bucurie.

Cu toate acestea, când ajunse la biroul asistentelor medicale, pași rapizi se auzeau venind de pe holul din spatele ei. Se întoarse și îl văzu pe Terry apropiindu-se. Părea obosit, la capătul puterilor. Îl făcea să pară bântuit, deoarece Terry Andrews era întotdeauna atât de încrezător și de bine pus la punct.

- Terry...

- Doamna Wise, spuse el, ignorând încă o dată rugămintea ei de-ai spune Kate. Este rău. Ei cred că este rău. Este...

- Terry, calmează-te, spuse ea, simțind cum frica începe să pună stăpânire pe ea.

- Ceva nu este în regulă, spuse Terry, cu lacrimi în ochi. Ei nu știu încă ce. Dar tocmai ce au dus-o înapoi pentru o cezariană de urgență. Apa i s-a rupt acasă, dar nu am văzut până când am ajuns aici...

- Ce să vedeți? întrebă Kate.

- Cât de mult sânge era acolo. Ea mi-a tot spus că ceva nu e în regulă, dar nu am vrut să cred.

Kate știa că va trebui să fie cea puternică aici. Nu-l văzuse niciodată pe Terry atât de zdruncinat. Numai Dumnezeu știa cum ar afecta-o pe Melissa să-l vadă în această stare. Înghițindu-și propriile temeri, Kate luă mâinile lui Terry și îl privi în ochi.

- Ai adus-o aici în siguranță, îi spuse ea. Ți-ai făcut treaba și ai făcut totul ca la carte, din câte îmi pot da seama. Acum restul depinde de medici. Hai să mergem și să ne așezăm în sala de așteptare și să-i lăsăm să-și facă treaba, bine?

Acesta încuviință din cap, privind-o în continuare în ochi. Și, deși părea mai calm, nu se mișcă până când Kate nu-l trase de mâini și-l conduse în sala de așteptare. Abia după ce își întoarse fața în altă direcție, Kate își permise să verse câteva lacrimi de frică și îngrijorare.

CAPITOLUL DOUĂZECI

La 2:02 dimineața, s-a născut Michelle Elizabeth Andrews. A avut o greutate mică la naștere și a existat un moment înspăimântător de instabilitate, când doctorii au crezut că s-ar putea să o piardă. Dar, la aproximativ o jumătate de oră după ce a fost scoasă din Melissa, părea să se stabilizeze. Și, deși era probabil că va mai rămâne în spital cel puțin o săptămână pentru a se asigura că este în afara oricărui pericol, totul părea să indice că va părăsi spitalul ca o fetiță subponderală, dar sănătoasă.

Kate, Terry și părinții lui Terry au fost informați cu privire la acest lucru la ora 2:55, în timp ce stăteau adunați într-un grup în sala de așteptare. Vestea i-a umplut inima lui Kate de fericire, dar gândurile ei au zburat instantaneu la Melissa și la recuperarea ei.

- Aș vrea să-mi văd fiica cât mai repede posibil, spuse Kate.

- Dacă doriți, puteți să o vedeți acum, replică doctorul. De fapt, aceasta a întrebat de dumneavoastră. Este încă puțin cam amețită de la medicamente, dar o puteți vedea dacă doriți.

Kate a plâns tot drumul, în timp ce mergea de-a lungul holului. Își petrecuse ultimele două ore, fără să știe dacă ceva era în neregulă cu copilul, cu Melissa sau cu amândoi. Iar acum, când știa că amândoi erau bine și că devenise bunică, era copleșită de bucurie, genul de bucurie pe care a mai simțit-o doar atunci când s-a născut Melissa. Atunci când a intrat în camera lui Melissa, a încercat să-și șteargă fața și să-și ascundă emoțiile, dar era destul de sigură că nu făcuse o treabă prea grozavă.

Melissa era culcată în pat, cu capul întors spre ușă, când ușa se deschise. Îi zâmbi lui Kate și Kate îi zâmbi înapoi. Melissa părea a fi extrem de obosită, incredibil de fragilă, de parcă nu era ea însăși.

- Mamă...

Kate s-a dus la ea, a luat-o de mână și a sărutat-o pe frunte.

- Te-ai descurcat foarte de bine, spuse Kate.

- Ai văzut-o deja? întrebă Melissa.

- Nu încă. Doctorii spun că trebuie să așteptăm puțin. Terry înnebunește. Apropo de asta, trebuie să plec curând, ca să te poată vedea. Este foarte îngrijorat.

- Știu. Și sper că înțelege, dar aveam nevoie să te văd pe tine mai întâi. M-am tot gândit la tata și cât de fericit ar fi...și Iisuse, îmi este așa de dor de el, mamă.

- Și mie. Dar ar fi atât de mândru de tine. Pentru că ai supraviețuit acestor chinuri și pentru că i-ai dăruit o nepoată.

Melissa zâmbi.

- Pun pariu că ar fi, spuse ea. Te iubesc mama.

- Și eu te iubesc. Acum..pot vedea în ochii tăi cum pălești...

- Da, așa este, spuse Melissa cu un mic rânjet. Arăta de parcă era beată.

- Deci o să-i spun Terry să intre acum. Dar nu voi pleca nicăieri până când nu ești complet stabilă. La urma urmei...o să vreau să țin în brațe copilul.

Melissa dădu din cap și îi strânse mâna lui Kate. Îi era greu lui Kate să plece, dar știa că trebuie să o facă. Întotdeauna și-a lăsat fiica să-și trăiască viața așa cum voia ea, fără să intervină în căsnicia ei. Acesta era totuși cel mai dificil moment pe care îl trăise vreodată, dar a părăsit totuși camera.

Terry era deja la ușă, patrulând ca un taur. Kate aprobă din cap și acesta aproape că fugi înăuntru.

Kate stătu acolo o clipă, blocată în holul unui spital, la ora 3:05 dimineața, simțind cum i se schimbă viața.

„Sunt bunică”, își zise ea cu un zâmbet pe buze. „O bunică care tocmai ce și-a reluat cariera în cadrul FBI, la vârsta de cincizeci și cinci de ani.”

A trebuit să-și muște buza pentru a nu pufni în râs. Poate că dacă nu ar fi fost trei dimineața, gândul acesta nu ar fi părut atât de amuzant. Dar, așa cum era, gândul a împins-o de-a lungul holului, în căutarea unei cafele, pregătită să înfrunte acest nou capitol din viața ei.

***

Kate ațipise puțin într-un scaun incomod din sala de așteptare, cafeaua nefăcându-și treaba. Singurul motiv pentru care se trezise era telefonul care îi vibra. Când se trezi de pe scaun, văzu că era ora 4:15 dimineața. De asemenea, văzu că avea un mesaj de la Logan.

Zâmbi somnoroasă, amintindu-și cum acesta a fost întotdeauna o pasăre de noapte. Se întreba dacă nu cumva el credea că își ține tot timpul telefonul pe silențios după o anumită oră sau dacă încerca în mod intenționat să o țină în alertă, acum că s-a întors la Birou.

„Voiam doar să văd ce faci”, spunea mesajul. „Sper că totul merge bine. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.”

Își frecă ochii și se ridică de pe scaun. Văzu că părinții lui Terry erau de cealaltă parte a sălii de așteptare. Mama lui adormise cocoșată pe scaun, în timp ce tatăl său citea ceva pe Kindle. Totuși, Terry nu era nicăieri.

A mers la părinții lui Terry. Domnul Andrews își ridică privirea din Kindle și îi zâmbi somnoros.

- Eram pe punctul să te trezesc, spuse el. Doctorii au venit acum aproximativ zece minute. I-au dat voie lui Terry să-și vadă copilul. O să vină și să ne spună când - sau dacă, cred că ar trebui să spun - putem.

- Mulțumesc, spuse Kate.

- Te simți ciudat să fii deja bunică? întrebă acesta.

- Sincer să fiu, nici măcar nu știu. Poate când o să o țin în brațe...

- La fel mă simt și eu, spuse el. Sora lui Terry a fost însărcinată de două ori, dar a pierdut ambele sarcini. Deci, acesta este un moment dulce-amărui. Mă simt de parcă am fost de fapt deja bunici.

- Și cum v-ați simțit? întrebă Kate.

- Destul de uimitor, spuse domnul Andrews.

Kate a simțit din nou alarme în adâncul minții. Un lucru spus de acesta i-a reamintit de Debbie Meade...și uite așa, știa că va trebui să vorbească cu Debbie pe cât de repede posibil.

Aproape că s-a întors la scaunul ei, pentru a-și lua telefonul și a-i trimite un mesaj lui DeMarco. Dar, în timp ce se întoarse în direcția respectivă, îl văzu pe Terry venind de după colț. Acesta nu mai părea obosit și îngrijorat; acum era mândru și plin de euforie.

- Vreți să vă vedeți nepoata?

Kate voia în mod absolut să-și vadă nepoata. De asemenea, voia să afle vești și despre Melissa.

Deci, în timp ce cazul ocupa încă un loc central în mintea ei, partea din Kate care se pensionase o împinse cu bucurie înainte, mâinile ei fiind dornice să-și țină nepoata în brațe pentru prima oară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Deși cafeaua nu a reușit să o trezească la viață pe Kate, faptul că o ținea în brațe pe nepoata ei pentru prima oară a reușit să facă acest lucru. Cu excepția copilului ei - Melissa, acum de douăzeci și șase de ani și foarte stăpână pe viața ei - Kate nu a fost niciodată genul de persoană căreia să îi placă copiii. De fapt, doar ideea de a fi în prejma lor o speria puțin.

Dar faptul că o ținea în brațe pe Michelle părea să deschidă ceva în interiorul ei, în timp ce închidea un cerc frumos care se deschisese atunci când a născut-o pe Melissa, acum douăzeci și șase de ani. Era ca și cum vedea o fantomă și o primea în brațele ei. Știa că nu era Melissa în brațele ei, dar sentimentul era același. Nu s-a așteptat să aibă o astfel de reacție emoțională atunci când o să-și țină în brațe prima nepoată, dar în acel moment, Kate se înmuie toată și se dărui în totalitate copilului.

A plecat de la spital la 7:15, după doar două ore de somn, dar cu o energie pe care nu o mai întâlnise până acum. Faptul că îi promisese Melissei că se va întoarce în acea după-amiază o motiva. Melissa a înțeles-o pe deplin, încântată să audă că mama ei a început să lucreze din nou pentru Birou, deși se pensionase.

I-a trimis un mesaj lui DeMarco, punând-o la curent cu ce s-a întâmplai în noaptea precedentă. I-a explicat că s-ar putea să fie o zi foarte haotică, dar avea o idee pe care voia să o urmeze.

După trimiterea mesajului, a sunat-o pe Debbie Meade. Nu-i plăcea să facă asta deoarece, din punctul ei de vedere, nu a trecut suficient timp de la moartea lui Julie pentru ca Debbie să se implice în acest caz, dar din cauză că Debbie îi tot venea în minte, Kate credea că va fi în regulă.

Debbie părea să fie de acord cu ideea de a se întâlni cu ea - totuși, nu într-o cafenea, așa cum obișnuiau. Nu era deloc pregătită să iasă în public, deoarece era susceptibilă să înceapă să plângă din senin. În schimb, Debbie a invitat-o la o cafea la ea acasă. Kate a fost de acord, oferindu-se să cumpere gogoși pe drum

Atunci când Debbie i-a deschis ușa la ora opt, părea trează și aproape fericită să o vadă pe Kate. Casa mirosea a flori proaspăt livrate, cu prilejul morții lui Julie, și a cafea proaspăt preparată. Debbie a condus-o în bucătărie, unde s-a așezat la bar. Debbie a umplut două căni generoase de cafea și, pentru o clipă, se simțea ca și cum își vizita o simplă prietenă.

- Debbie, am vrut să vorbesc cu tine în afara grupului, spuse ea. Acum ceva timp, ai împărtășit ceva cu noi. Ceva personal...legat de o aventură. Nu-mi place că sunt nevoită să te rog să vorbești despre asta la un timp atât de scurt după tot ce s-a întâmplat, dar sinceră să fiu, nu știu încotro să mă îndrept.

- Te referi la aventura mea? întrebă Debbie, fiind rușinată într-un mod evident.

- Da. Și dacă simți că este nepotrivit...

- Nu, e în regulă, spuse Debbie. I-am spus lui Jim despre asta și am trecut peste asta. Și ca să fiu sinceră, nici măcar nu știu dacă o pot numi aventură. S-a întâmplat de două ori și după i-am pus capăt.

- Tipul trăiește prin apropiere? întrebă Kate.

Debbie clătină din cap, sorbind din cafea și privind spre bar; rușinea o împiedica să o privească în ochi pe Kate.

- Se afla în oraș în interes de lucru. L-am întâlnit când a venit la locul meu de muncă. Vindea un fel de asigurare nouă pentru angajați. Dar Kate...nu pot să văd care este legătura.

- Poate nu are nicio legătură, spuse Kate. Dar s-a aflat - și te rog ca ceea ce îți spun să rămână între noi două - că soțul lui Lacy avea o aventură. El a recunoscut. Și...ei bine, mi se pare greu să cred că o femeie ca Lacy, care își petrecea cea mai mare parte a timpului acasă, nu ar fi fost conștientă de asta.

Debbie rânji vinovată.

- Au existat zvonuri că Lacy avea parte de propria ei distracție, replică ea. Presupun că mă întrebi despre propria mea aventură pentru a te putea pune în papucii unei persoane care ar avea una?

- Mai mult sau mai puțin, spuse Kate. În plus, tu și Clarissa pare că știți mai bine știrile care circulă în cercuri mai mici. Nu știam dacă nu cumva ați auzit ceva.

- Ei bine, îți pot garanta că Lacy știa despre aventura lui Peter. Toată lumea știa. Nu s-a prea chinuit să o ascundă. Și dacă Lacy știa și a tăcut...ei bine, am presupus că asta înseamnă că zvonurile pe care le-am auzit despre ea erau adevărate.

- Că avea o aventură, spuse Kate gânditoare. Ai idee cu cine ar fi putut fi?

- Nu. Și Kate, văd unde se îndreaptă discuția aceasta. Știu care va fi următoarea ta întrebare, așa că o să ți-o iau înainte și o să îi pun capăt. Julie nu avea o aventură. Îl iubea foarte mult pe Tyler. Când acesta era plecat în delegații, își petrecea cea mai mare parte a timpului aici, cu mine, sau cu cercul mic de prieteni pe care-l avea.

„Poate", se gândi Kate. „Dar tocmai ai spus că Lacy, o membră a acelui grup, era probabil implicată într-o aventură. Și că a ascuns acest lucru destul de bine."

- Înțelegi totuși că trebuie să verific, nu-i așa? întrebă Kate.

- Absolut.

Kate luă încă o gură de cafea și se ridică de la bar.

- Îți mulțumesc pentru timpul tău, Debbie. Și îți mulțumesc că ai înțeles că am fost nevoită să pun anumite întrebări mai dificile.

- Hei, eu ți-am cerut ajutorul, spuse Debbie. Apreciez că te ții încă de acest lucru.

Debbie a condus-o spre ușă și s-au îmbrățișat rapid. Kate nu a avut niciodată prieteni în afara Biroului, așa că era plăcut să știe că ea și Debbie

erau încă apropiate.

Mergând înapoi spre mașina ei, Kate își scoase telefonul. Deși a crezut-o pe Debbie cum că Julie nu a fost implicată într-o aventură, totuși credea că ar putea fi ceva legat de infidelitate, ceva ce ar determina o persoană să le omoare pe cele două femei într-un mod atât de neplăcut și aproape fără nicio problemă.

A căutat contactul lui DeMarco și i-a trimis un mesaj. „Numele pe care Peter Thurmond ni-i l-a dat este următorul pe listă. Amanta. Hai să-i facem o vizită. Ne întâlnim în jumătate de oră?"

A primit un răspuns chiar înainte să se urce în mașină. Zâmbi și citi mesajul, bucuroasă să aibă o parteneră care era la fel de promptă și motivată ca ea. Logan, deși era un agent uimitor, nu era cel mai bun atunci când venea vorba de răspuns la apeluri sau mesaje. Era ca o gură de aer proaspăt să aibă o persoană atât de receptivă lângă ea.

„Putem face asta", primise ca răspuns. „Ne întâlnim la motelul meu?"

DeMarco i-a trimis adresa și Kate plecă de îndată. Era doar ora 8:20 dimineața. Dacă lucrurile continuau să progreseze atât de repede și în restul zilei, putea să se întoarcă la spital și să își țină nepoata în brațe în jurul orei prânzului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Numele pe care Peter Thurmond l-a scrijelit pe o foaie de hârtie în camera de interogatoriu cu o zi înainte, era Crystal Bryant. Acesta le-a dat și un număr pe care Kate nu s-a deranjat să-l folosească. Știa că dacă îi oferea femeii timp să se pregătească, ar putea să înceapă să-i spună minciuni și povești, care nu făceau altceva decât să-i piardă timpul. Prefera să o ia prin surprindere - o tactică mascată și aproape necinstită, având în vedere că Crystal Bryant nici nu era implicată în acest caz.

Prea sârguincioasa DeMarco sunase deja să afle adresa lui Bryant și alte informații pertinente. O parte din aceste informații constau în faptul că aceasta lucra ca și asistentă medicală la un centru de reabilitare fizică, de luni până vineri, între orele 8:30 și 17:00,. Aceste informații le-au permis să renunțe la vizita la domiciliu și să se îndrepte direct către locul ei de muncă.

Biroul era situat în unul dintre cele mai aglomerate spitale din oraș, iar camera de așteptare era plină. Kate nu a vrut să îi creeze probleme lui Crystal Bryant, așa că a încercat, pe cât posibil, să se integreze în mulțime. Când ea și DeMarco s-au apropiat de fereastra de la recepție, și-au păstrat insignele și legitimațiile ascunse. În timpul cât a vorbit cu recepționera, Kate și-a păstrat vocea blândă.

- Trebuie să vorbesc cu una dintre asistentele dumneavoastră, spuse Kate. Crystal Bryant.

Recepționera părea puțin confuză, uitându-se ba la Kate, ba la DeMarco.

- În regulă...aveți o programare?

- Nu avem, spuse Kate. Este o problemă privată și destul de urgentă.

- În regulă. Pot să întreb cine o caută?

- Nu. Din nou...este privat.

Deși evident nemulțumită de răspunsul pe care l-a primit, recepționera s-a ridicat oricum. A plecat de la birou și a dispărut de-a lungul unui hol, aflat de cealaltă parte a geamului de sticlă. Kate și DeMarco au așteptat acolo câteva clipe, până când una din ușile din sala de așteptare se deschise. O femeie mai blondă, având aproximativ douăzeci și cinci de ani, venea spre ele. Era îmbrăcată într-o uniformă de asistentă călcată și părea foarte confuză.

- Dumneavoastră mă căutați? întrebă ea.

- Da, spuse Kate încet. Sunt agent Wise și aceasta este partenera mea, agent DeMarco, de la FBI. Vrem să vă punem câteva întrebări legate de familia Thurmond.

Crystal Bryant arăta de parcă cineva tocmai i-a dat o palmă peste față. Se uită în jur, chiar și înapoi în sala de așteptare, pentru a verifica dacă cineva o auzise pe Kate.

- Nu va dura mult, spuse Kate. Și dacă veți coopera și ne veți răspunde la câteva întrebări, acest lucru se va întâmpla fără ca cineva să afle cine suntem și de ce ne aflăm aici. Deci, putem vorbi cu dumneavoastră câteva momente?

- Desigur, spuse Crystal, fiind luată, în mod evident, prin surprindere.

Găsiră trei scaune în colțul din spate al sălii de așteptare și se așezară. Înainte de-a începe Kate să pună întrebări, Crystal deja vorbea.

- Bănuiesc că moartea lui Lacy l-a făcut pe Peter să mărturisească, nu-i așa? întrebă ea.

- Da, spuse Kate. Ați vorbit cu el de când Lacy a murit?

- Nu. Mi-a scris și mi-a spus ce s-a întâmplat. În același mesaj mi-a spus că vrea să îi punem capăt...că nu mai putea să mă vadă. Uitați, vă rog...există vreo modalitate de nu face public acest lucru? Nu vreau să se afle, reputația lui ar avea de suferit, mai ales după ceea ce s-a întâmplat cu Lacy.

- Nu vom spune nimănui. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră numai pentru a înțelege mai bine ce știați despre Lacy. Credeți că există vreo șansă ca aceasta să știe despre aventură și că poate avea și ea parte de una?

Crystal a analizat acest lucru pentru o clipă.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse ea. Dar nu cred. Nu îmi părea a fi tipul de persoană răzbunătoare.

- Deci o cunoșteați? întrebă DeMarco.

- Nu bine. Aveam câțiva prieteni comuni, dar eu și Lacy nu ne-am întâlnit niciodată sau ceva de genul acesta.

- Deci nu știți nimic despre viața ei personală? întrebă Kate.

- Doar câteva lucruri pe care mi le-a spus Peter.

- Cum ar fi?

Crystal ridică din umeri și era clar că începea să se simtă inconfortabil. Arăta de parcă era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

- Se plângea de ea. Despre cum nu mai voia să facă sex. Despre cum îi păsa doar fiica lor. Mi-a spus că se simțea de parcă el era întotdeauna pe locul al doilea. Dar...nu știu. Nu am crezut asta niciodată. Nu sunt proastă. Sunt cu zece ani mai tânără decât el și era...agresivă, cred. Îmi tot spunea lucruri doar ca să continui să mă întâlnesc cu el.

- Deci nu vă puteți gândi la cineva care ar putea avea ceva împotriva lui Peter sau a lui Lacy?

- Nu. Nu i-am cunoscut pe nici unul dintre ei atât de bine.

Kate oftă, frustrată. Totuși, a bănuit în secret că acest lucru se va întâmpla. A fost forțată să analizeze multiple aventuri în multitudinea de cazuri la care a lucrat de-a lungul carierei. Și aproape în fiecare dintre ele, membrii aventurii erau destul de distanți. În afară de preferințele sexuale și

programele lor, de obicei știau foarte puține lucruri unul despre altul - cu atât mai puțin despre soțul celuilalt.

- Vă mulțumesc pentru timpul acordat, spuse Kate.

- Desigur. Cum se simte? Peter, vreau să spun. Ați vorbit cu el?

- E îndurerat, spuse DeMarco. Și dacă v-a cerut să îi respectați dorințele de a nu vă mai vedea, vă rugăm să faceți asta.

Crystal părea puțin surprinsă să audă un sfat atât de direct, însă aceasta dădu aprobator din cap, în timp ce se ridică și se îndreptă înapoi spre munca ei. Kate și DeMarco au plecat, de asemenea și, în timp ce mergeau înapoi afară într-o dimineață, în care părea că va ploua, mintea lui Kate începu să filtreze invers. Întreaga situație cu aventurile îi aducea aminte de o amintire, una pe care aproape că o putea scoate din adâncul minții. Dar mintea ei era prea încărcată cu acest caz nou, lăsând-o să se agațe de un fir de păr.

„Un alt caz”, se gândi ea. „Ceva aproape similar cu asta.”

- Hei, vrei să conduci tu? spuse Kate. Trebuie să dau un telefon.

- Sigur, spuse DeMarco în timp ce Kate îi aruncă cheile. Încotro ne îndreptăm?

- Nu știu încă. Hai să începem cu cel mai apropiat Starbucks. Am uitat cât de obositoare pot fi zilele astea lungi.

Au trecut-o fiorii când și-a dat seama cât de bătrână o făcea să pară acel comentariu. A intrat în mașină și, după ce DeMarco a pornit motorul, Kate și-a scos telefonul și a început să sune. Când vocea caldă și familiară de la celălalt capăt a răspuns, se simțea ca și cum s-a întors înapoi în timp.

- Wise, ești chiar tu? întrebă Logan ușor sarcastic.

- Da, eu sunt. Mulțumesc pentru mesaj. A fost drăguț...dar inutil.

- Ei bine, am fost crescut așa cum se cuvine. Am fost învățat să am grijă de cei mai bătrâni.

- Du-te dracu.

- Cu tine, oricând. Ce se întâmplă, Wise?

Nu se putea abține să nu zâmbească. Doamne, i-au lipsit divergențele pe care ea și Logan le aveau de-a lungul anilor când au lucrat împreună.

- Încerc să-mi amintesc un caz, spuse ea. Mă gândesc că nu e mai vechi de zece ani. Doi sau trei oameni au fost uciși din cauza unei petreceri de swingeri. O aventură care a rezultat de acolo și care a cauzat multe probleme.

- Da, îmi amintesc cazul ăla. De ce anume ai nevoie? Pot face rost de dosar și să-ți trimit orice ai nevoie să afli. Vezi asemănări între cazul la care lucrezi și acela?

- Încă nu știu. Sper totuși să mă ajute să ajung pe drumul cel bun. Încerc să-mi amintesc ucigașul...care era modul lui de operare, lucrurile pe care le-a spus în interogatoriu și la proces. Genul acela de lucruri.

- Dă-mi câteva ore și o să îți trimit informațiile astea. Altceva? Vrei să vin acolo și să rezolv cazul ăsta pentru tine? Pare să îți dea bătăi de cap.

- Nu, sunt bine. Bucură-te de biroul tău confortabil. Și mulțumesc pentru ajutor.

Închise telefonul și văzu că DeMarco îi zâmbea fascinată.

- Cum faci asta? întrebă ea.

- Ce fac? întrebă Kate.

- Ții evidența tuturor cazurilor la care ai lucrat.

- Am o memorie destul de bună. Nu suficient de bună, totuși. Ar trebui să-mi pot aminti numele ucigașului.

- De acum zece ani? Serios?

- Da. Uneori, cazurile mai dure ți se întipăresc în memorie.

- Oh, de parcă nu știu. Departamentul de Crime Violente m-a învățat lecția asta destul de repede. Și încă un lucru pe care l-am observat în legătură cu aceste cazuri...ceva ce am învățat în trecut în cadrul Departamentului de Crime Violente. Nimic din aceste crime nu pare personal, nimic pasional. Numai ce am auzit că ai întrebat la telefon despre o petrecere de swingeri și o aventură. Dar, din experiența mea, cele mai multe crime care izvorăsc din pasiune sau dorință, sau chiar dragoste, tind să fie îngrozitoare. Criminalul pare să își expună punctul de vedere pentru a le arăta tuturor de ce o face.

- Mă gândesc la același lucru, spuse Kate. Dar, de asemenea, nu mă pot abține să nu mă întreb dacă ar putea fi ceva legat de niște secrete. Aventuri ținute secret...poate ucigașul reflectă asta în crimele lui. Poate vrea să arate că poate păstra un secret la fel de bine.

- Iartă-mă că te întreb, spuse DeMarco, dar există vreun motiv anume pentru care ești atât de sigură că există o aventură la bază?

- Nu...nu neapărat. Dar faptul că ambele femei era căsătorite cu soți absenți trebuie analizat. Iar faptul că unul dintre acei soți a recunoscut că avea o aventură, o face să pară plauzibilă.

- Bună remarcă, spuse DeMarco, dând din cap, în timp ce parca la Starbucks. Chestia cu soțul absent este bună. Adică, soțul Hicks era absent din necesitate. Parte din munca lui, fiind nevoit să călătorească. Dar absența din cauza unei aventuri...

- Da, sunt ambele perspective.

- Așadar, cred că trebuie să ne dăm seama dacă vreuna dintre aceste perspective ne va da vreun răspuns, spuse DeMarco.

Kate dădu din cap aprobator, gândindu-se la paharul gol de shot din chiuveta lui Lacy Thurmond.

„Ce încerca să uite cu ajutorul băuturii?” se întrebă Kate. „Faptul că avea cunoștință de aventura soțului ei sau ceva ce se ascundea chiar ea?”

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Logan i-a spus lui Kate că îi va lua câteva ore să obțină rezultate, dar telefonul ei sună după nici măcar o oră. Ea și DeMarco stăteau în arhiva secției Comisarului Budd, examinând dosarele din cazurile Hicks și Thurmond. În ambele cazuri, încă aflau informații noi, dar niciuna nu era de ajutor în stabilirea unei piste care să le conducă spre criminal.

- Hei, Logan, spuse Kate, în timp ce citea pe sărite o copie a raportului medicului legist în cazul lui Julie Hicks. Te-ai mișcat repede. Ești sigur că nu ai făcut o muncă de mântuială?

- Sunt sigur, spuse el. Deci, am câteva vești minunate pentru tine. Nu doar că am o transcriere a interogatoriului ucigașului chiar în fața mea, dar acesta se află în prezent în închisoarea din Chesterfield. Și dacă nu mă înșel, aceasta se află la mai puțin de o oră distanță de tine.

- De ce l-au mutat? întrebă ea. Nu a fost plasat în Complexul Corecțional Lorton din Fairfax?

- A fost, într-adevăr. Dar problemele legate de numărul de oameni și comportamentul aparent excepțional al acestuia au determinat mutarea lui într-o închisoare mai puțin strictă.

- Comportamentul excepțional? întrebă Kate.

-Nu dețin detaliile astea, spuse Logan. Dar da, asta am aflat. Oricum, încă mai ai nevoie să îți trimit fișierele pe care le am? Le avem în format digital, așa că ți le pot trimite pe e-mail.

- Ar fi minunat, spuse Kate. Aș avea ce să citesc pe drum spre Chesterfield.

- Ține-mă la curent, spuse Logan. Lăsând glumele la o parte, Kate, ai toată susținerea mea. De fapt, ai susținerea multor persoane de aici, din Washington.

- Apreciez enorm, Logan. Mulțumesc.

Odată ce convorbirea s-a încheiat și cu o nouă destinație clară în minte, Kate începu să facă ordine în grămada de hârtii și fișiere pe care le studia.

- Chesterfield, nu? întrebă DeMarco.

- Da. Nicio pistă, dar ucigașul dintr-un caz mai vechi, care este similar cu acesta, este încarcerat acolo.

- Oh, spuse DeMarco. Părea totuși blocată, de parcă încerca să înțeleagă relevanța acestui lucru.

- Poate dacă vorbesc cu el și înțeleg de ce a făcut lucrurile pe care le-a făcut, sper să fiu capabilă să aplic acea mentalitate ucigașului nostru necunoscut.

DeMarco zâmbi, în timp ce începu să-și adune și ea dosarele.

- Mă poți pune la curent în legătură cu acel caz pe drum?

- Bineînțeles, spuse Kate. Era din nou impresionată de dorința lui DeMarco de a învăța. A înțeles brusc de ce Duran a trimis-o pe DeMarco aici să lucreze cu ea. Era mai mult decât o simplă formare; o testa pe DeMarco pe o serie largă de subiecte.

Din punctul de vedere al lui Kate, aceasta trecea fiecare test cu brio. Și Kate era foarte fericită să fie ghidul ei de-a lungul drumului.

***

Kate și-a petrecut aproape tot drumul până la Chesterfield punând-o pe DeMarco la curent cu cazul. Pentru că nu-și amintea complet toate detaliile, a pus-o pe DeMarco să citească informațiile pe care Logan i le-a trimis, în timp ce ea îi împărtășea ceea ce știa. Acesta era încă un exemplu care dovedea cât de bine lucrau împreună - Kate reamintindu-și cazul, în timp ce DeMarco umplea golurile.

Cazul avea o vechime de zece ani și, așa cum își amintea Kate în mod corect, a implicat o petrecere de swingeri care a mers prost. Erau implicate patru cupluri care se întâlneau o dată pe lună. Aceste petreceri au continuat timp de șapte luni, până când soțul dintr-un cuplu și soția dintr-un alt cuplu au decis că ar prefera să fie împreună, decât cu soții lor. Cei doi soți înșelați s-au prefăcut că nu le pasă și, într-un mod ciudat, petrecerile au continuat pentru încă două luni. Dar cea de-a noua petrecere a fost ultima. Soțul respins, pe nume Tate O'Brien, a ucis trei dintre membrii grupului, inclusiv pe soția lui și iubitul ei. O'Brien a stat în casa în care petrecerile aveau loc până când poliția a sosit, recunoscându-și mândru crimele și afirmând că și-ar fi dorit să „aibe tupeul să omoare pe toată lumea din casă".

Dar nu doar că i-a ucis pe cei trei. I-a măcelărit. De asemenea, aparent a făcut și sex cu soția sa după ce a ucis-o. Și deși rapoartele erau diferite, a reieșit că O'Brien i-a rupt piciorul drept al iubitului soției lui cu un ciocan și l-a obligat să privească cum a ucis-o și cum după aceea a întreținut relații sexuale cu ea, în timp ce aceasta sângera.

- Iisuse, spuse DeMarco. Nu știu dacă aș putea spune că a fost o crimă din pasiune, dar a fost cu siguranță motivată de niște sentimente puternice.

- Așa este, spuse Kate. Și până acum, nu pare că ucigașul nostru acționează ghidat de emoții. Sau, dacă o face, o ascunde bine. Dar ceea ce mă interesează pe mine este faptul că, atunci când vorbea despre crime, O'Brien era foarte nepăsător în privința asta. „Da, am făcut-o. Și?" Acest tip de mentalitate. Este foarte asemănătoare cu abordarea ucigașului nostru.

- Da, cam nepăsător. Desigur, acesta nu stă degeaba și ne așteaptă să îl săltăm, totuși.

Kate dădu din cap, întrebându-se dacă nu cumva se agăța de un fir de păr, mergând să-l viziteze pe O'Brien zece ani mai târziu. Dar, la naiba, trebuia să verifice fiecare cale posibilă, mai ales atunci când nu avea nicio pistă de urmat.

Pe măsură ce se apropiau de Chesterfield, mintea lui Kate a zburat la ședința de judecată care a avut loc cu doar câteva zile în urmă. Și-l imagină pe Patrick Ellis, îmbătrânit, dar tot același om. Era ca și cum o fantomă din

trecutul ei a început să o bântuie fără ca ea să-și dea permisiunea. Se întreba dacă va fi la fel când va da ochii cu Tate O'Brien. S-a aflat în prezența lui doar de două ori, deoarece cazul a fost foarte simplu. Dar își amintea privirea aproape goală din ochii lui, expresia plictisită a unui bărbat căruia literalmente nu-i păsa de ceea ce făcuse.

Logan a spus că rapoartele arătau că O'Brien se schimbase. Dar Kate își punea întrebări. Poate un om capabil de o asemenea răutate să se schimbe vreodată?

***

Nu au existat scene asemenea celor din filme, unde Kate vorbea cu O'Brien printr-un perete despărțitor de sticlă. În schimb, ea și DeMarco au fost conduse printr-un hol lateral, din fața închisorii spre spatele clădirii. Acolo, ghidul lor le-a lăsat în compania unui gardian armat care stătea lângă o ușă mare de metal. Gardianul a deschis ușa pentru ele și a rămas ferm pe poziții lângă ușă.

- Mă bucur să vă revăd la serviciu, spuse paznicul.

Era un comentariu ciudat, deoarece Kate nu își amintea fața acestui gardian. Ea genul de moment în care trebuia să-și amintească faptul că, fie că-i place sau fie că nu, și-a creat un renume pe perioada cât a lucrat ca și agent activ.

- Sunt aici dacă aveți nevoie de mine, spuse gardianul fără prea multă expresie.

Kate și DeMarco au intrat în cameră. În interiorul sălii de beton și cărămidă erau doar câteva lucruri: o masă de metal ponosită și zgâriată, patru scaune și Tate O'Brien. O'Brien era așezat pe partea opusă a mesei. Brațul său stâng era încătușat de un mâner mic din metal care fusese înșurubat în masă. În afară de asta, arăta destul de fericit că avea vizitatori.

Kate îl studia în timp ce se îndrepta spre masă. Îmbătrânise considerabil, cei zece ani l-au transformat într-un bărbat care părea că a îmbătrânit cu cel

puțin cincisprezece sau douăzeci de ani. Kate presupunea că acei câțiva ani pe care i-a petrecut în închisoarea Fairfax, înainte de a fi mutat aici, nu au fost tocmai ușori. Și-a lăsat părul să crească; îi ajungea până peste umeri, ondulat și cu un aspect destul de uleios. Și barba i-a crescut foarte mare și părea să aibă mare nevoie de o tunsoare.

- Vă mai amintiți de mine? întrebă Kate, în timp ce ea și DeMarco se așezau pe scaunele cele mai apropiate de ele.

O'Brien clătină din cap, în timp ce se uita ba la Kate, ba la DeMarco.

- Ar trebui? întrebă acesta.

- Am fost unul dintre agenții care s-au ocupat de cazul dumneavoastră, spuse Kate.

- Ah, spuse O'Brien cu un chicot. A trecut ceva timp de atunci. Încerc să nu îmi amintesc trecutul.

- Ei bine, mă tem că de asta sunt aici, spuse Kate. Speram să vorbesc cu dumneavoastră despre ce faptele comise.

- Cu ce folos? întrebă O'Brien. Cazul este închis. Eu am făcut-o. Fără îndoială. Recunosc. La vremea respectivă, cred că am recunoscut acest lucru cu bucurie.

- Deci nu mai sunteți bucuros acum când recunoașteți? întrebă Kate.

- Nu, spuse O'Brien, dând din cap cu amărăciune. M-am schimbat destul de mult în ultimii ani. Nici măcar nu-l mai cunosc pe omul care a comis acele crime.

- Nu înțeleg, spuse DeMarco. Vreți să spuneți că ați trecut peste? Că v-ați distanțat într-un fel de fapte?

- Se poate spune și așa, spuse el. Vedeți dumneavoastră, chiar înainte de a fi mutat aici, la Chesterfield, un anume bărbat a venit la Fairfax. El era preotul închisorii, citea Biblia, ne învăța despre păcat și mântuire. M-am luptat ca un nebun, dar după aproximativ șase luni, Iisus a ajuns la mine. Mi-am

dăruit viața Domnului acum aproximativ trei ani. Nu am mai călcat strâmb de atunci. M-am lepădat de păcatele mele și Iisus m-a mântuit. Deci da...nu mă mai identific cu omul care i-a ucis pe acei oameni. Am făcut-o, da. Nu pot scăpa de asta. Dar acum sunt liber de păcatul meu și cred că am fost mântuit.

Lui Kate nu-i venea să creadă ce noroc avea. Dacă O'Brien s-a schimbat în mod legitim într-o asemenea măsură, ar putea să o ajute mai mult decât credea inițial. Dacă știa cum să își joace cărțile, bineînțeles

- Mă bucur să aud asta, spuse Kate. În prezent lucrăm la un caz în care nu avem nicio pistă. Mi-am amintit de dumneavoastră deoarece crimele sunt oarecum asemănătoare. Nu este vorba de o crimă din pasiune sau dorință, dar ar putea fi în aria respectivă.

- Și cum vă pot ajuta, întrebă el. V-am spus…eu nu mai sunt așa.

- Cu atât mai bine, spuse Kate. Dacă v-ați distanțat cu adevărat de crimă și nu vă mai identificați cu omul care obișnuiați să fiți, ar trebui să puteți descrie în mod clar modul cum gândeați la momentul respectiv. Gândiți-vă ca la o altă persoană. Descrieți-mi-o. Descrieți-mi ce gândea atunci când i-a ucis pe acei oameni.

Pentru prima dată de când au intrat în cameră, O'Brien părea nemulțumit. Oftă profund și dădu încet din cap.

- Este dureros să îmi amintesc. Mai fac asta uneori, doar pentru a-mi aminti că, deși sunt iertat, totuși am făcut lucrurile acelea oribile. Nu e ca și cum aș privi un bărbat. E ca și cum aș privi un demon - un monstru. Dar îmi amintesc ce gândeam. Este foarte clar când îmi amintesc.

- Știu că este greu, spuse Kate, făcând tot posibilul să pară înțelegătoare. Ne-ar putea fi de mare ajutor..Orice vă puteți aminti.

Nu se uita la ele în timp ce aceasta vorbea. Se uita în partea dreaptă, spre zidul gol din partea cealaltă a camerei. Îi era rușine. Kate credea că O'Brien a avut cu adevărat un fel de revelație. Kate, deși credea în Dumnezeu, nu

era sigură în ceea ce privește întreaga poveste cu mi-am dedicat viața lui Iisus. Dar O'Brien părea să o creadă și îl schimbase în bine.

- Îmi amintesc că mă gândeam că dacă îi ucid nu ar fi mare lucru, spuse el. M-a înșelat, dar eu am permis acest lucru să se întâmple. Adică, pe parcursul acelor petreceri, și eu am înșelat-o. Dar să-mi spună că iubește un alt bărbat, a fost dureros. Mă durea într-un fel în care imaginile cu ea făcând sex cu el nu o făceau. Și ceva în mine...ceva în mine s-a întunecat. Îmi amintesc că mă gândeam că dacă o ucid pentru că o iubesc, n-ar fi așa de rău. Dar dacă o ucid din cauza furiei pe care o simt, ar fi un act groaznic și oribil. Și exact asta mi-am spus. Mi-am spus că o ucid pentru că o iubesc - pentru că, împreună, ne-am ruinat căsnicia, dar ea trebuia să fie cea care moare deoarece a lăsat să-i afecteze inima. La vremea respectivă, credeam că sexul și schimbul de parteneri era în regulă. Era distractiv și nevinovat pentru că amândoi ne-am dat acordul să se întâmple. Dar când sentimentele au ajuns să fie implicate...ei bine, mi-a fost mai ușor să îi omor.

- Așa că a fost un lucru obișnuit pentru dumneavoastră, spuse Kate. Ați reușit să vă convingeți singur că uciderea ei, sub forma unui act de dragoste - indiferent cât de denaturat - era în regulă?

- Da.

- De asta v-a fost așa de ușor să recunoașteți? Îmi amintesc că am vorbit nu numai cu dumneavoastră, ci și cu poliția care a fost prima la locul faptei. Au spus că ați recunoscut de îndată, ca și cum nu era mare lucru.

- Așa este. Sincer, în acel moment, chiar nu credeam că e mare lucru.

- V-ați mai gândit să ucideți și înainte? întrebă DeMarco.

- M-am gândit mult la asta. De la o vârstă fragedă, m-am gândit mereu să-mi ucid mama vitregă. Și câinele vecinului. De fapt, aproape că am făcut asta când aveam vreo șaisprezece ani.

- Deci ați făcut-o din dragoste? întrebă DeMarco. În cazul tuturor celor trei oameni?

- Nu. Doar soția mi-am ucis-o din iubire. Pe iubitul ei l-am ucis din furie. Și al treilea...ca să fiu sincer, m-am lăsat purtat de val. Era aproape...distractiv deja.

Arăta ca și cum ar fi pe punctul să izbucnească în plâns, iar Kate nu era sigură cât de mult va mai putea continua. Poate că e mai bine așa. Era destul de sigură că a obținut tot putea de la el. Și, deși poate că nu era cine știe ce, cel puțin avea o idee despre mentalitatea unei persoane care nu avea nicio problemă cu simplul fapt de a ucide.

- Ați spus că aproape că ați omorât câinele acela când ați fost mai tânăr, spuse DeMarco. De ce aproape?

Kate era plăcut surprinsă. S-a gândit și ea să pună aceeași întrebare, dar își închipuia că nu prea conta; era un subiect care le-ar devia cu ușurință scopul discuției. Dar pentru un agent începător, era o informație grozavă de care se putea agăța.

- Vedeți, aia era din furie. Câinele ne urmărea pisica întotdeauna. Când pisica noastră a făcut pui, câinele le-a găsit cuibul. I-a mâncat pe toți, cu excepția unuia dintre ei. Aveam arma asta de calibru douăzeci și doi, cu care obișnuiam să vânez, și într-o zi, când se afla prin preajmă, am ieșit pe veranda din spatele casei. L-am ochit și aproape că am apăsat pe trăgaci.

- Chiar și atunci, v-ați dat seama că era o decizie bazată pe furie și nu pe dragoste? întrebă DeMarco.

- Știți, nu m-am gândit niciodată la asta. Dar da, asta face sens.

- Ați vorbit vreodată cu alți bărbați de aici despre asta? întrebă Kate.

- Despre câine? Sigur. Și chiar despre diferența dintre ceea ce credeam a fi crimă din dragoste și crimă din furie. Deoarece odată ce am fost iertat de păcatele mele, mi-am dat seama că nu există crimă din iubire. Nici măcar dacă a-i ucide un intrus care îți amenință familia. Chiar și în acel caz, nu dragostea pentru familie este motivul pentru care îl ucizi. Este instinctul de auto-conservare.

- Atunci cum aplicați această teorie în ceea ce privește uciderea soției dumneavoastră și restul crimelor? întrebă Kate.

O'Brien se gândi puțin la asta și dădu din cap, de parcă ar fi înțeles abia acum, pentru prima dată.

- Presupun că și ală a fost instinctul de auto-conservare. Celălalt bărbat mi-a prins nevasta. A trebuit să-mi apăr onoarea sau dragostea mea pentru ea.

- Deci sunteți de părere că orice crimă, mai ales cele comise din dorință, nu ar putea fi comise din ceea ce ucigasul consideră a fi dragoste? Credeți că toți ucigașii încearcă să dea vina mai degrabă pe dragoste, decât pe furie?

- Oh, da. Sunt sigur de asta acum. Nicio crimă nu este comisă vreodată dintr-un act de iubire - indiferent cât de mult își spune asta criminalul.

Kate se gândi la micul cerc de prieteni și iubiți din jurul Amber Hills și încercă să aplice acest principiu. Era surprinzător de ușor. Și chiar dacă O'Brien debita niște prostii religioase, era un principiu de care nu s-a agățat niciodată pe parcursul carierei ei.

Și avea un sens înfricoșător, având în vedere cazul actual.

Cine comitea crimele era într-un fel atașat de victime, dar probabil nu simțea o afecțiune cu adevărat profundă față de ele.

- Domnule O'Brien, vă mulțumesc pentru timpul dumneavoastră, spuse Kate, în timp ce se ridică în picioare. Și mă bucur foarte mult să văd că v-ați schimbat.

- Aș vrea să vă pot ajuta mai mult, spuse el. Dar sincer...atunci când îmi amintesc mă simt de parcă aș urmări o altă persoană. Pot să vă spun asta, totuși. Când cineva ucide într-un asemenea fel, fără nicio grijă sau pasiune...nu are nicio intenție să transmită un mesaj. Pariez că nu încearcă să dovedească nimic. Și asta l-ar face și mai periculos, nu-i așa?

Era un punct de vedere bun, dar Kate nu știa cât de precis era. Într-adevăr, nu părea ca și cum ucigașul încerca să transmită un mesaj, dar faptul că

crimele au fost comise așa de aproape una de alta și că femeile făceau parte din același cerc de prieteni o făcea pe Kate să creadă că acesta încerca totuși să dovedească ceva.

Dar ce?

Instinctul de auto-conservarea, așa cum a spus și O'Brien. Încerca oare criminalul să se protejeze? Și dacă da, de cine-i era frică că-i poate face rău?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

- Crezi toate chestiile alea ce le-a spus despre Iisus? întrebă DeMarco.

Întrebarea o luase prin surprindere pe Kate. Era foarte directă și cu siguranță cea mai personală întrebare care a existat între cele două până acum. De asemenea, lui Kate nu îi era ușor să răspundă la o astfel de întrebare.

- Nu știu, spuse ea, dându-și silința. Nu mă deranjează să îți spun că eu cred în Dumnezeu. Dar când începi să-mi vorbești despre Duhul Sfânt și învierea lui Iisus, încep să am o serie de îndoieli serioase. De ce întrebi?

DeMarco ridică din umeri.

- Pentru că nu știu. Eu n-am crezut niciodată. Nu mă îndoiesc că oamenii se pot schimba cu adevărat - chiar și oameni ca Tate O'Brien - dar nu cred că se datorează faptului că acești oameni își înmânează simbolic viața spiritului unui om care poate că nici măcar nu a existat vreodată.

- Dar ești de acord că un ucigaș se poate schimba? întrebă Kate.

- Absolut.

- Se spune că Jeffrey Dahmer a devenit un creștin renăscut în închisoare, spuse Kate. Cred că asta e o dovadă destul de substanțială.

- Da, și mai târziu a fost ucis de către alți deținuți. Se pare că lui acel Iisus în mâinile căruia și-a lăsat viața, nici măcar nu i-a păsat de el.

Kate nu putea decât să rânjească. Își putea da seama că DeMarco nu deschise acest subiect din nevoia unui argument. Aceasta încerca să afle informații de la Kate, pentru a-și putea da seama cum ceea ce tocmai auziseră de la O'Brien avea legătură cu ucigașul lor.

- Știi, nu pot să nu mă întreb, spuse Kate. Am încercat să obținem informații de la prietenele rămase în mica lor gașcă. Dar dacă fiecare ascunde câte un

secret legat de viața lor - o aventură, de exemplu - atunci nu există nicio garanție că vor fi sincere. Dar trebuie să mai fie și alte persoane în Amber Hills care le cunosc pe aceste femei...și care poate că nu le plac. Dar într-un mod normal...felul în care unii vecini nu-i plac oamenii care trăiesc lângă ei.

- Deci crezi că trebuie să vorbim cu vecinii, ca părți imparțiale? întrebă DeMarco.

- Ei bine, având în vedere că sunt vecini, nu vor fi tocmai imparțiali. Dar da. Dacă vrem să aflăm adevărul despre acel cerc de prieteni trebuie să mergem în altă parte. Adevărul pe care îl vom obține s-ar putea să fie puțin exagerat, dar tot este mai bine decât secretele.

- Deci, presupunem că Taylor Woodward și Wendy Hudson nu au fost sincere?

- Chiar deloc. Este periculos să faci această presupunere despre cineva. Dar cred că există o șansă ca ele să încerce să protejeze reputația prietenelor lor, în cazul în care există ceva necurat despre ele.

- Cred că merită să încercăm, spuse DeMarco.

- Nu-mi spune că ești genul acela de persoană care vede numai partea bună a oamenilor, glumi Kate.

- Fac asta atunci când suferința este implicată.

Kate dădu din cap. De obicei, și ea făcea la fel. Dar, într-o comunitate mică închisă, unde știa cu siguranță că a avut loc o aventură și bănuia existența celei de-a doua, simțea că nu poate avea încredere în nimeni. Pentru că durerea era o chestie...dar rușinea era o bestie total diferită. Era mult mai puternică și îi putea face pe oameni să se comporte irațional câteodată.

***

Înainte de a merge înapoi în Amber Hills, Kate a lăsat-o pe DeMarco la motel. Apoi, și-a ținut promisiunea față de Melissa, întorcându-se la spital. Având în vedere că atât mama, cât și bebelușul au fost declarați sănătoși, i s-a permis să meargă direct în cameră. Scena era total diferită față de cea de dimineață. Când a ajuns în cameră, Melissa radia, ținând-o în brațe pe Michelle, care era înfășată în pături.

Era singură în cameră, lucru care o surprinse pe Kate. Se aștepta ca Terry să nu mai plece de lângă ea. Terry era un om bun și Kate era foarte mulțumită că fiica era împreună cu el.

- Ce mai faci? întrebă Kate, mergând mândră spre marginea patului.

- Bine, spuse Melissa. Abdomenul îmi este amorțit de la operație, dar nervii mei sunt atât de varză, încât nici măcar nu-mi pasă.

- Nervii?

- Adrenalina, cred. Și îngrijorarea sufocantă că voi fi o mamă oribilă.

- Prostii, spuse Kate. Câte cărți ai citit în ultimele nouă luni despre naștere și despre creșterea copilului?

- Cam pe toate. Totuși...acum, că o am aici, este ca și cum nimic din ce-am citit nu mai contează.

- Vine de la sine, spuse Kate. Crede-mă. Hei, unde e Terry?

- S-a dus la cantină să vadă ce au de mâncare. Și el era emoționat. N-a mâncat nimic de când mi s-a rupt apa. E încă emoționat în legătură cu micuța Michelle. Se vor întoarce să o ia în curând. Trebuie să stea la Terapia Intensivă Neonatală timp de câteva zile. Dar au spus că trebuie să o văd. Că are nevoie de afecțiune.

- Scumpo, îmi pare rău că a trebuit să plec mai devreme. Chestia asta cu Biroul...nu mă așteptam să se întâmple, iar cazul stagnează momentan.

- Deci, este bine să fii pensionară, ah?

- Nu. A fost ca naiba. De aceea am fost atât de fericită să mă întorc. Dar sincronizarea, cu Michelle și tot, este total pe lângă.

- Mamă, eu sunt obișnuită cu tine să ai programul ăsta. Am trăit așa toată viața. A fost un model bun, știi?

Kate clătină din cap și se așeză pe marginea patului.

- Să nu discutăm despre asta, Lissa.

- Mamă, se va întâmpla. Nu mi-am pierdut timpul și creditele în colegiu pentru nimic.

- Nu ți-am spus destule povești de groază care să te țină departe de Birou?

- Ai spus multe povesti. Dar cred că planul tău a fost dat peste cap.

Kate nu spuse nimic. Încă de când Melissa și-a exprimat pentru prima oară, la vârsta de cincisprezece ani, interesul să urmeze pașii mamei sale în FBI, Kate fusese îngrozită. Chiar și după ce tatăl ei a fost ucis, aceasta nu sa răzgândit. De fapt, Kate era destul de sigură că moartea tatălui ei a ambiționat-o și mai tare. Tocmai de aceea a ajuns pe lista decanului la Universitatea Marquette și a urmărit în de-a aproape cariera mamei sale.

Kate a sperat prostește că, după ce va avea un copil, Melissa se va răzgândi.

Dar de ce s-ar răzgândi? Kate nu s-a răzgândit după ce a născut-o pe Melissa.

- Nu vom vorbi despre asta acum, spuse Kate. În schimb, de ce nu-mi spui cum arată camera fetiței?

- Oh, e al naibii de adorabilă, spuse Melissa.

Și așa, subiectul a fost schimbat. Amândouă erau conștiente de faptul că exista o tristețe nespusă între ele, faptul că bunicul nu va cunoaște acest mic ghem de fericire. Deși nu a spus-o niciodată cu voce tare, Kate mereu s-a

întrebat dacă nu cumva numele Michelle era varianta feminină a lui Michael, numind copilul după ultimul ei soț și tatăl Melissei.

- Vreau să-ți spun ceva, mamă, spuse Melissa. Vreau să-ți spun că e destul de șmecher că te-ai întors înapoi la serviciu. Ți se potrivește. Ai putea să faci asta și când ai șaptezeci ani și tot ar fi în regulă, știi?

- Mulțumesc...cred.

- Aștept cu nerăbdare ziua în care îmi vei da mie sfaturi, spuse Melissa cu un zâmbet viclean.

- Ți-am spus, nu...

- Relaxează-te, mamă. Nu m-am putut abține.

Kate își dădu ochii peste cap, se aplecă înainte și își sărută fiica pe cap. Era prima oară când realiză că în aceeași cameră se aflau trei generații, înghesuite în același pat. Acest lucru părea incredibil de emoționant, și pentru o mamă, acum bunică, un pic intimidant.

Poate pentru că știa că atunci când va pleca de aici, se va întoarce pe urmele unui om care ucide femei - femei nu cu mult mai în vârstă ca Melissa.

Cu un fior de-a lungul șirei spinării, Kate se uită la nepoata ei și apoi la fiica ei. Și dintr-o dată, munca ei părea să aibă un sens cu totul nou. Nu ar fi în stare să facă asta pentru totdeauna. Și oricât ar glumi pe subiectul acesta, cât de curând, Melissa va avea o insignă și o armă.

Și mica Michelle? Cine ar putea să spună care va fi viitorul ei?

Kate știa că ar trebui să plece; cazul și DeMarco o așteptau. Dar, cu acele gânduri noi, care atârnau ca o povară deaspura capului ei, a stat puțin mai mult, bucurându-se de prezența familiei și de un moment de pace.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Era ora 3:30 după-amiaza când Kate și DeMarco s-au întors în Amber Hills. Mașinile de poliție erau încă parcate în fața porților, în timp ce alte câteva mașini erau parcate în locuri aparent aleatorii din cartier. Căutarea lor de informații suplimentare de la vecinii victimelor a fost scurtată atunci când au descoperit că vecinul din dreapta casei familiei Thurmonds nu era acasă, iar casa aflată în partea stângă a reședinței lor era de vânzare.

Cu toate acestea, când s-au aventurat pe strada Helmsdale, unde trăia familia Hicks, au găsit-o acasă pe vecina ce locuia în dreapta casei lor. Când DeMarco bătu la ușă, o femeie de aproximativ șaizeci de ani îi răspunse. Un câine micuț lătra la picioarele lor, o rasă pe care Kate nu o recunoștea. Ceva mic, pufos și alb.

- Cu ce vă pot ajuta? spuse doamna, cu tonul ei oscilând între veselie și suspiciune.

Kate își arătă insigna, o mișcare pe care acum o făcea din instinct.

- Sunt agent Wise și aceasta este agent DeMarco. Investigăm moartea vecinei dumneavoastră, Julie Hicks. Aveți, din întâmplare, puțin timp la dispoziție să ne răspundeți la câteva întrebări?

Fața bătrânei se lumină pentru o clipă, dar reuși să își controleze expresia.

- Bineînțeles, spuse ea. Intrați, intrați.

Kate și DeMarco au urmat-o pe femeie într-o sufragerie frumos decorată, trecând mai întâi prin hol. Aceasta se prezentase de îndată ca fiind Caroline Manners și le întrebase dacă doresc niște cafea sau ceai. Ambele refuzaseră și fiecare luă un loc - Kate și DeMarco pe canapeaua de pluș, în timp ce Caroline ședea într-un scaun de lectură.

- După cum bine cred că știți, spuse Kate, Julie Hicks nu a fost singura persoană care și-a pierdut viața de curând.

- Da, este groaznic, spuse Caroline. Câinele ei mic sărise lângă ea, cuibărindu-se în poala ei. Am auzit despre Lacy Thurmond. Este tragic, având în vedere starea vieții ei. Presupun că știți despre aventura soțului ei?

- Am descoperit-o, da, spuse Kate. Dar cum ați aflat despre asta?

- Doamne, spuse Caroline cu un râs zgomotos. Aproape toată lumea din cartier știa. Nu știu dacă a recunoscut vreodată că știe, dar este imposibil ca Lacy să nu fie aflat.

- Știați cu cine o înșela soțul ei? întrebă DeMarco.

- Existau zvonuri cum că este vorba de fosta lui soție. Un alt zvon spunea că e o asistentă medicală de la spital.

„Zvonuri destul de precise umblă prin Amber Hills", se gândi Kate.

- Există vreo șansă să mai fi auzit niște zvonuri care ar putea fi adevărate? întrebă Kate. Vă rugăm să înțelegeți că nu ne interesează bârfa. Pur și simplu încercăm să aflăm întreaga poveste, în timp ce încercăm să găsim persoana responsabilă pentru aceste crime.

- Ei bine, Lacy Thurmond era o scumpete de femeie. O știam destul de bine, dar nu suficient încât să o pot numi prietenă. Era foarte implicată în biserica ei și a fost o mamă bună, din ceea ce înțeleg. Este păcat că avea pe post de soț un asemenea bărbat.

- Îl cunoșteați bine? întrebă Kate.

- Nu. După ce am aflat că își înșela soția, nu m-a interesat să știu nimic despre el.

- Ei bine, dar Julie, vecina dumneavoastră? Am vorbit cu câteva prietene de-ale ei care pretind că nu știu nimic negativ despre familia Hicks. Desigur, este greu să evaluezi onestitatea unui grup de prieteni. Credeți că ați putea fi o persoană imparțială?

- Presupun. Desigur, o sursă mai bună decât prietenele ei. Nicio femeie nu ar trebui să fie atât de preocupată să arate cu zece ani mai tânără decât e de fapt. Acum, eu și Julie obișnuiam să vorbim din când în când dacă se nimerea să fim amândouă afară în același timp. Anul trecut, după ce soțul meu a murit, m-a invitat la ea la cină o dată sau de două ori. Dar nu eram apropiate...nu ca și prietenele alea idioate pe care le avea.

- Știți cumva dacă avea pe cineva apropiat, care nu făcea parte din cercul ei obișnuit de prieteni?

- Ei bine, desigur. Vă spun, sfințenia căsătoriei nu mai are nicio semnificație pentru oamenii din ziua de azi, nu-i așa? Soțul lui Julie era mereu pe drum, călătorind. Nu așa ar trebui să tratezi o căsătorie, dacă e să mă întrebați pe mine. Cam acum patru luni am început să văd noaptea târziu o oarecare mașină în fața casei familie Hicks. Nu am avut niciun gând legat de acest aspect până când, într-o dimineață, am văzut un bărbat ieșind din casă și urcându-se în mașină.

Kate spera că acest lucru se va transforma într-o pistă. Dar era evident că doamna Caroline Manners era doar o bătrână bârfitoare, care nu avea nimic mai bun de făcut în afară de a-și băga nasul în viețile altora. Aceasta a fost o resursă extraordinară de informații, dar este imposibil de spus dacă informațiile respective sunt adevărate sau nu.

- Sunteți sigură de asta? întrebă Kate.

- Afirmativ. De doi ani de zile mă trezesc de cel puțin trei ori pe noapte din cauza vezicii mele slabe. Nu mi-am revenit niciodată după o infecție urinară pe care am avut-o în urmă cu câțiva ani. Deci, sunt trează la orice oră. Câteodată, când mă trezesc pentru drumul la baie de la ora patru dimineața, nici nu mă mai culc la loc. Se încruntă și clătină din cap. Îmi pare rău. Am atins o limită prea personală, nu-i așa?

- Este în regulă, spuse Kate. Spuneți că l-ați văzut pe acest bărbat părăsind casa ei?

- Da. L-am văzut o dată, dar mașina am văzut-o în trei ocazii diferite.

- Era cineva cunoscut? întrebă DeMarco. O persoană pe care ați mai văzut-o înainte?

- Nu, spuse Caroline. Și aproape că am vrut să-mi notez numărul de înmatriculare. Dar nu am făcut-o; m-am gândit că nu e treaba mea.

Kate a trebuit să se abțină să nu zâmbească în momentul în care auzi acel comentariu.

- Vă amintiți ce fel de mașină era? întrebă ea.

- Una mai nouă. Sunt destul de sigură că era o Honda. Gri sau argintie. Și încă ceva. La naiba, aproape că am uitat acest mic detaliu. Când a ieșit din casă, avea în mână un sacou sau o bluză cu glugă, ceva de genul acesta. L-a luat pe el când era cam la jumătatea trotuarului. Pe spatele lui era un logo și un nume de firmă. Pritchard Auto Glass.

- Ați reușit să-i vedeți fața? întrebă DeMarco.

- Doar din lateral și doar pentru o secundă, răspunse Caroline. Un bărbat proaspăt barbierit, din ceea ce am putut vedea. Părea cam tânăr...douăzeci și puțin de ani poate?

- Și acum cât timp l-ați văzut părăsind casa lui Julie? întrebă Kate.

- Nu sunt sigură. Nu a trecut o lună de atunci.

- Și ce părere aveți despre celelalte prietene din grupul ei? întrebă Kate. Ne puteți spune mai multe despre ele?

- Mă tem că nu. Știu că tatăl lui Wendy Hudson este în închisoare și că Taylor Woodward are o problemă cu alcoolul. Acum câteva săptămâni a fost trasă pe dreapta pentru conducerea sub influența alcoolului...pentru a doua oară, după cum am auzit.

Kate dădu din cap și se ridică în picioare. Reușise să smulgă câteva frânturi folositoare de informație de la bătrâna doamnă bârfitoare. Totuși, începuse să aibă sentimentul că întreaga conversație s-ar putea transforma în bârfă pură dacă ar sta mai mult.

- Doamna Maniere, vă mulțumim pentru timpul acordat, spuse ea, făcând deja un pas către ușă. DeMarco o urmă, de asemenea, bucuroasă să se îndepărteze de ceea ce părea a degenera într-un festival al bârfelor.

- Bineînțeles, spuse Caroline. Natura abruptă a tonului ei evidenția clar faptul că era dezamăgită de faptul că musafirii ei plecau atât de repede.

Agenții s-au retras pe cât de politicos posibil. Caroline a stat în ușă și le-a urmărit cum se urcă în mașină, denaturând probabil deja povestea pentru a-și distra mai târziu propriul cerc de prieteni.

- O doamnă drăguță, spuse Kate ironic.

- O scorpie nenorocită, replică DeMarco.

- În orice caz, se pare că avem o pistă, spuse Kate. Ceea ce nu a adăugat a fost că era, cel mai probabil, o pistă slabă. A tăcut totuși, deoarece atunci când un caz nu oferea niciun indiciu sau pistă, chiar și cele mai mici de descoperiri ar putea fi folosite adesea sub formă de motivație pentru a continua cazul.

Cu această speranță motivând-o, Kate s-a pus la volan și ieși din Amber Hills, în timp ce DeMarco căuta adresa pentru Pritchard Auto Glass.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când Kate a parcat mașina la Pritchard Auto Glass, strada Broad începea să se aglomereze din cauza traficului de după-masă . Parcarea era în mare parte goală, ceea ce indica că această partea a zilei era mai lentă pentru afacere. Afacerea era amenajată sub forma unui garaj auto propriu, cu trape, pentru ca vehiculele să poată pătrunde în interiorul garajului, unde se efectuau anumite lucrări. De asemenea, exista și un spațiu deschis în lateralul clădirii, unde erau parcate câteva vehicule, unul dintre ele fiind chiar în mijlocul procedurii de înlocuire a lunetei.

Kate și DeMarco au intrat și s-au apropiat de tejgheaua din față. Un bărbat introducea informațiile unui client într-un computer, în timp ce altul le zâmbea larg.

- Vă pot ajuta? întrebă acesta.

Niciunul dintre aceștia nu era bărbatul tânăr pe care Caroline Manners îl menționase; amândoi aveau aproximativ patruzeci de ani sau poate chiar mai mult.

- Da, spuse Kate, apropiindu-se atât de mult de tejghea, încât era aproape lipită de ea. A pus legitimația pe tejghea suficient de mult timp pentru ca bărbatul să o poată vedea și apoi a pus-o înapoi în buzunar.

- Căutăm un tânăr care probabil lucrează aici. Are douăzeci și puțin de ani sau așa ceva. Nu avem un nume sau o descriere clară, așa că am zis că vom veni până aici, în speranța că cineva ne va sări în ochi.

- Ei bine, managerul a plecat deja, așa că nu știu dacă vă pot acorda o astfel de permisiune.

- Dacă este nevoie, una dintre noi îl poate suna, spuse DeMarco. Dar știu că se apropie ora de închidere și chiar nu îmi permit să aștept prea mult. Dar dacă doriți să stați peste program...

„Bine jucat”, se gândi Kate, fiind din nou impresionată de modul în care DeMarco aborda lucrurile.

- Bine, bine, spuse bărbatul. În afară de noi doi, mai sunt oricum doar alți doi tipi pe aici, Roger și Billy. Mai este Diane, care a plecat în vacanță și Wyatt, managerul, care a plecat deja.

- Unde îi putem găsi pe Roger și pe Billy? întrebă DeMarco.

- Afară, în parcarea laterală, montează o lunetă.

- Mulțumesc, spuse Kate, cuvântul părăsindu-i buzele în timp ce se întoarse spre ușă.

Ea și DeMarco au mers înapoi afară și s-au îndreptat spre parcarea de reparații, aflată în lateralul clădirii. Se apropiau încet, în timp ce Kate îi studia pe cei doi bărbați care înlocuiau o fereastră la o mașină Ford Explorer roșie. Unul dintre ei era un bărbat afro-american, care nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Celălalt era un bărbat slăbuț, care părea, într-adevăr, destul de tânăr. Părul de pe fața lui arăta de parcă numai ce se bărbierise în dimineața aceasta.

Caroline Manners nu a precizat în mod expres că vizitatorul nocturn al lui Julie Hicks era afro-american, așa că presupunerea lui Kate era că cel pe care îl căutau era slăbănogul. Dar știa că și așa șansele sunt mici. Puloverul cu care Caroline Manners a văzut că s-a îmbrăcat bărbatul, putea fi un articol promoțional sau îi putea aparține altcuiva - poate, un frate sau un tată. Nu exista nicio garanție că bărbatul cu puloverul care a părăsit casa Julie era, într-adevăr, un angajat al Pritchard Auto Glass.

Kate clătină ușor din cap către DeMarco, dându-i permisiunea să pună lucrurile în mișcare. DeMarco înaintă bucuroasă. Kate observă modul în care aceasta a împins ușor partea din față a sacoului deschis în lateral. Acest lucru i-a dezvăluit teaca armei, scoțând în evidență faptul că se afla acolo ca și parte a unui organ de aplicare a forțelor de ordine. A înlăturat necesitatea de a-și scoate legitimația, tactică utilă când oamenii nu trebuie alarmați. Kate zâmbi, recunoscând încă o dată că DeMarco era al naibii de bună în ceea ce făcea.

- Scuzați-mă, spuse DeMarco. Sunt agent DeMarco de la FBI și trebuie să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă, vă rog.

Ambii bărbați se holbau la ea, părând la fel de confuzi.

- Care dintre noi? întrebă afro-americanul.

- Cu acela care a cunoscut-o pe Julie Hicks, spuse DeMarco.

„Genial”, se gândi Kate. Mențiunea numelui Julie a atins un subiect sensibil pentru bărbatul slab. Și odată atins, nici măcar nu a încercat să se ascundă. Arăta speriat și puțin trist.

- Am cunoscut-o, spuse el, ridicând mâna într-o manieră nesigură. Când și-a dat seama de ceea ce făcea, a lăsat-o jos. Ce se întâmplă?

- Putem vorbi în privat? întrebă DeMarco.

- În camera de recreere, cred, spuse bărbatul. Este…ce se întâmplă? Ați descoperit cine a ucis-o?

- Putem vorbi despre toate lucrurile acestea într-o secundă, spuse Kate. Deocamdată, vă rugăm să ne conduceți în camera de recreere.

Tânărul bărbat a făcut exact asta. Kate își dădu seama din felul în care mergea, că acesta tremura. Acest lucru nu dădea dovadă de vinovăție, cu siguranță, dar era mai mult decât suficient pentru a-i arăta lui Kate că era agitat - fie că era vorba de faptul că s-a culcat cu o femeie căsătorită sau ceva mai profund, oricine își putea da seama.

***

Camera de recreere era un colț mic, aflat în partea din spate a magazinului. O mașină de cafea Keurig și două cutii goale care la un moment dat au avut gogoși în ele, se aflau acolo. În afară de asta și un mini-frigider, Pritchard Auto Glass nu oferea prea multe în ceea ce privea camera de recreere. Tânărul se prezentase ca Billy Cosgrove, în timp ce se așeza la masa din

camera de recreere. Le-a întrebat care este numele lor și apoi a solicitat să vadă legitimațiile.

Kate și DeMarco l-au ținut ocupat, arătându-și ecusoanele și legitimațiile. La masa din camera de recreere se afla încă un scaun, dar niciuna dintre ele nu s-a așezat pe el. Kate s-a sprijinit de mica tejghea, în timp ce DeMarco a rămas pe loc de partea cealaltă a mesei.

- Umblă vorba, spuse DeMarco, că ați întreținut relații sexuale cu Julie Hicks. Este adevărat?

- Rahat, spuse Billy. A aflat soțul ei?

- Nu, spuse DeMarco. Dar vecina ei da. Aparent nu sunteți cel mai bun la a păstra aparențele atunci când ieșiți noaptea.

- Deci nu știe?

- Nu, spuse Kate. Și nu avem niciun motiv să-i spunem. Dar sperăm să ne puteți lămuri în privința lui Julie - poate ne-ați putea dezvălui anumite lucruri despre ea pe care nu le putem afla de la soțul sau prietenii ei.

- Pentru început, cum v-ați cunoscut? întrebă DeMarco.

- Ei bine, și-a adus mașina aici acum câteva săptămâni - acum cinci sau șase săptămâni. Fereastra frontală din partea șoferului a fost spartă de un copil care arunca cu mingi de baseball prin cartierul lor. Am rezolvat-o cât timp a stat aici și părea că flirtează cu mine. Nu părea a fi ceva serios și la care să mă gândesc prea mult, știți? Dar a revenit câteva zile mai târziu, spunând că nu poate lăsa geamul în jos. Așa că am verificat și am găsit înăuntru câteva fragmente de sticlă de la prima fereastră. A trebuit să comandăm o fereastră nouă și părea cam supărată din cauza aceasta, spunând că are un program ocupat și toate cele. Așa că ne-am oferit să efectuăm reparația la ea acasă. M-au trimis pe mine, deoarece este o muncă destul de ușoară. Doar eu. A venit afară și am vorbit puțin. Când am bătut la ușă să-i spun că am terminat treaba, m-a invitat înăuntru. Și eu am acceptat. Flirta cu mine și era îmbrăcată într-o cămașă strâmtă și...

Se opri aici, dându-și seama că vorbește cu două femei. Se înroși un pic, își mută privirea într-o altă direcție și continuă.

- Am început să ne prostim. Am văzut poze cu ea și soțul ei pe frigiderul din bucătărie. Am întrebat-o unde era aceasta și mi-a spus că este plecat din oraș - că era întotdeauna plecat din oraș din cauza serviciului. Dintr-una, într-alta am ajuns să facem sex în bucătăria ei.

- Deci ea a fost agresorul? întrebă Kate.

- Absolut.

- Și cine a inițiat a doua întâlnire?

- Ea. Dar mi-a spus clar că nu își dorește o relație. Nu și-ar părăsi soțul. Voia doar să se distreze cât timp el era plecat. Mi-a mărturisit că lasă să iasă la suprafață o parte sălbatică din ea, lucru ce nu l-a făcut niciodată în facultate

- Cât timp a durat această chestie?

- Aproximativ patru sau cinci săptămâni. Am văzut-o ultima oară cu două zile înainte să moară.

- Ați întreținut relații sexuale cu ea atunci?

- Făceam sex de fiecare dată când ne vedeam. Încerca cu mine tot felul de lucruri pe care nu le mai făcuse vreodată. Se folosea de mine și, ca să fiu sincer, eram perfect de acord cu asta.

- Deci, în această perioadă pe care ați petrecut-o cu ea, v-a dezvăluit vreodată ceva legat de viața ei personală? întrebă Kate. Oameni care ar putea avea ceva împotriva ei?

- Nu. Din nou...nu încerc să mă laud sau să fac pe deșteptul, dar noi nu prea vorbeam. Am întrebat-o o dată de ce m-a ales pe mine și mi-a spus că din cauză că eu sunt altfel. Deși nu mi-a explicat niciodată, știam ce voia să zică.

- Și ce a vrut să spună, mai exact? întrebă DeMarco.

- Eram aproape ca un servitor. Nu eram ca oamenii din cartierul ei, cu gărdulețe albe și case scumpe. Voia un tip din cealaltă parte a orașului, știți? Voia să simtă ca și cum făcea ceva cu adevărat greșit.

- Și erați de acord cu asta? întrebă Kate.

Billy o privi sceptic.

- Cu riscul de a suna grosolan, da. Aveam parte de sex în mod regulat - sex sălbatic regulat - cu o femeie mai în vârstă atrăgătoare, de cel puțin două ori pe săptămână și fără nicio obligație. Da. Eram de acord cu asta.

- Nu v-ați gândit niciodată la soțul ei și la impactul pe care ar putea să îl aibă asupra căsătoriei lor?

- Nu. Cred că dacă îi pasa atât de mult de ea, nu ar fi fost tot timpul plecat.

- A vorbit vreodată despre prietenele ei?

Rânji nervos și dădu din cap.

- Da. Mi-a spus că are un grup de prietene și locuiau toate în cartier. Majoritatea erau mame casnice sau femei care lucrau de acasă. Soți plictisitori cu slujbe plictisitoare. Mi-a spus că va aranja o partidă în trei, noi doi și una dintre prietenele ei, dar nu s-a mai întâmplat.

- Ce fel de oameni a spus că sunt prietenele ei? întrebă Kate.

- Nu mi-a dat niciodată detalii despre asta, dar mi-am dat seama că erau exact ca ea. Se culcau cu diverse persoane din când în când. Oarecum aventuroase, încercând să aibă vieți sălbatice și interesante înainte de a ajunge bătrâne.

Kate știa că a ajuns la sfârșitul conversației. Billy începea să sune de parcă se lăuda și ea devenea frustrată. Era sigură că acesta nu avea nicio legătură cu crimele; nu ar fi recunoscut așa direct relația sexuală cu Julie Hicks dacă era vinovat.

- În noaptea în care a fost ucisă...unde vă aflați? întrebă Kate.

- Acasă. Dormeam. Am băut puțin prea multe beri cu niște prieteni, așa că noaptea mea s-a încheiat devreme.

- Puteți dovedi asta în vreun fel? întrebă DeMarco.

- Cred că am chitanța de la bar. De asemenea, am luat un taxi spre acasă. Am plătit cu cardul de debit, așa că pot face rost de acea chitanță dacă aveți nevoie.

Kate oftă și se ridică în picioare.

- Nu vă deranjați. De asemenea, ați povestit cuiva despre micile excursii pe care le făceați?

- I-am spus lui Roger, tipul cu care lucram când ați ajuns aici. Dar nu i-am dat niciodată un nume.

- Din respect pentru persoana decedată și pentru familia ei, vă rugăm să păstrați tăcerea, spuse Kate.

- Așa o să fac.

Kate și DeMarco au părăsit camera de recreere, lăsând în urmă un Billy Cosgrove foarte zguduit, cu o privire reflectivă și, în același timp, tristă.

- Ce urmează? întrebă DeMarco.

Kate nu era obișnuită să se simtă învinsă, dar putea simți acest sentiment adâncindu-se în oasele ei, în inima ei. Nu era încă descurajată, dar îi era greu să rămână optimistă.

- Acum vreau să merg să-mi văd din nou nepoata, spuse Kate. Și în timp ce fac asta, tu te vei gândi ce vom mânca la cină. Îmi este teamă că va fi o noapte lungă de răsfoit dosare.

DeMarco dădu din cap, deși avea o privire dezamăgită. Aparent, asta nu era experiența puternică pe care spera să o trăiască ca și parteneră a cvasi-

renumitei agent Kate Wise.

Și Kate o înțelegea perfect. Momentan, lucrurile nu mergeau așa cum se așteptase.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Pe aceasta o planifica de foarte mult timp. Într-un fel, primele două au fost doar de antrenament. Aceasta era cea pe care a avut-o mereu în minte de când a început. Iar primele două femei i-au dovedit că nu avea nicio problemă în a ucide. Părea natural și aproape terapeutic. Îl făcea să invidieze slujbele de care se bucurau bărbații din Evul Mediu - slujbe precum cea de călău sau cea de general însărcinat cu supravegherea grupului de tortură și dezmembrare a inamicilor.

Această femeie era diferită. O cunoștea mult mai bine decât pe celelalte. O văzuse dezbrăcată, o privise cum se dezbrăcata în fața oglinzii, admirându-se singură - sau poate de teama că corpul ei de treizeci și ceva de ani nu va mai fi perfect pentru mult timp.

De această dată, se simțea presat. Și-a permis să se bucure de planificarea și anticiparea celorlalte două. Dar acum știa că poliția era pe urmele lui. Se plimbă prin Amber Hills precum niște furnici, căutând și cel mai mic indiciu. Desigur, când a început totul, știa că autoritățile vor deveni, la un moment dat, o problemă. Și deși nu își dorea să ajungă la închisoare, era pregătit în cazul în care se va întâmpla acest lucru.

A fost foarte rapid și eficient cu primele două. A planificat totul, dar nu a stat să se gândească prea mult. Niciun act nu a durat mai mult de cinci secunde. Dar următoarea...se gândea că s-ar putea să întreacă măsura.

Totuși, de data aceasta un lucru era diferit. Ceva ce o făcea să fie puțin mai riscantă, dar îi cunoștea programul, știa că trebuia să fie diferit. Va trebui să acționeze pe timpul zilei. Și cu toate mașinile alea nenorocite de poliție aflate prin cartier, s-ar putea să fie complicat.

Așa că a ales să se amestece în mulțime. A mers în cartier ca și cum era de acolo. Ba chiar i-a făcut superficial cu mâna polițistului care era staționat la intrare. Polițistul dădu din cap în direcția lui, plictisit și inexpresiv.

A condus pe strada principală din Amber Hills, un drum mai larg numit Amber Drive. A făcut stânga și în doar câteva secunde trecea prin fața reședinței Thurmond. Deși nu mai existau mașini de poliție pe acolo, a încercat din răsputeri să nu se uite în direcția casei. A trecut pe lângă el ca un șofer care încerca să evite să privească în direcția unui accident extrem de rău.

Apoi a văzut casa. A văzut peisajul perfect îngrijit și curtea verde luxuriantă. A văzut leagănul de pe verandă, plantele mari care mărginesc ușa din față. Și, păstrându-și aspectul de normalitate, a mers atât de departe încât a oprit în fața casei, chiar în spatele mașinii care era deja parcată acolo.

Mașina ei.

A avut nevoie de un moment să-și adune gândurile, să se calmeze. Ceasul de bord arăta 6:15. Îi știa bine programul. Numai ce ajunsese acasă de la sală, acum aproximativ douăzeci de minute. Era fie la duș, fie zăcea pe puntea din spate, bucurându-se de soare. Dar văzând că era înnorat, se gândi că era la duș.

La etaj. În dormitor. De una singură.

Zâmbi. În timp ce mergea spre verandă, nu era sigur ce-l încânta mai tare: faptul că o va vedea goală la duș sau cufundarea cuțitului între sânii ei.

***

Taylor Woodward știa că este atrăgătoare. Avea treizeci și unu de ani și încă mai capta privirile bărbaților mai tineri din sală. Dar chestia era că a muncit din greu pentru a rămâne la fel de atrăgătoare. A ținut dietă, a mâncat corect și a făcut exerciții fizice în mod regulat. Mama ei s-a lăsat dusă de val în jurul vârstei de patruzeci de ani și când a murit acum doi ani, avea aproape o sută treizeci și șase de kilograme. Chipul dolofan al mamei sale în sicriul deschis, a determinat-o pe Taylor să-și continue stilul de viață sănătos. Și,

deși știa că adesea o ducea prea departe, nu-i păsa. Îi plăcea să aibă abdomen, fundul perfect tonifiat și sânii încă obraznici.

Și, mai mult decât atât, îi plăceau privirile pe care le primea la sală și la piscină. Și îi plăcea felul în care soțul ei o privea uneori - în același fel în care băieții o priveau când era adolescentă, un mod care o făcea să creadă că numai la ea se gândește.

Când a terminat de făcut duș, se gândi la soțul ei și își dorea ca el să fie acolo cu ea. Spre deosebire de majoritatea prietenelor ei, ea nu a avut niciodată o aventură. Știa că are toate opțiunile din lume dacă s-ar decide să facă asta - de la băieți de optsprezece ani de la sală până la bărbați bogați din cartier de patruzeci și cincizeci de ani.

Își iubea însă soțul. Și în timp ce apa cădea de-a lungul corpului ei, își dorea ca el să fie acolo, sub apă cu ea. Sexul devenise cam stereotipic în ultima vreme. Nu-și putea aminti când a fost ultima oară când a luat-o prin surprindere, pe neașteptate, puțin dur și...

Zâmbi când auzi ușa băii deschizându-se în spatele ei. Știa că era puțin după șase și că de multe ori el ajungea acasă, în cel mai bun caz, în jurul orei șapte sau, în cel mai rău caz, în jurul orei nouă. Dar, din când în când, reușea să vină acasă devreme. Și dacă venea în baie, știind că ea era acolo, poate că și el avea același lucru în minte - un mic deliciu de după-amiază în duș.

- Aproape am terminat, spuse ea flirtând. Dar pot să mai fac unul dacă se întâmplă să mă murdăresc din nou.

Acesta nu spuse nimic, dar îl putea vedea mișcându-se prin ceața și opacitatea aburului și prin aburul de pe ușa dușului. Aceasta zâmbi; era plăcut să vadă cât de dornică încă o făcea să fie.

Se întoarse cu fața spre spatele dușului, el urmând să intre pe aici. Ușa s-a deschis, dar el nu a intrat. În schimb, era doar un braț. O apucă de umăr și o trase în față. Își pierduse echilibrul pe podeaua umedă a dușului. Când a căzut, acesta a prins-o de păr și a scos-o prin ușa deschisă.

O durere electrică îi traversă craniului, în timp ce era trasă de păr. Țipa, nefiind sigură ce naiba se întâmplă. Dar apoi a fost aruncată pe podea și el era peste ea.

Văzu atunci chipul și își dădu seama cine era.

Tu…

Deschise gura pentru a urlat din nou și de data aceasta, mâna lui dreaptă s-a îndreptat spre gura ei. A simțit cum îi căzu un dinte, în timp ce gura i se umplea de sânge. Îi era teamă că se va sufoca cu el, dar mai apoi, acea frică a fost înlocuită de o durere intensă, o durere atât de orbitoare încât era ireală.

Atunci a realizat că nu poate respira, că i se întâmplase ceva la piept.

Și apoi a văzut cuțitul în timp ce-l scotea din ea.

L-a văzut încă o dată în timp ce cobora spre ea și, deși a simțit cum a intrat din nou în ea, abia dacă și-a dat seama.

Se uita în sus, spre tavan, spre aburul adunat al dușului și se ruga ca totul să se încheie rapid, în timp ce forma bărbatului de deasupra ei se estompa în întuneric, până când totul a dispărut.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Kate nu reușea să înțeleagă cum simplul act de a-și ține în brațe nepoata nou-născută, reușea să o încarce cu atâta energie. Era un impuls atât mental, cât și fizic. Și, deși efectul nu era la fel de puternic ca și atunci când a ținut-o în brațe pe Melissa pentru prima oară, era foarte similar. Presupunea că are legătură cu nevoia instinctivă a omului de a duce mai departe linia de sânge, că ținea în brațe o a treia generație.

Se minuna de acest lucru în timp ce lua cina cu DeMarco în sala de mese. DeMarco alesese mâncare chinezească pentru cină, lucru cu care Kate nu avea nicio problemă. Încerca, în general, să mănânce sănătos, dar având în vedere modul în care au zburat ultimele două zile, și-a dat seama că își poate permite să trișeze.

- Știi ce mi-aș dori să aflu de la poliție? spuse DeMarco în timp ce studia un dosar și învârtea pe furculiță un tăițel lo mein. Aș vrea să știu ce caută poliția de la porțile Amber Hills. Mașinile din acel cartier nu au însemne sau autocolante speciale, care să denote că acolo locuiesc.

- Acesta este un punct de vedere bun, spuse Kate. Și din câte văd, nu opresc oamenii care vin sau ies.

- Și cu toate acestea nu ar face nicio diferență dacă criminalul este de fapt un rezident din Amber Hills, sublinie DeMarco.

Kate dădu din cap. Toate acestea erau argumente bune, la care s-a gândit și ea deja. Dar până când nu vor găsi ceva relevant și tangibil pentru a continua, nu puteau decât să dea cu presupusul. A început să întocmească, în capul ei, o listă de argumente pro și contra. Era o listă care ar putea fi făcută de un criminal care ar folosi Amber Hills pe post de câmp de luptă. Pentru ca un criminal să aleagă un astfel de loc în care să acționeze de două ori într-un timp atât de scurt părea atât riscant, cât și genial.

Cel mai mare pro, desigur, era că victimele erau o pradă ușoară. Și luând în considerare femeilor pe care le-a ales - femei foarte atrăgătoare, în principiu

casnice, în jurul vârstei de treizeci de ani - Amber Hills avea de oferit un grup promițător de victime. Dacă rămânea într-o locație centralizată, îi era mai ușor să-și aleagă țintele și să-și dea seama cum funcționează lucrurile. De asemenea, dacă ucigașul locuia în altă parte a orașului, acest lucru ținea ancheta centralizată într-un loc, în timp ce el se ascundea foarte probabil altundeva.

Dar apoi erau argumentele contra. Într-o zonă mică, probabilitatea ca cineva să-l vadă ar fi fost mult mai mare. De asemenea, evadarea rapidă pe străduțele mai mici din cartier ar fi aproape imposibilă. Cineva ar observa o mașină cu viteză mare și, într-un astfel de cartier, probabil că ar raporta-o, de frica riscului accidentării copiilor.

„Dacă am avea măcar un indiciu al motivului, ar face minuni", se gândi Kate în timp ce închidea unul dintre mai multele dosare pe care le-a strâns.

Telefonul ei sună în timp ce se întindea să ia un alt dosar. Numele și numărul erau cunoscute și, pentru o clipă, se gândi să nu răspundă. Dar se gândi că poate are nevoie să-și distragă atenția pentru câteva momente.

Citind numele lui Allen Goldman, apucă telefonul și se îndepărtă de masă.

- Va dura doar un moment, îi spuse lui DeMarco, în timp ce se grăbea în sufragerie.

- Hei, Allen, spuse ea.

- Hei, replică el. Sincer, mă așteptam să fiu nevoit să las un mesaj.

- Atunci de ce nu mi-ai trimis direct un mesaj?

- Am sperat că există o mică șansă să îmi răspunzi. De asemenea, noaptea trecută pe verandă mi-ai spus ca data viitoare să sun înainte. Și uite așa am ajuns aici...te-am sunat.

- Apreciez asta, spuse ea. Cu ce te pot ajuta?

- În primul rând, finalizează cazul la care lucrezi până vineri. Vreau să te scot la cină.

- Ei bine, am mai multe pe cap acum, nu numai acest caz, spuse ea. Melissa a născut.

- Ce? Trebuia să nască abia peste...cinci sau șase săptămâni?

- Da. Micuța Michelle a venit mai devreme. Totuși, ea și Melissa sunt bine. Am ținut-o deja în brațe de două ori.

- E minunat, Kate. Deci, acum ești oficial bunică. Cum te simți?

- Mai bine decât credeam. De fapt, este cam uimitor.

- Bun. E bine, pentru tine, oricum. Sună ca și cum viața ta este complet nebună în momentul de față. Sincronizarea mea...este pur și simplu jalnică, nu?

- Așa este. Dar e în regulă. Putem-

A fost întreruptă de un sunet al telefonului - cineva o suna. Verifică rapid ecranul și văzu că cel care o suna era Comisarul Budd.

- Vorbind de sincronizare proastă, spuse ea, trebuie să răspund. Este legat de caz.

- Bine, spuse el, încercând în zadar să ascundă suspinul din voce.

- Dar Allen...mulțumesc că ai sunat. Și poate vei repeta asta în curând, bine?

- Desigur. Noapte bună, Kate.

Kate răspunse celuilalt apel, sperând ca apelul lui Budd să semnifice că a avut loc, în sfârșit, o descoperire. Poate de la legist sau de la cineva din echipa sa de investigare.

- Wise la telefon, răspunse ea.

- Agent Wise, sunt Randall Budd. Sunteți încă în Richmond sau v-ați întors în DC?

- Tot în Richmond. De ce? Ce s-a întâmplat?

- Avem încă un cadavru. Foarte proaspăt.

- Amber Hills? întrebă Kate.

- Da.

- Care este adresa? Vom ajunge acolo în douăzeci de minute.

Budd i-a dat adresa și nu a fost deloc surprinsă să afle că se afla pe aceeași stradă cu Lacy Thurmond. A închis telefonul și a mers spre bucătărie, unde DeMarco mânca un rulou cu ou și se uita în rapoartele legistului.

- Sesiunea de studiu s-a terminat, spuse Kate. Numai ce m-a sunat Budd. A avut loc o altă crimă.

- La naiba, spuse DeMarco. Acum cât timp?

- Mi-a spus că este proaspătă. Nu am încă detalii. Hai să mergem acolo cât mai repede.

Cu toate acestea, chiar înainte ca aceasta să își poată termina comentariul, DeMarco își vârî restul de rulou în gură și se ridică de la masă. Kate începea să o aprecieze tot mai mult pe DeMarco. Atitudinea ei de „sari pe ei” și capacitatea de învățare o făceau să-i fie tot mai puțin dor de Logan. Deși, dacă e să fie sinceră, îi era dor de divergențele dintre ei doi.

Dar poate că genul acest de lucru necesita timp pentru a se dezvolta între parteneri. Deși nu a ajuns în acest punct cu primul ei partener, între ea și Logan totul s-a dezvoltat natural. Și acum, cu DeMarco în calitate de parteneră, începea să înțeleagă că toate parteneriatele evoluează în felul lor diferit. Și, în timp ce ea și DeMarco se grăbeau să iasă din casă, aștepta cu nerăbdare să vadă încotro se va îndrepta acest parteneriat nou.

Sper că, se gândi ea, va duce la rezolvarea acestui caz.

În timp ce se urca în mașină și se pregătea să conducă, se gândi la primul ei partener de acum douăzeci și șapte de ani. Au fost parteneri timp de aproape

zece ani și nu s-au apropiat emoțional niciodată. Dar i-a fost un mentor extraordinar și, cât timp a fost plecată de la Birou, s-a gândit la el des.

Și era din nou acolo, în gândurile ei, în timp ce se îndrepta spre Amber Hills. Se gândea care ar fi abordarea lui în acest caz. Înțelepciunea și experiența lui pot da cazului o nouă perspectivă. Se gândea profund la acest lucru, întrebându-se dacă i-ar mai răspunde la telefon.

Era ceva ce ar trebui să ia în considerare. Dacă această scenă a crimei nu-i oferea nimic substanțial, poate că-l va suna.

Dar nu putea să apeleze încă la opțiunea asta. În schimb, a ales să spere că următoarea scenă a crimei îi va oferi ceva - poate un indiciu, oricât de mic sau aparent nesemnificativ.

De altfel, chiar și la vârsta de cincizeci și cinci de ani, viața ei continua să evolueze. Era bunică acum. Avea un bărbat care era foarte interesat de ea. Și lucra din nou, la un caz care s-a dovedit a fi printre cele mai grele la care a lucrat până acum. Dezgroparea trecutului părea să nu aibă sens.

Așadar, cu prezentul și viitorul în minte, se apropiau de Amber Hills, în timp ce noaptea se așternea peste Richmond.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Casa arăta asemenea celorlalte din Amber Hills. Singurul lucru care o scotea în evidență erau luminile albastre şi roşii intermitente provenite de la sirenele poliției, care licăreau pe fundalul amurgului. Când Kate și-a parcat mașina în spatele uneia dintre cele șase mașini de poliție de la locul faptei, observă că erau alte mașini de poliție parcate de-a lungul marginilor străzilor. Părea că poliția făcea tot ce putea pentru a ține ochii indiscreți la distanță.

Pe măsură ce înainta pe trotuar, îl văzu pe Comisarul Budd pe verandă, vorbind cu niște ofițeri. Kate se grăbea să ajungă la el și când aceasta observă că ea se apropie, a oprit instantaneu discuția cu ceilalți ofițeri.

- Asta a fost rapid, spuse Budd.

- Mi-ați spus că ăsta e proaspăt. Am vrut să rămână așa. Unde este corpul?

- Urmați-mă, replică el. Le-am spus deja tuturor că, atunci când ajungeți aici, este spectacolul dumneavoastră. CSI-ul va aștepta până când veți termina. Cu excepția cazului în care îi vreți lângă dumneavoastră.

- Îi puteți ține prin preajmă, spuse Kate. Nu vreau să încetinesc munca nimănui.

- Ei bine, acest lucru nu ar trebui să fie o problemă. Până acum, pare la fel clar ca și celelalte. Deși...ei bine, cred că clar nu este cuvântul potrivit.

- Ce? întrebă DeMarco derutată.

- Veți vedea, spuse Budd, în timp ce le conducea înăuntru.

L-a condus de-a lungul holului principal, până la baza scărilor, care ducea spre etajulul al doilea. Se îndreptau spre în dormitorul principal, aflat la etaj. Kate văzu că ușa de la baie era deschisă și, pe măsură ce se apropiau de ea, putea mirosi sângele.

În timp ce se apropia de ușă, un urlet agonizant umplu casa. Era vocea unui bărbat, venind de la parter.

- Acesta este soțul, spuse Budd. A venit acasă și și-a găsit soția exact așa cum urmează să o vedeți. A sunat la nouă nouă unu și primul ofițer care a ajuns la fața locului l-a găsit leșinat în propria sa vomă, chiar acolo, spuse el, arătând spre partea îndepărtată a patului de dimensiuni regale.

Kate intră cu grijă în baie. Era înăbușitor și umed înăuntru, dar asta nici nu era cea mai rea parte. O femeie zăcea pe podeaua băii, privind fix spre tavan. Era complet dezbrăcată, rănile de la nivelul pieptului, abdomenului și zonei pelviene fiind ușor de observat.

Deși plăgile înjunghiate erau într-adevăr sinistre, fața femeii era cea care a șocat-o pe Kate. O cunoștea pe această femeie. A văzut-o acum câteva zile.

În spatele ei, DeMarco spuse cu voce tare ceea ce Kate gândea.

- Acesta este Taylor Woodward.

- O cunoașteți? întrebă Budd.

- Nu personal, spuse Kate. Am interogat-o ieri, împreună cu o altă femeie. Amândouă erau prietene cu Julie Hicks și Lacy Thurmond. Cealaltă femeie prezentă a fost Wendy Hudson. Și vă rugăm să trimiteți o mașină la casa ei chiar acum. Nu este o coincidență că trei din patru prietene sunt moarte. Din punctul meu de vedere, Wendy Hudson trebuie să plasată sub custodie de protecție.

- Mă ocup de asta chiar acum, replică Budd. Părând bucuros să facă acest lucru, în timp ce se îndepărta rapid de ușa de la baie.

DeMarco a mers lângă Kate, ambele femei stând acum în baie. În partea din spate a dușului era o piscină de apă stătătoare, adunată pe podea. Cantități abundente de sânge din corpul lui Taylor s-au amestecat cu acesta, transformând-o într-un model de tip fractal.

- Aceasta este diferită de celelalte, spuse Kate.

- Am observat și eu asta, replică DeMarco. Una dintre plăgi se află chiar deasupra vaginului. Este mai mult decât o simplă înjunghiere; a înjunghiat-o și apoi a tăiat-o în sus și în jos. A făcut-o intenționat. Dacă vizezi inima și stomacul, nu ai cum să ratezi la o asemenea distanță.

- Și acesta este un loc destul de ostentativ pentru a fi vizat, spuse Kate, făcând tot posibilul să nu se strâmbe la vederea acestei imagini. Așa cum ai spus și tu...a fost intenționat. Este primul semn de la acest criminal cum că aceasta este mai mult decât o crimă. Cred că acesta ar putea fi primul semn al unei crime cu emoție. De natură sexuală, aș presupune cu ușurință.

- Și de ce ea și nu celelalte? întrebă DeMarco.

- Cred că trebuie să aflăm asta.

Urletul agonizant al soțului umplu din nou casa. Puteai auzi furia, dar și durerea, în țipetele lui. Voia răzbunare. Șirul de obscenități care au urmat strigătele sumbre, erau încă o dovadă a acestui lucru.

Kate intră mai departe în baie, fiind atentă pe unde călca. Se ghemui și căuta orice urmă sau dungă lăsată pe podeaua de gresie albă. Deși nu găsise nimic de acest fel, văzuse un fragment mic alb, tocmai la capătul dușului.

Se apropie puțin, atentă să nu deranjeze corpul. După câțiva pași își dădu seama la ce se uita. Era un fragment dintr-un dinte.

- A fost lovită, spuse Kate. Vezi bucata asta de dinte?

DeMarco dădu din cap și se apropie apoi de corp. Se aplecă și se uită la fața lui Taylor Woodward. O vânătaie foarte ușoară chiar deasupra buzei superioare, pe partea stângă. Dacă a fost lovită, va fi mai mult decât suficient pentru a obține o amprentă.

- Acest tip este inteligent, replică ea. Nici măcar o amprentă deocamdată - nici pe corp, nici pe mânerul ușii, nimic. Bănuiesc ca poartă mănuși.

- Vreo teorie despre cum s-a desfășurat scena? întrebă DeMarco.

- Apa de pe podea mă face să cred că a apucat-o când era încă în duș, spuse Kate. Dar lipsa semnelor de luptă mă face să cred că este un alt caz în care Taylor își cunoaștea criminalul, sau cel puțin se aștepta, la cineva pe care cunoștea. A intrat destul de ușor. Tind să cred că acesta știa că este la duș.

- Crezi că și crima asta are vreo legătură cu o aventură? Să știi atât de multe despre programul cuiva...

- Ei bine, soțul trebuie să fie venit acasă la scurt timp după ce a fost ucisă. Dacă ucigașul era vreun iubit sau ceva de genul acesta, cred că ar fi fost mai atenți cu programele lor. Se uită prin baie încă o dată și clătină din cap. Ceva nu face sens aici.

- Trebuie să vorbim cu soțul, spuse DeMarco.

- Cu siguranță. Dar din câte îmi dau seama, nu se află în cea mai bună stare. Între timp, cred că ar trebui să aruncăm o privire prin restului casei. Poate chiar și afară.

Amândouă au ieșit încet din baie, Kate uitându-se încă o dată la corp. Oricât de sinistru părea, ochii ei continuau să se întoarcă la rana de sub talie. Arăta intenția, poate chiar genul de răutate și dușmănie care lipseau de la celelalte două scene.

„Fie începe să se bucure mai mult de crimele pe care le comite, fie era ceva diferit la Taylor Woodward", se gândi Kate. „Dacă e ultima opțiune, acest lucru ar putea indica un motiv sau o pistă solidă."

De asemenea, se gândi la ceva ce a spus Tate O'Brien atunci când a vorbit cu el.

DeMarco îl întrebase: „Deci, ați făcut-o din dragoste?"

Răspunsul său a fost: „Nu. Doar soția mi-am ucis-o din iubire. Pe iubitul ei l-am ucis din furie. Și al treilea...ca să fiu sincer, m-am lăsat purtat de val. Era aproape...distractiv deja"

Se întreba dacă și acest criminal trecea printr-o evoluție similară.

S-au îndreptat înapoi la parter spre sunetele soțului îndurerat. Auzise în trecut strigăte similare la alte scene ale crimei, dar nu se obișnuise niciodată cu ele. Chiar și atunci când ea și DeMarco au survolat proprietatea în căutarea semnelor de intrare prin efracție, urletele soțului au urmărit-o, făcându-i inima să tremure.

CAPITOLUL TREIZECI

Câțiva dintre oamenii lui Budd au reușit să-l calmeze pe soțul cu inima zdrobită. La un moment dat, mama sa a apărut să-l consoleze. Kate presupunea că mama a avut un impact mai mare decât polițiștii. Când Budd a venit după ele, Kate și DeMarco se aflau din nou în dormitor, căutând orice semn care ar fi putut indica faptul că criminalul își dorea ceva în mod special.

- Este încă distrus, dar vrea să vorbească cu voi. Înțelege că, cu cât face asta mai repede, cu atât avem șanse mai mari să găsim criminalul. Momentan se află peste drum cu vecinii săi. Mama lui a trebuit să-l scoată din casă împotriva voinței lui.

Mergând spre parter, Budd le-a pus la curent cu ceea ce a aflat în timpul petrecut pe lângă soț. Numele lui era Daryl Woodward. Lucra în oraș pe post de vânzător de asigurări. Biroul său era la mai puțin de douăzeci de minute de casă, dar uneori, dacă rămânea prins în trafic la momentul nepotrivit, îi lua și patruzeci și cinci de minute să ajungă acasă de la serviciu. Mama lui l-a scos din casă, nevrând ca el să sufere știind că soția lui moartă se află în baia de deasupra capului lui.

Kate și DeMarco au mers la casa vecinului, aflată peste drum. Câțiva polițiști erau pe verandă, vorbind cu vecinii. Aceștia i-au pe recunoscut agenți atunci când au trecut pe lângă ei, dar nu au spus nimic. Întreaga verandă și casa aflată în spatele ei erau învăluite într-o tăcere copleșitoare.

Când au intrat în sufragerie, l-au găsit pe Daryl Woodward și pe mama sa stând pe canapea. Erau înghesuiți într-o îmbrățișare tristă. Lui Kate nu-i plăcea că trebuia să le întrerupă tăcerea, așteptând puțin înainte de a se prezenta și de a o prezenta și pe DeMarco. Observă cum Daryl Woodward dădu din cap și o urmărea cu privirea ca și cum era într-un fel de stare de visare. Mama, care s-a prezentat ca fiind Miranda Thomas, își ținea fiul aproape, ca și cum era un copil fragil care s-a lovit la genunchi la locul de joacă. Din punctul de vedere al lui Kate, gestul acesteia nu era deloc straniu

sau prea protector. Era o simplă o mamă, tristă pentru situația prin care trecea fiul ei.

- Domnule Woodward, nu-mi pot imagina cum vă simțiți în momentul de față, spuse Kate. Așa că voi pune doar câteva întrebări esențiale pentru a termina cât mai repede posibil.

Acesta încuviință din cap. Buza inferioară îi tremura și ochii-i erau larg deschiși și, în același timp, obosiți. Avea o expresie destul de înfricoșătoare.

- Știți ce făcea Taylor înainte să ajungeți acasă? întrebă Kate.

- Da. Tocmai ce se întorsese de la sală. Geanta ei de sport era la picioarele patului. Nu cred că apucase să o golească.

- Cât de des merge la sală?

- De trei sau patru ori pe săptămână. Preferă să meargă după-amiaza târziu, deoarece nu e așa de aglomerat.

- Cum făcea față deceselor prietenelor ei, Julie Hicks și Lacy Thurmond?

- Suferea. Cel mai tare a plâns pentru Julie. Cred că erau destul de apropiate.

- Domnule Woodward, știu că este o întrebare grea, dar vă puteți gândi la cineva care ar fi vrut să-i facă asta lui Taylor?

Dădu din cap și începu să jelească instantaneu. Era un geamăt adânc care ieșea din el asemenea unui mormăit. Kate observă cum acesta încerca să și-l înfrângă pentru a putea răspunde la întrebările lor. Era pentru prima oară, după o lungă perioadă de timp, când Kate simțea că e o persoană groaznică. I-a întrerupt suferința, nelăsându-l să-și jelească soția așa cum se cuvine. Dar, după cum a spus și Budd, Daryl știa că cu cât vorbea mai repede, cu atât șansele de a găsi criminalul creșteau.

- Domnule Woodward, trebuie să vă pun câteva întrebări foarte dificile acum. Întrebări pentru care o să mă urâți. Și s-ar putea să nu doriți ca mama dumneavoastră să fie de față.

- Este în regulă, replică Daryl. Mă așteptam la ele. După ce s-a întâmplat cu Julie și Lacy...știu ce urmează să mă întrebați. Și nu. Vă pot garanta că nu avea o aventură.

- Dar sunteți conștient că prietenele ei aveau? întrebă DeMarco.

- Julie avea o aventură. I-a spus lui Taylor totul despre asta. Dar dacă Lacy avea o aventură, o ținea ascunsă foarte bine. Totuși, sunt destul de sigur că soțul ei își făcea de cap pe la spatele lui Lacy.

Miranda Thomas părea șocată de toate aceste informații, dar nu spuse nimic.

- Ce ne puteți spune despre viața lor socială? întrebă Kate. Aveți cunoștință despre vreun lucru în care erau implicate Julie, Lacy și Taylor?

- Nu. Adică, nimic de genul cluburilor sau ceva asemănător. Cu toții avem abonament la aceeași piscină, dar este tot. Erau doar ele femeile, fără supărare. Nu am ieșit niciodată toți la întâlniri, ca și cupluri. La naiba, nu l-am cunoscut niciodată pe soțul lui Julie.

- I-ați spus Comisarului Budd că lucrați aproape de casă, spuse DeMarco. La ce oră ajungeți de obicei acasă?

- În unele nopți, la ora șapte. Dar sunt nopți când ajung mai târziu, pe la ora opt. Încerc să muncesc din greu ca să pot pleca mai repede acasă, pe la ora cinci, dar traficul îmi îngreunează drumul, știți?

Acesta suspina în timp ce vorbea, unele cuvinte fiind foarte greu de înțeles. Kate nu putea să nu se întrebe dacă, în timp ce vorbea, aceasta începea să conștientizeze că, în următorii ani, s-ar putea să nu conteze prea mult când va ajunge acasă de la serviciu.

- O ultimă întrebare, spuse Kate. Când erați pe drum - adică, când veneați de la serviciu, dar după ce ați intrat în Amber Hills - ați trecut pe lângă vreo mașină care vi s-a părut că avea vitează sau era condusă într-un mod imprudent?

- Nu, nu am observat nimic de genul acesta, spuse el.

Kate știa că Daryl Woodward făcea tot ce-i stătea în putință. Dar mai știa și că acesta va fi mult mai eficient în ceea ce privește informațiile utile în zilele ce vor urma. Ținând cont de acest lucru, aceasta a scos una dintre cărți de vizită vechi, încă o relicvă la care nu a putut să renunțe în anul de pensionare care a precedat întoarcerii la Birou, care a avut loc cu câteva zile în urmă. Aproape că i-o înmânase, când își dădu seama că numărul de pe ea era la vechiul telefon al Biroului, pe care îl avea la vremea respectivă.

„Trebuie să fac rost de unele noi", se gândi ea, puțin jenată. Totuși, în contextul prin care trecea Daryl Woodward, era prostesc.

- Domnule Woodward, îmi puteți da numărul dumneavoastră de telefon? Vă voi trimite un mesaj cu numărul meu. Și, în zilele ce vor urma, vă rog să mă sunați dacă vă vine ceva în minte. Sunt foarte interesată de orice activitate în care era implicată Taylor și prietenele ei. Sau poate numele oamenilor despre care Taylor mai vorbea ocazional. Genul ăsta de lucruri. Puteți face asta?

- Sigur, spuse el. Mi-aș dori să vă pot ajuta. Mi-aș dori să existe ceva…

O explozie de durere a ieșit din el în acel moment. Daryl s-a scufundat în umărul mamei sale și începu să plângă. Acesta a țipat atât de tare încât Kate s-a temut că ar putea leșina. La urma urmei, vomitase acum mai puțin de o oră și jumătate, când la vederea soției sale. Kate nu-și putea imagina trauma prin care trecea.

Doar ca, de fapt, putea. Și-a amintit cum s-a simțit când l-a văzut pe Michael după ce a fost împușcat. Își amintea acel sentiment de goliciune, senzația de a fi detașat de lume.

Miranda le privi cu lacrimi în ochi.

- Plecați, vă rog, spuse ea. Nu vreau să spun asta într-un mod lipsit de respect, dar puteți vedea clar că nu este capabil...

- Desigur, spuse Kate. Ar fi vrut să facă schimb de numere cu el, dar putea gestiona situația altfel. Vă mulțumim pentru timpul acordat, adăugă ea în timp ce se îndepărta.

DeMarco o urmă, nefiind pe aceeași lungime de undă, în mod clar. Totuși, tânăra agentă nu a spus nimic până când nu au ieșit afară și s-au îndreptat spre reședința Woodward, aflată peste drum.

- Asta e tot? întrebă ea. Acesta sunt toate întrebările pe care i le vom adresa?

- Deocamdată, spuse ea. Trebuie să-și pună ordine în gânduri. Nu-l pot forța să răspundă la întrebări al căror răspunsuri vor fi în ceață sau manipulate de durere.

- Părea sincer, nu? întrebă DeMarco.

- A fost. Dar mai e ceva în gemetele și plânsul lui. Cred că este furie. Dacă îi vine ceva în minte, va suna.

- Săracul, spuse DeMarco. Crezi că ar trebui să îl verific? Poate că ar trebui să sun pe câțiva dintre colegii lui de lucru pentru a mă asigura că a fost acolo în această după-amiază?

- Nu ar strica, spuse Kate. Dar ca să fiu sinceră, lucrul ăsta ar fi doar pentru a bifa o căsuță. După ceea ce văzuse, nu exista nicio șansă ca Daryl Woodward să fie suspect.

În timp ce DeMarco făcea niște săpături, încercând să obțină numerele de telefon ale colegilor lui Daryl, Kate s-a întors în casă și îl căuta pe Budd. Acesta stătea în bucătărie, comparând notițe cu alți câțiva ofițeri.

- Momentan nu este capabil să vorbească, îi spuse Kate lui Budd. A făcut tot posibilul, dar îi vom acorda puțin spațiu. Dacă nu vă supărați, mi-aș dori să-i dați numărul meu de telefon când va fi stabil.

- Pot face asta, spuse el. Îi întoarse spatele ofițerului cu care vorbea până la momentul acela și o privi pe Kate în ochii. Când începu să vorbească, vocea

lui era mult mai înceată decât fusese acum trei secunde. Ați văzut ceva care ne-ar putea ajuta? întrebă el, privind spre tavan.

- Am remarcat câteva lucruri, dar încă nu știm sigur, spuse ea. Vă voi ține la curent. Vreau ca dumneavoastră și oamenii dumneavoastră să rămâneți pe lângă noi. Cu cât suntem mai mulți, cu atât e mai bine - și șansa să finalizăm acest caz este mai mare.

Budd oftă și își frecă tâmplele.

- Apreciez asta. Și mă voi asigura că Daryl Woodward primește numărul dumneavoastră.

Kate plecă, observând privirea învinsă de pe chipul lui Budd. Era furios, desigur, dar părea și abătut. Era aspectul unui om care habar nu avea ce să facă.

Sincer, îi părea rău pentru el. Știa că fac tot ce le stă în putere. La fiecare intrare în Amber Hills erau polițiști și, în urmă cu aproximativ zece minute, erau două mașini de poliție parcate în fața casei lui Wendy Hudson. Se gândea că următorul pas ar fi împânzirea cartierului, trimiterea polițiștilor din ușă în ușă, în căutarea chiar și a celor mai mici informații.

Dar știa însă că astfel de măsuri erau păstrate, de obicei, ca o ultimă opțiune - o atașare disperată de ceva.

Și dacă acesta era punctul în care se aflau în acest caz, s-ar putea să aibă parte de nimic mai mult decât de o dezamăgire.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Chiar și după ce au petrecut încă o jumătate de oră la locul crimei și uitându-se prin jurul trupului, Kate și DeMarco nu au reușit să găsească ceva care să le fie util de îndată. Kate era însă mai convinsă ca niciodată că Taylor Woodward va fi cheia pentru găsirea criminalului. Focusul asupra organelor genitale spunea totul. La prima vedere, Kate era destul de sigură că nu a existat nicio activitate sexuală implicată în crimă, dar, desigur, legistul va trebui să fie cel care va confirma asta.

De asemenea, trebuia luată în considerare și lovitura de la față. Având în vedere ce văzuseră la celelalte două scene, aceasta nu era caracteristică criminalului. Aparent, ceva legat de Taylor Woodward îl deranjase, mult mai mult decât la Julie Hicks sau Lacy Thurmond.

Din cauza orei târzii, s-a renunțat destul de repede la abordarea din ușă în ușă, deși câțiva ofițeri au fost trimiși la casele învecinate ale unor oameni care cunoșteau, relativ bine, familiile Hicks, Thurmond și Woodward. În timp ce Budd a trimis câțiva oameni să se ocupe de această sarcină, Demarco a reușit să dea de unul dintre colegii lui Daryl Woodward, care era disponibil să se întâlnească cu ele în scurt timp.

Kate conducea către adresa colegului de lucru, când îi sună telefonul. Erau atât de multe lucruri nerezolvate în acest caz încât, sincer, nu știa la ce să se aștepte. Vocea pe care a auzit-o nu era una la care se aștepta. Era Directorul Adjunct Duran.

- Agent Wise, unde te afli în momentul de față? întrebă el.

- A avut loc o altă crimă, spuse ea, simțindu-se destul de vinovată pentru că nu l-a anunțat mai devreme. DeMarco și cu mine suntem pe drum spre locuința unui coleg de muncă de-al soțului pentru a confirma povestea acestuia.

- Știu că a avut loc o altă crimă, spuse el. Când ți-am dat autoritatea de a lucra la caz, l-am rugat pe Comisarul Budd să mă țină la curent cu toate

noutățile apărute. Victima este Taylor Woodward, nu-i așa? Treizeci și unu de ani, ucisă de mai multe răni prin înjunghiere în zona pieptului și a abdomenului.

- Așa este.

- Wise, uite…nu o să te mint: câțiva directori cred că am făcut o greșeală. Există comentarii cum că ne-am pripit atunci când te-am lăsat să preiei acest caz. Așadar, în calitate de director al tău, în mod oficial, îți preiau cazul.

- Vorbești serios?

- Da. Deși, cu siguranță, nu te învinovățim, cea de-a treia victimă face ca acest caz să fie mai prioritar. Am dori să-l încredințăm unui alt agent. Poate chiar mai multor agenți. Și înainte de a argumenta, trebuie să o gândești puțin. Planurile ca tu să vii și să ne ajuți cu cazurile nerezolvate sunt încă în picioare. Dar dacă rămâi să lucrezi la acest caz și nu vor apărea rezultate rapid, mă tem că decizia care va fi luată va anula acea propunere.

- Mi-ai acordat trei zile, spuse ea. Mai puțin de trei zile, de fapt. Și în acele trei zile, fiica mea a intrat în travaliu cu cinci săptămâni mai devreme decât trebuia și am devenit bunică. A fost puțin pe grabă.

- Nu faci decât să îmi susții punctul de vedere, spuse Duran. Acum ai o viață în afara Biroului. Ar trebui să te bucuri de ea.

„Asta este viața mea”, aproape răspunse ea. Dar chiar și simplul gând suna trist și patetic.

- Și ce rost au avut toate acestea atunci? Crezi că nu pot rezolva acest caz?

- Nu am spus asta. Dar decizia a fost luată deja. Îmi pare rău, Kate.

Nu voia să se umilească (nu că ar fi făcut-o vreodată) și nu voia să pară disperată în fața lui DeMarco. Așa că a rămas blocată.

- Dacă renunț la acest caz încă mai am posibilitatea de a lucra la cazurile vechi?

- Sunt destul de sigur de acest lucru. Și după cum am spus...încă nu există nicio decizie oficială de la superiorii mei de a-ți lua cazul. Dar e pe vine. Dacă pot să le raportez că am făcut acest lucru deja, lucrurile vor fi mult mai ușoare pentru opțiunea cu cazurile nerezolvate.

- În regulă. Fă-o, atunci, spuse ea.

Era un sentiment ciudat. Era furioasă că i s-a oferit această oportunitate numai pentru a-i fi luată înapoi câteva zile mai târziu. Dar, în același timp, era recunoscătoare; știa că se întâmplă extrem de rar ca agenții pensionari să obțină o astfel de oportunitate.

- Îți mulțumesc pentru înțelegere, Wise, spuse Duran. DeMarco se va ocupa în continuare de caz. Până mâine dimineață, la ora opt, voi trimite ajutoare acolo care să o însoțească.

- O voi anunța, spuse Kate. Și, deși era un pic neprofesional, Kate a încheiat convorbirea fără a-și lua rămas bun așa cum se cuvine.

- Asta nu a sunat bine, spuse DeMarco.

- Nu este. Din cauza lipsei rezultatelor sunt o victimă colaterală, mi s-a luat cazul.

- Ce naiba?

Kate ridică din umeri.

- Face sens. Și-au asumat deja un risc atunci când m-au lăsat să mă ocup de el. Cazul mi-a scăpat de sub control și ei nu își pot permite o publicitate proastă. De asemenea, posibil ca această situație să salveze o altă oportunitate pentru mine. Tu te vei ocupa în continuare de caz. Îți va trimite mâine oameni să te ajute.

- Totuși...asta e o tâmpenie.

Kate ridică din umeri.

- Da. Dar așa stau lucrurile.

- Dacă vrei, te voi ține la curent.

Kate se gândi o clipă la acest lucru și apoi clătină din cap.

- E mai bine să n-o faci. Trebuie să mă îndepărtez complet de caz. Dar voi avea numai cuvinte de laudă la adresa ta. Și cine știe…poate, în viitor, vom lucra din nou împreună.

DeMarco nu spuse nimic. Se uită doar pe fereastră, urmărind trecerea nopții.

- O să te duc înapoi la motel, spuse Kate. Ar trebui totuși să te întâlnești cu colegul de muncă al lui Daryl Woodward.

- Sună bine, spuse DeMarco.

Însă DeMarco arăta acum la fel de învinsă precum Comisarul Budd, când stătea în bucătăria familiei Woodward. Kate încerca să se gândească la ceva ce să spună, la ceva inspirant și motivant, dar nimic nu-i veni în minte.

Și-au continuat drumul înapoi spre motel în liniște, iar un sentiment de eșec a umplut mașina ca duhoarea unui animal mort pe marginea drumului.

***

Pentru a doua oară în acea zi, Kate se gândi la primul partener pe care l-a avut ca și agent. Numele lui era Jimmy Parker și a devenit, într-un timp scurt, un mentor pentru Kate. A lucrat cu el timp de opt ani înainte ca acesta să fie promovat în funcția de director adjunct al unui birou din Atlanta. În cele din urmă, a revenit în DC pe postul unui director care și-a pierdut slujba din senin. Jimmy a ocupat acea funcție până când, câțiva ani mai târziu, s-a pensionat. Kate avea treizeci și opt de ani când acesta s-a pensionat.

Se gândea la acei ani, uimită să descopere că au trecut aproape douăzeci de ani de când avea treizeci și opt de ani. Știa că Jimmy era încă în viață și bine, deoarece a primit un apel scurt de la el anul trecut, în săptămâna în

care s-a pensionat. Jimmy avea aproape optzeci de ani și, deși nu a spus nimic despre asta în timpul convorbirii lor telefonice de acum un an, circula un zvon cum că se lupta cu o formă de cancer și nu arăta prea bine.

Când Kate s-a întors acasă, după ce a lăsat-o pe DeMarco la motel, gândurile ei au zburat instantaneu la Jimmy Parker. Poate că, în sfârșit, putea să îl înțeleagă - mentorul pensionat, care suna, cel puțin o dată pe lună, șefii Biroului pentru a vedea cum merg lucrurile - și nu pentru că simțea că mai poate contribui în vreun fel, ci pur și simplu pentru că nu a învățat niciodată să cum să renunțe la acea viață.

Deoarece nu avea cu cine să vorbească și era conștientă de pericolele internalizării lucrurilor legate de munca la Birou, precum eșecul și confuzia, Kate a început să caute numărul lui Jimmy în telefon. Se uită o clipă la acesta, fiind nesigură. Ar aprecia acest apel sau s-ar simți oarecum obligat față de ea?

Înainte să de a începe să se gândească prea mult la acest aspect, Kate a apăsat SUNĂ. Când telefonul a început să sune, își dădu seama că era aproape zece noaptea. Era prea târziu să sune un bărbat care se apropia de vârsta de optzeci de ani?

Aparent nu. Acesta a răspuns de îndată cu o voce deschisă și veselă.

- Kate Wise, spuse el de parcă îi anunța prezența într-o încăpere mare. Ce naiba faci?

- Tot aici, spuse ea, nevrând să îi arunce direct problema.

- Îți priește pensia?

- Nu, niciodată nu mi-a priit. Poate tocmai de aceea am început săptămâna asta să lucrez la un alt caz.

- În mod oficial? întrebă Jimmy.

- Mai mult sau mai puțin. Cu toate acestea, a fost de scurtă durată.

- Va trebui să mă înveți și pe mine cum ai reușit să faci asta, spuse Jimmy. I-am bătut la cap timp de ani de zile despre o posibilă întoarcere pe un post cu jumătate de normă.

- Mă îndoiesc că a fost o bătaie de cap, spuse Kate. Cum ești, Jimmy? Și, dacă se poate, te rog să-mi dai un răspuns real.

- Îmbătrânesc, spuse el cu un râs zgomotos. Vârsta de șaptezeci și opt de ani e ca naiba. Am artrita la mâna dreaptă. Anul trecut am avut o operație de înlocuire a genunchiului. Vezica mea este mai slabă decât o hârtie igienică subțire și trebuie să merg la medic cel puțin o dată pe lună pentru a-mi verifica inima și prostata.

- Cum îți petreci zilele? întrebă ea, dându-și seama ce întrebare prostească a pus chiar în momentul în care i-a ieșit pe gură

- Stau degeaba. Mă uit la televizor. Citesc. Fac parte dintr-un club de șah, dar sunt cel mai bătrân membru, iar copiii ăștia mă bat destul de rău. Așadar, dacă ai povești despre cum te poți întoarce la muncă după pensionare, mi-ar plăcea să le aud.

- Nu e chiar așa de interesant, spuse Kate.

Cu toate acestea, s-a trezit povestindu-i seria de evenimente care i-au ocupat ultima săptămână. De la Debbie Meade, care a rugat-o să verifice moartea fiicei ei, până la Duran, care a demis-o din sarcinile ei temporare în slujba Biroului. A intrat chiar și în puținele detalii ale cazului, observând modul în care Jimmy spunea o serie de „wow" și „de n-aș fi zis" fix în momentele oportune.

Când a terminat de povestit, și-a dat seama că a fost într-adevăr privilegiată să aibă parte de această oportunitate. Spera doar că incapacitatea ei de a rezolva cazul nu se va reflecta prost asupra lui DeMarco.

- Deci, acest caz, spuse Jimmy. Crezi că această ultimă victimă iese în evidență față de celelalte două din cauza unor detalii ale crimei, da?

- Așa se pare, spuse Kate.

- Deci, asta ar sugera că ucigașul îi purta un soi de ranchiună. Și asta m-ar face să cred că a existat un fel de conflict între cei doi - fie direct sau indirect.

- Aceasta era și presupunerea mea, da. Dar nu contează. Nu mă mai ocup de caz oricum. Iar agentul responsabil este foarte competent. Va fi uimitoare peste câțiva ani.

- Poți renunța la un caz atât de ușor?

- Trebuie, spuse ea. Am devenit bunică noaptea trecută. Cochetez din nou cu ideea unei relații. Viața mea evoluează în permanență. Și poate că a fost un pas înapoi faptul că m-am întors la muncă într-o asemenea funcție. Poate că trebuie să renunț la trecut.

- Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată, spuse Jimmy.

- Rolul de bătrân morocănos chiar ți se potrivește, spuse Kate.

- Oh, știu. Și mă mândresc cu el. Îmi permite să mă iau de oameni atunci când aceștia vorbesc prostii. Așa cum faci și tu. Ascultă la mine: dacă ai șansa să mai lucrezi la unul sau două cazuri în plus - chiar dacă asta înseamnă sarcini banale în cazurile nerezolvate - profită de ea. Dacă nu, te vei întreba mereu dacă nu cumva ți-ai ratat ultima șansă.

Kate încerca să proceseze ceea ce tocmai auzise, știind că și posibilitatea de a rămâne în joc pentru a lucra la acele dosare nerezolvare ar fi o oportunitate excelentă. Era fie asta, fie se resemna cu ideea că viața de pensionară este tot ce i-a mai rămas. Și, deși acum avea o nepoată, știa că trebuia să-și trăiască și propria viață. Cincizeci și cinci de ani, la urma urmei, nu era sfârșitul lumii.

- Deci, spune-mi despre nepoata ta, spuse Jimmy.

Și uite așa, bărbatul de la care învățase cea mai mare parte din elementele fundamentale ale Biroului, i-a înseninat seara, alungându-i gândurile critice. „Unele lucruri nu se schimbă niciodată”, se gândi ea în timp ce îi povestea despre Michelle, Melissa și familia ei în creștere.

Era plăcut să vorbească despre acele lucruri…oarecum revigorant. O făcea să se întrebe cum ar fi dacă i-ar acorda o șansă lui Allen Goldman. Chiar dacă nu exista o chimie perfectă între ei, cel puțin ar avea pe cineva care era interesat de ea, care era acolo să-i asculte laudele la adresa nepoatei ei frumoase și lucrurile pe care spera să le facă cu viața ei acum că era pensionară.

A mai vorbit la telefon cu Jimmy încă o jumătate de oră. Era plăcut să se reconecteze cu cineva care a jucat un rol atât de important la începutul carierei ei. O făcea să se gândească din nou la DeMarco și cum aceste ultime zile nu îi vor afecta viitorul în niciun fel.

După ce a terminat de vorbit la telefon cu Jimmy, se simțea mai ușurată, nu era așa de descurajată de faptul că Duran i-a luat cazul. Și-a găsit pacea și era capabilă să se concentreze din nou asupra viitorului ei. S-a gândit la Melissa și la bebeluș, la faptul că poate îl va suna mâine pe Allen și îl va scoate vineri la cină.

Totuși, când a închis ochii în căutarea somnului, în centrul tuturor acelor lucruri se afla ceva sinistru. Nu putea să nu vadă podeaua băii principale din casa familiei Woodward și tot sângele amestecându-se cu apa, ca și cum însuși universul încerca să scape de orice dovadă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Kate s-a trezit din cauza telefonului. Nu și-a setat o alarmă, hotărând să doarmă cât de mult voia. Dar când a luat telefonul, văzu că literele digitale albastre de pe alarmă indicau ora 8:05.

„Opt ore de somn”, se gândi ea. „Când am avut parte de asta ultima oară?”

Văzu pe ecran numele lui DeMarco și se entuziasmă. Poate că ceva important s-a întâmplat aseară, poate o descoperire mare legată de caz. În ciuda discuției liniștitoare de aseară cu Jimmy, inima ei nu se putea abține să nu tresară la ideea unor știri interesante despre evenimentele care au avut loc în Amber Hills.

- Hei, DeMarco, răspunse ea. Ți-e dor de mine deja?

- După cum decurge această dimineață, da…mi-e foarte dor de tine. Duran m-a sunat la șapte ca să mă anunțe că doi agenți sunt pe drum pentru a lucra cu mine. Unul este proaspăt ieșit din academie.

- Te vei descurca, spuse Kate. În cele din urmă trebuie să apară ceva.

- Ei bine, avem câteva noutăți. În primul rând, am primit examenul medical în această dimineață. Nu a existat absolut niciun semn de act sexual. Deci, bănuiesc că tăietura din zona organele genitale era simbolică.

- Sau doar criminalul s-a distrat într-un mod morbid, sublinie Kate.

- De asemenea, am găsit o posibilă amprentă. Era chiar pe marginea ușii de la duș. Dar totul era atât de umed, încât credem că nu va conta prea mult. Au fost extrase și câteva fire de păr și din scurgere, dar ne așteptăm să aparțină familiei Woodward.

- Mulțumesc pentru noutăți, spuse Kate. Dar nu trebuie să faci asta. Nu mă mai ocup de caz. Nu-mi datorezi noutăți.

- Știu. Dar știu că trebuie să fie enervat să ți se încredințeze după un an de zile ceva de genul acesta, doar ca mai apoi să-ți fie luat. Sincer, nu este corect față de tine. Mă întreb dacă nu cumva sunt eu mai supărată pe această situație decât ești tu.

- S-ar putea, spuse Kate, gândindu-se deja să meargă la spital, după micul-dejun, pentru a le vedea pe Melissa și Michelle.

- Vrei să nu te mai sun? întrebă DeMarco.

- Nu, desigur că nu. Apreciez asta. Vreau doar să nu te simți ca și cum îmi datorezi asta.

- Uite, dacă nu vom fi partenere, aș vrea să te consider prietenă, spuse DeMarco. Și îmi este greu să spun asta. Așadar, că da...din politețe, te voi ține la curent.

- În acest caz, aștept cu nerăbdare telefonul tău. Mult noroc, agent DeMarco.

Kate a încheiat convorbirea și și-a făcut prima ceașcă de cafea pe ziua respectivă. Sorbea din ea în timp ce urmărea știrile, întrebându-se dacă ar trebui să pregătească micul dejun sau dacă va lua ceva în drum spre spital. „Acestea sunt genul de decizii importante pe care trebuie să le iau acum că sunt pensionară", se gândi ea serioasă.

Era ciudat când se gândea la tot ce s-a întâmplat ieri. Comparativ cu dimineața asta banală, părea aproape ireal.

Când telefonul îi sună din nou, se aștepta să fie DeMarco. Poate că în cele din urmă s-a întâlnit cu noii agenți și voia să se plângă de ei. Sau poate că a primit noutăți legate de amprenta de pe ușa dușului și...

Dar pe ecranul telefonului ei nu era niciun nume, doar un număr pe care nu îl cunoștea. A răspuns ezitantă. Nu a avut niciodată încredere în apelurile pe care le primea de la numere care nu erau memorate în telefonul ei - o lecție pe care a învățat-o pe parcursul vieții ei în interiorul și în afara Biroului.

- Bună ziua? întrebă ea.

- Agent Wise? întrebă vocea unui bărbat.

Aproape că l-a corectat pe bărbat pentru a-l informa că apelativul de „agent” din fața numelui ei nu mai era de actualitate. Dar nu spuse nimic, curioasă să vadă despre ce era vorba.

- Da, sunt agent Wise, spuse ea, fără să țină cont de minciuna minoră.

- Sunt Daryl Woodward, spuse el. Comisarul Budd mi-a dat numărul dumneavoastră aseară și îmi amintesc că mi-ați spus să vă sun în cazul în care îmi vine ceva în minte.

Cel mai înțelept lucru pe care ar fi putut să-l facă era să-l oprească chiar acolo și să-l redirecționeze către DeMarco. Dar rolul de agent la datorie încă o domina, o parte din ea care nu numai că nu voia să extindă procesul pentru Daryl Woodward, dar dorea să vadă dacă poate face ceva pentru a ajuta cazul, un lucru care nu o va afecta pe viitor.

- V-ați amintit ceva? întrebă ea.

- Poate. Ați întrebat dacă erau toate implicate în ceva, cum ar fi un club sau un grup sau ceva de genul acesta. Sunt destul de sigur că făceau toate parte dintr-un curs la sală. Pentru a mă asigura, am verificat planificatorul lui Taylor. Avea cursul în fiecare luni, miercuri și vineri la patru după-amiaza. Se întorsese de la curs aseară. Eu...ei bine, cu ceva timp în urmă am găsit câteva mesaje pe telefon între ea și prietenele ei. Grupuri pentru mesaje, știți? Vorbeau despre curs. Julie și Wendy erau puțin vulgare în privința instructorului.

- Prin vulgar, vă referiți din punct de vedere sexual?

- Spre exemplu, Julie a menționat că i-ar linge transpirația de pe piept. Dar printre mesaje, Wendy a menționat cum că tipul era cam nesimțit. Erau o mulțime de discuții sugestive și cred că Lacy s-a și culcat cu el. Nu știu. Nu sunt mândru de asta, dar am făcut poze cu conversațiile, în cazul în care

Taylor le-ar fi șters. Voiam să le am ca și dovadă că prietenele ei nu fac decât să creeze probleme. Vă pot trimite conversația dacă doriți.

- Ar fi grozav. Există vreo șansă să știți numele cursului și instructorul?

- Aveți toate informațiile în conversație, spuse Daryl. O să vă trimit imaginile imediat ce vom pleca de aici. Cursul se ținea la New You Fitness. Știți unde este?

- Da, spuse Kate. Vă mulțumesc pentru asta. Acest lucru ar putea să fie o pistă.

Daryl părea plin de speranță atunci când a închis telefonul. Kate nu era sigură dacă aceste informații vor constitui o pistă sau nu, dar dacă mesajele erau la fel de sugestive precum acesta sugera, atunci s-ar putea să fie într-adevăr de mare ajutor.

Ținându-se de cuvânt, Daryl i-a trimis imaginile cu conversația în doar câteva minute. Acesta le-a trimis sub forma unei serii de capturi de ecran, pe care Kate le-a citit în timp ce își bea cafeaua. A citit totul, observând câteva dintre comentariile mai surprinzătoare. Rând după rând, devenea din ce în ce mai sigură că avea într-adevăr o pistă la îndemână. Mesajele erau de acum două săptămâni, părând ca și cum citea ultimele gânduri ale unor fantome.

„Ai mai avut cineva vise perverse cu Julio aseară?” Julie întrebase grupul.

„Dumnezeule, spuse Lacy. Nici măcar nu am așteptat să adorm. Am apelat la sertarul noptierei și am folosit niște echipamente în timp ce Peter dormea. Au fost faine visele?”

„Da. Îi lingeam transpirația de pe piept”, spuse Julie. „Avea gust a vin.”

„Ciudato”, spuse Wendy.

„Bărbatul ăsta ARATĂ bine”, răspunse Taylor. „Dacă va continua să predea, voi continua să fac cursuri de ciclism până când articulațiile mele vor fi bătrâne și uzate.”

„Vorbind de articulații, cum s-a comportat cu genunchii tăi, Lacy?" întrebă Wendy.

„Încă mă dor, dar DUMNEZEULE, a meritat. Mi-a trimis un mesaj mai târziu și mi-a spus că îmi ține chiloții în geanta sa de sală pe post de amintire. Spune că îl excită. Se pricepe să se prefacă ca și cum nimic nu s-a întâmplat, dar felul în care mă privea ieri..."

„Oprește-te", spuse Julie. „Sau mă duc să ÎMI scot echipamentele."

„Ală mare?" întrebă Wendy. „Pot auzi chestia aia nenorocită de la mine de acasă."

Mesajele au continuat, dar aceasta a fost secțiunea pe care s-a concentrat Kate. Părea să sugereze că, la un moment dat, Lacy a întreținut relații sexuale cu instructorul lor de ciclism.

„La urma urmei, se pare că Lacy se vedea cu cineva, în timp ce soțul ei își făcea și el de cap", se gândi Kate.

Și uite așa, avea o pistă.

Singura întrebare care rămânea era dacă poate sau nu să-i transmită informațiile lui DeMarco și să nu se implice.

Desigur, răspunsul era nu. Zâmbi în timp ce o sună pe DeMarco. Tânăra agentă a răspuns de îndată.

- Credeam că eu trebuie să te sun, spuse DeMarco.

- Ei bine, am niște informații. Cât timp mai e până apar ceilalți agenți?

- Aproximativ o oră, cred.

- Bine. Ne vedem la motelul tău în douăzeci de minute. S-ar putea să am ceva.

- Ce fel de informații?

Deja ieșită pe ușă, Kate i-a transmis conversația sa cu Daryl Woodward și imaginile cu mesajele pe care acesta i le-a trimis. Cu o schimbare bruscă a programului de dimineață, părea că își va lua micul dejun pe drum.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

În dimineața aceea era cam puțină lume la New You Fitness. Câteva persoane foloseau benzile de alergare și încă o mână de oameni erau împrăștiați pe la diverse aparate. Kate putea vedea toate acestea de la recepție, deoarece întreaga sală era vizibilă printr-un Plexiglas, aflat în stânga biroului. Locul era puțin prea mic pentru a fi considerat o sală de gimnastică propriu-zisă, dar era, de asemenea, mult mai curat decât o sală obișnuită.

Cu DeMarco alături, Kate se apropie de recepție. O femeie tânără, care probabil lucra între orele de curs de la facultate cu jumătate de normă, se uită la ele cu un zâmbet pe față.

- Doamnelor, cu ce vă pot ajuta în această dimineață?

- Căutăm un bărbat pe nume Julio Almas, spuse DeMarco. Conform site-ului acesta este instructor la cursurile de ciclism și antrenamentele Keto.

- Oh, desigur, spuse tânăra. Ar trebui să fie în spate, în Camera Șase. Are un curs de Keto în aproximativ douăzeci de minute.

Agenții au dat din cap în semn de mulțumire și s-au îndreptat spre un coridor îngust care adăpostea mai multe camere private. În drum spre centrul de fitness, au discutat care ar fi cea mai bună abordare. Au hotărât ca DeMarco să preia conducerea, pentru în cazul în care lucrurile ar fi scăpat de sub control. Cu cât Kate avea mai puține șanse să dezvăluie că nu era un agent activ - sau să mintă despre asta - cu atât mai bine.

Au mers în Camera 6 și au găsit un singur bărbat înăuntru. Acesta întindea mai multe covorașe pe podea, pregătindu-se pentru următorul lui curs. DeMarco a bătut la ușă și a intrat, fără să aștepte răspunsul bărbatului.

Acesta se întoarse cu fața spre ele și Kate a văzut de îndată de ce Julio ar putea fi subiectul fanteziilor femeilor disperate. Avea o înălțime medie, dar avea conformația unei statui grecești. Pectoralii și abdomenul lui erau

aproape vizibili prin maieul strâmt pe care-l purta. Părul lui lung și negru era prins în spate, în ceea ce copiii din ziua de azi îl numesc un „coc bărbătesc”. Avea ochii negri, care te captivau instantaneu, și fiecare trăsătură de pe față sa părea să fie complementară unei alteia. A spune că bărbatul era chipeș era o subestimare. Kate nu s-a putut abține să nu se întrebe dacă nu cumva acesta a fost angajat pentru a face mai multe femei să se înscrie la cursurile private.

De asemenea, se întreba dacă, din moment ce Lacy s-a culcat cu el - chiar și o singură dată - mai existau și femei care au făcut asta.

- Aveți nevoie de ajutor? întrebă Julio.

- De fapt, da, spuse DeMarco, păstrându-și calmul. Am dori să vorbim cu dumneavoastră despre câteva persoane care au participat recent la cursul dumneavoastră de ciclism. Aceasta i-a arătat legitimația și s-a prezentat. Kate îl urmări îndeaproape și văzu un fior de teamă în ochii lui. Era pentru prima oară de când a intrat la locul crimei din casa lui Julie Hicks, când credea că poate au descoperit ceva.

- Vă referiți la doamna Hicks și la doamna Thurmond, nu?

- Și de unde știți asta, mai exact? întrebă DeMarco.

- Vorba umblă repede. Este teribil. Au fost amândouă ucise, nu-i așa?

- Exact așa este, spuse Kate. Încă o membră de-a ta a fost ucisă aseară. Taylor Woodward.

Părea să fie într-adevăr șocat, dar era totuși ceva în neregulă cu el.

- Ne aflăm aici deoarece cursul dumneavoastră de ciclism pare a fi singurul lucru pe care acestea îl aveau în comun, în afară de sesiunea ocazională de băut vin și stat la piscină. Știți dacă au interacționat în vreun fel cu ceilalți studenți ai dumneavoastră?

- Nu vă pot spune sigur. Nu știu. Chiar nu le știam prea bine. Doar cât să ne salutăm atunci când intrau la curs.

- Sunteți sigur de asta? întrebă Kate. Nu o cunoșteați pe Lacy Thurmond mai bine decât pe ceilalți studenți?

Întrebarea l-a zguduit și chiar dacă a încercat să ascundă acest lucru, a eșuat mizerabil.

- Eu…nu înțeleg de ce sunteți aici, spuse el. Privea în jurul camerei asemenea unui animal în cușcă, care căuta o cale de ieșire.

- Ați avut vreo relație fizică cu Lacy, Taylor sau Julie?

Acesta a dat nervos din cap.

- Da. Am avut. M-am culcat cu Lacy. Dar s-a întâmplat doar o singură dată. Plănuiam să se întâmple și a doua oară, dar apoi am auzit ce s-a întâmplat și...

- Sexul a fost consimțit reciproc? întrebă DeMarco.

- Da.

- Cum s-a întâmplat? întrebă DeMarco.

- Nu mă simt confortabil să răspund la acest gen de întrebări, spuse Julio.

- În regulă atunci, spuse DeMarco. S-a întâmplat în casa ei?

- Nu. S-a întâmplat aici, de fapt. În vestiar, când tura mea s-a terminat.

- Și ați păstrat un suvenir? întrebă Kate.

Julio era cu adevărat şocat acum. Acesta clătină violent din cap, în timp ce buza inferioară începea să-i tremure.

- Vă rog doar să ne spuneți adevărul, spuse Kate. Nu veți avea probleme pentru că v-ați cuplat cu o femeie măritată. Avem doar nevoie de o imagine de ansamblu despre cum și-a petrecut ultimele zile înainte de a fi ucisă.

- Eu...am lenjeria pe care o purta. Se află în geanta mea de sport.

- Asta este tot? întrebă Kate.

- Da. Aveți cuvântul meu.

- Unde se află această geantă de sport? spuse DeMarco. Lăsați-ne să aruncăm o privire în interiorul acesteia și s-ar putea să plecăm de pe capul dumneavoastră înainte de începerea următorului curs.

- Nu, nu...aveți nevoie de un mandat, nu?

- Dacă alegeți calea aceea, da, spuse Kate. Dar atunci putem merge să-l luăm și vă vom vizita din nou cu acel mandat chiar în mijlocul unuia dintre cursurile dumneavoastră. Deci, rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Julio părea furios acum, dar s-a îndreptat spre ușă, făcându-le semn să-l urmeze. Le-a condus spre capătul holului, într-o cameră cu un semn decorativ pe care scria DOAR PERSONALUL. Camera era mică, cu o singură masă, mai multe scaune și cu un perete întreg format din dulapuri mici. A mers la cel pe care era scris numele său pe o bucată de bandă adezivă și îl deschise.

- Iată, spuse el, aruncând o geantă de sport uzată pe masă. Era în mod clar enervat, dar era mult mai motivat de nevoia de a le scoate de acolo înainte de începerea următorului curs.

Kate se opri în loc, amintindu-și că DeMarco era cea care trebuia să preia conducerea astăzi. Își putea imagina expresia de pe fața lui Duran dacă acesta ar ști că participa și ea la asta. Dădu din cap spre DeMarco și tânăra agentă desfăcu geanta. Preț de câteva clipe a cotrobăit prin geantă iar apoi, fără niciun motiv aparent, își retrase mâna.

Kate, DeMarco și Julio stăteau într-un grup restrâns, în tăcere. Kate făcu contact vizual cu DeMarco, încercând să-și dea seama ce nu era în regulă - ce se întâmplase pentru a o determina pe DeMarco să-și retragă mâna atât de repede.

Apoi a văzut sângele de pe mâna lui DeMarco.

- Ce naiba? spuse Julio, făcând un pas prudent înainte.

Mâna lui DeMarco se îndrepta spre arma ei, în timp ce se roti înspre el.

- Nu mișcați, spuse ea. Stați chiar acolo. Încă un pas înainte și îmi voi scoate arma.

Kate făcu un pas înainte, mai aproape de geantă. Privi înăuntru, în timp ce, neînfricată, își băgă mâna din nou înăuntru. De data aceasta, când DeMarco și-a scos mâna din geantă, ținea o pereche de chiloți albi din dantelă. Albul materialului scotea în evidență roșul închis al sângelui.

Sângele nu era foarte proaspăt, dar era suficient de proaspăt pentru a se lipi pe pielea lui DeMarco. DeMarco se uită înăuntru, și apoi spre Kate.

- Aruncă o privire, spuse ea.

Kate se uită în geantă. Văzu pantaloni scurți de sport ai lui Julio, portofelul său și o pereche de mănuși negre. Mănușile aveau mai mult sânge pe ele, la fel și fundul de nylon al genții. Asemenea sângelui de pe chiloți și de pe mâna lui DeMarco, era încă relativ proaspăt.

- La perete, spuse DeMarco, stând în spatele lui Julio.

- Nu înțeleg, spuse el. Ce naiba se întâmplă?

- Sunteți arestat, replică DeMarco. Dacă aceasta este într-adevăr lenjeria lui Lacy Thurmond, aveți o grămadă de explicații de dat. Și acest sânge este proaspăt...nu este al lui Lacy, ci poate al cuiva cu care v-ați întâlnit recent?

- Chiloții sunt ai lui Lacy, da. Dar habar n-am de unde provine sângele!

- Puteți recita toate lucrurile acestea într-o cameră de interogatoriu, spuse DeMarco, în timp scotea cătușele și îl încătușa pe Julio.

- Ce dracu? strigă Julio.

Kate se uită înapoi în geantă. Sângele nu era tocmai adunat, dar era suficient ca să strălucească. A căutat orice semn de armă, dar a găsit nimic.

„Pare aproape prea perfect”, se gândi ea. „Desigur, dacă această ultimă crimă a fost bazată pe pasiune și poate a simțit un sentiment de finalitate sau de realizare, poate a devenit leneș în ceea ce privește curățenia.”

Cu Julio încă lipit cu fața de dulăpioare și cu brațele încătușate la spate, DeMarco se uită la Kate.

- Ce facem acum? întrebă ea. Părea o întrebare încărcată, dar Kate știa ce vrea să spună. Dacă ea nu trebuia să fie prezentă în acest caz, cum ar trebui să procedeze?

Dar acolo era sânge și chiloți…și pe deasupra, o aventură recunoscută. Kate era destul de sigură că poate să dea un telefon și să lămurească lucrurile.

- Voi începe prin a-l suna pe Budd, spuse ea. Și după, îl voi suna pe Duran..

- Ești sigură? întrebă DeMarco.

Adevărul era că nu era sigură. Dar a mers mai departe și l-a sunat pe Budd înainte de a-și pierde calmul.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

După o oră și cincisprezece minute, Kate aștepta în afara camerei de interogatoriu din incinta secției Comisarului Budd. Ultima oră a fost una deosebit de activă. În primul rând, un mic roi de polițiști au venit la New You Fitness pentru a-l aresta pe Julio. Cam în același timp, cei doi agenți au ajuns din DC pentru a-o ajuta pe DeMarco. Erau iritați pe bună dreptate când au aflat că stadiul cazului, care părea a fi aproape rezolvat. Și ei așteptau în afara camerei de interogatoriu.

Faptul că nu participa la interogatoriu o măcina pe Kate extrem de tare. Dar când l-a sunat pe Duran ca să-l pună la curent, acesta era furios. Kate se aștepta să fie un pic supărat, dar nu la fel de nervos pe cât a părut la telefon. Ca pedeapsă, i-a ordonat să o lase pe DeMarco să se ocupe de interogatoriu și că ea, Kate, nu avea voie să supravegheze camera de interogatoriu sub nicio formă posibilă.

Cu toate acestea, a încheiat apelul cu o mulțumire pentru prinderea omului care părea să fie criminalul. Chiar și după ce a fost certată, Kate nu se putea abține să nu zâmbească. A început cu stângul, dar primul ei caz după întoarcere era, în sfârșit, finalizat.

Sau nu?

Încă credea că a fost prea ușor să găsească chiloții și sângele. Julio a și recunoscut că avea chiloții în geanta lui de sport - dar sângele părea să-l inducă în eroare. Credea că dacă ar fi fost prezentă în camera de interogatoriu ar fi putut să-i citească expresiile. Nu era sigură dacă privirea de pe fața lui era o frică născută din vinovăție sau era un adevărat șoc la vederea sângelui.

În timp ce aștepta în afara camerei, Comisarul Budd a venit spre ea din fața clădirii. Cei doi agenți noi de la DC mergeau în cealaltă direcție, căutând să intervieveze câțiva dintre colegii de lucru lui Julio. În ceea ce-l privea pe Budd, Kate era destul de sigură că a fost alături de oamenii lui de la relații cu publicul, pregătind o schiță a unui comunicat de presă. Păreau deja

destul de siguri că au găsit vinovatul. Și, deși și Kate trebuia să recunoască că lucrurile păreau a fi așa, ceva nu-i dădea pace.

„E mult prea ușor”, se gândi ea.

Budd se apropie de ea cu un rânjet și îi întinse mâna pentru a-o saluta.

- Am auzit că aveți probleme cu superiorul dumneavoastră, spuse el. Nu este treaba mea și, ca să fiu sincer, nici nu-mi pasă. Am vrut doar să vă mulțumesc că ați rezolvat chestia asta. Dacă ar mai fi avut loc încă o crimă în acel cartier, acest loc s-ar fi transformat într-un balamuc.

Era pe punctul de a-i răspunde când ușa camerei de interogatoriu se deschise. DeMarco ieși de acolo, părând a fi mulțumită, dar puțin tulburată. Kate se uită la ceas și văzu că DeMarco a stat în camera de interogatoriu timp de douăzeci de minute.

- Care este prima ta impresie? întrebă Kate.

- Totul indică faptul că el este vinovatul, spuse ea. Timpul coincide. Trebuie să avem în vedere relațiile sexuale. Sângele din geanta lui...

- Și mănușile, spuse Kate. Ar explica de ce nu am reușit să găsim amprente la locurile crimelor. Are un alibi pentru ieri după-amiază, între ora șase și șapte?

- Nu. Spune că a plecat de la serviciu, s-a oprit la un WaWa pentru benzină și să mănânce ceva. Spune că traficul a fost destul de rău, așa că a durat ceva.

- Deci crezi că el este vinovatul? întrebă Kate.

- După cum am spus…așa se pare. Dar modul în care a reacționat când i-am descris scena crimei...părea dezgustat.

- Trebuie să trimiți sângele acela spre testare cât mai repede posibil, spuse Kate. Și vezi dacă poți obține niște ADN de pe mănuși. Ar trebui să știm cu certitudine dacă el este criminalul în decurs de douăsprezece ore.

- Mi se pare destul de complicat, spuse Budd. În ceea ce mă privește, acest caz este închis. O muncă al naibii de bună, doamnelor. Acestea fiind spuse, s-a aplecat ușor în fața lor în semn de apreciere și s-a întors de unde a venit.

- Duran crede același lucru, îi spuse DeMarco lui Kate după ce Budd plecă. Mi-a trimis un mesaj în timp ce eram acolo. Vrea să mă întorc în DC la noapte. Cei doi agenți noi vor rămâne aici și se vor ocupa de curățenie.

- Ce părere ai despre asta? întrebă Kate.

- Ciudat. Nu știu…pare a fi prea...prea...

- Uşor?

- Exact, spuse DeMarco.

Amândouă s-au uitat la ușa închisă a camerei de interogatoriu și nu au scos niciun cuvânt. Totuși, tăcerea lor tensionată spunea multe.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

Kate știa că nu ar fi în regulă să acționeze din nou împotriva dorințelor lui Duran. Dar, în același timp, nu putea lăsa cazul în pace atâta timp cât ea simțea că este încă activ - mai ales în timp ce forțele de ordine locale sărbătoreau practic finalizarea cazului.

Așa că a ales calea de mijloc. După ce DeMarco a început să completeze documentele necesare la secția de poliție, Kate s-a întors acasă. Dar și-a luat dosarele cu ea. Se întreba dacă poate găsi ceva care să-l lege pe Julio de caz, acum că aveau un punct de plecare.

Și-a făcut un sandviș și îl mânca la masa din bucătărie, cu notițele în fața ei. Dar indiferent unde se uita, nu putea găsi nimic care să fie legat de personalitatea expusă de Julio. Presupunea că poate totul se rezumă la criminalistică - mișcările zdrobitoare ale rănilor în raport cu puterea lui Julio, mâna aleasă și așa mai departe. Asta sau sângele din geanta lui s-ar dovedi că aparține într-adevăr lui Taylor Woodward și atunci s-ar termina totul. Ar avea nevoie de un miracol să nu fie condangat pentru omor.

Kate a studiat cu atenție aceleași fișiere pe care le-a analizat deja de mai multe ori și nu a găsit nimic nou. A scos chiar și mica grămadă de documente medicale pe care oamenii lui Budd le-au adunat în cazul Thurmond. Înainte de a fi dusă la bunici, fiica a petrecut puțin timp cu Departamentul de Servicii Sociale. Din ce își dădea Kate seama, aceștia au cerut fișele medicale - o practică standard dacă nu știau de îndată perioada pe care un copil o va petrece în îngrijirea lor.

Kate scana aceste documente, fiind sigură de faptul că nu va găsi nimic în ele. A văzut la ce medic a mers Peter Thurmond în urmă cu doi ani pentru prostată. Fiica, Olivia, a mers la medic în urmă cu câteva luni pentru ceea ce s-a dovedit a fi streptococ în gât. Și acolo a văzut Kate ceva ce i-a scăpat înainte. Era mic și nesemnificativ, dar era totuși ceva.

„Treci peste”, își spuse ea. „Duran nu vrea să te mai ocupi de asta. Crede că l-ai prins deja pe criminal. Încetează să te mai agăți de un fir de păr.”

Desigur, Kate își asculta foarte rar propriile sfaturi. Se uita la micile detalii, pe care atât ea, cât și DeMarco le trecuseră cu vederea. Sub secțiunea „Contacte de urgență” din formularul Oliviei, erau două nume și titluri. Unul era Peter Thurmond - tatăl. Cealaltă era Pamela Duncan - bonă cu jumătate de normă.

„Ei bine, asta este nou”, se gândi Kate. Se uită la numărul de lângă numele Pamelei Duncan și se puse pe treabă. Înainte de a-și pune ordine în gânduri, o sună.

„Încerci să îți creezi singură probleme?” se întrebă ea.

Nici nu avut timp să-și răspundă la întrebare. Cealaltă persoană a răspuns de îndată la telefon.

- Bună?

- Bună, Pamela Duncan?

- Da, eu sunt.

- Bună, mă numesc Kate Wise. Sunt consultant FBI. O minciună, desigur… dar nu era la fel de rea ca și cum ar afirma că era încă un agent activ. Am văzut în niște referințe de ale noastre că sunteți menționată în fișele medicale ale Olivei Thurmond ca și contact de urgență. Ați lucrat ca bonă pentru familia Thurmond?

- Din când în când, da. Ați aflat deja cine a ucis-o pe Lacy?

- Momentan, avem un suspect în arest, dar nu este nimic definitiv încă. Doamnă Duncan, mă întrebam dacă mă puteți lămuri cum era viața lui Lacy. Poate chiar și viețile unor prietene de-ale ei.

- Ați vorbit deja cu ele? Prietenele lui Lacy?

- Da. Cu prietenele cele mai apropiate...

Pamela ezită o clipă înainte să întrebe:

- De unde mă sunați, doamnă Wise?

- Sunt în Richmond. Numărul dumneavoastră de telefon indică faptul că și dumneavoastră sunteți tot aici.

- Ne putem întâlni în aproximativ o oră? întrebă Pamela.

Lui Kate i se părea puțin ciudată solicitarea, dar nu ar fi dat cu piciorul acestei oportunități. Vechiul instinct de agent ieșea la suprafață. Părea să fie ceva acolo.

- Spuneți-mi unde, spuse Kate.

Pamela i-a spus, iar cincisprezece minute mai târziu Kate ieșea pe ușă.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

S-au întâlnit la unul dintre micile locuri preferate ale lui Kate din Carytown, un loc numit Galaxy Diner. Era genul de loc modern care servea atât murături prăjite, cât și opțiuni fără gluten. Când Pamela Duncan s-a așezat pe scaunul din fața lui Kate, aceasta nu părea agitată și rezervată, așa cum se aștepta Kate. În schimb, părea aproape încântată să fie acolo. Îi zâmbi călduros lui Kate în timp ce se așeza.

După o scurtă rundă de prezentări, Kate a trecut direct la subiect.

- Cât timp ați lucrat pentru familia Thurmond? întrebă ea.

- Aproximativ opt luni, spuse Pamela.

- Și ce anume făceați? Întreb asta deoarece mi se pare ciudat că o mamă și o soție care era acasă în cea mai mare parte a timpului avea nevoie de o bonă.

- Ei bine, din câte am înțeles, acum un an sau așa ceva, Lacy se gândea destul de serios să se întoarcă la facultate. Câteva cursuri online, poate câteva la facultatea de stat. Avea totul pregătit atunci când am fost angajată. În principal, trebuia să o iau pe Olivia de la școală, să fac ordine prin casă, să pregătesc cina. Genul acesta de lucruri. Lucram doar aproximativ cincisprezece ore pe săptămână - douăzeci în săptămânile mai aglomerate. Și chiar și atunci când chestia cu facultatea nu a mers așa cum a trebuit, am continuat să mai lucrez pentru câteva săptămâni. Au renunțat într-un mod amiabil la serviciile mele. Dar m-au întrebat dacă este în regulă să mă mai sune din când în când și am fost de acord.

- Acum cât timp au renunțat la serviciile dumneavoastră?

- Acum aproximativ cinci luni.

- Și au mai apelat la dumneavoastră după aceea?

- De câteva ori. Lacy nu a recunoscut niciodată asta, dar aveam senzația că ea și soțul ei treceau prin niște momente mai dificile. Planificaseră escapade

de weekend pentru a încerca să își repare căsnicia. Dar, din ce mi-am dat seama, Peter o înșela. Nici nu se prea chinuia să ascundă lucrul acesta.

- Se pare că au avut încredere în dumneavoastră, nu? întrebă Kate. Erați menționată pe fișele medicale ca și contact de urgență al Oliviei. Având în vedere lucrurile astea, de ce ați dorit să vorbiți cu mine față-n față?

- Pentru că prietenele apropiate ai lui Lacy...ele erau de fapt problema, știți? Păreau niște femei atât de dulci și frumoase când le-am cunoscut prima oară. Le vedeam din când în când, venind în casă. Am fost acolo într-o zi când toate stăteau în jurul mesei și beau vin. Nu-mi amintesc numele tuturor, dar una dintre ele a recunoscut în mod deschis că își înșela soțul. Și celelalte păreau să o încurajeze. Nu mi se părea normal, știți? Dar mai este ceva…ceva ce nu mi s-a părut în regulă. Și acum mă macină din cauza crimelor.

- Ce este? întrebă Kate. Doamnă Duncan, dacă credeți că aveți ceva, indiferent ce, să știți că ne-ar putea ajuta. Avem un suspect în arest, dar nimic nu este încă bătut în cuie.

- Femeia care a murit ieri ... numele ei era Woodward, nu?

- Așa este.

- Ei bine, soțul ei - Daryl, cred că îl cheamă - a venit odată în casa familiei Thurmond. Își căuta soția, Taylor. Era foarte îngrijorat pentru ea. Având în vedere grupul acela de prietene, nu-l învinovățesc. Mi-a spus că știe că aceasta era implicată în niște probleme.

- Lacy i-a spus vreodată soțului ei despre incident?

- Nu. Cred că îi era frică să o facă. Indiferent de buclucul în care se afla doamna Woodward, cred că toate femeile au fost atrase în el. Soțul ei era foarte îngrijorat pentru ea.

- Acum cât timp s-a întâmplat asta? întrebă Kate.

- Acum vreo două luni. Lacy m-a chemat să o iau pe Olivia de la școală și să o duc la antrenamentul pentru majorete. Din fericire m-am oprit pe la ei pe acasă. Am vrut să văd cum merg lucrurile cu Lacy.

Kate se gândi în noaptea precedentă, la modul în care Daryl se îneca în propria durere. De obicei, soții se comportau așa atunci când simțeau că nu au făcut suficiente lucruri pentru a opri crima. Daryl trebuie să fie bănuit în tot timpul ăsta că Julio era criminalul. Și acum îi era prea rușine să spună, deoarece nu s-a bazat pe instinctele sale pentru a împiedica crima la timp.

- Daryl era atât de îngrijorat pentru ea, încât aproape a plâns în fața mea. Iar două luni mai târziu, aceasta este moartă, adăugă ea.

Kate era în sfârșit sigură: Julio era într-adevăr criminalul. Și acum, tot ce avea nevoie era ca Daryl să îi confirme, să-i spună întreaga poveste despre cum era de fapt Julio.

***

De-a lungul carierei sale, Kate a ajuns să creadă cu tărie în zicala „Un necaz nu vine niciodată singur”. Prima confirmare a venit de la întâlnirea cu Pamela Duncan.

Următoarea a venit când telefonul ei sună, în timp ce se îndrepta înapoi spre Amber Hills. A răspuns imediat, fără a se deranja să verifice cine o suna.

- Wise la telefon, spus ea, având grijă să nu folosească apelativul de agent.

- Agent Wise, sunt Robert Smith de la biroul legistului. Deși nu am găsit nimic concludent pe corpul lui Taylor Woodward, există un mic detaliu care cred că v-ar putea interesa.

- Primesc orice mi se oferă, spuse Kate.

Se întreba de ce o suna tocmai pe ea, dar presupunea că aceasta nu are de unde să știe că ea nu se mai ocupă de caz.

- Pumnul de pe față a lăsat o vânătaie foarte mică, ceea ce m-a determinat să cred că era mai mult o lovitură - aproape jucăușă - decât un pumn puternic destinat să rănească victima. Cred că putem determina două lucruri pe baza acestui pumn. În primul rând, având în vedere amplasarea și unghiul, cred că putem spune că criminalul este stângaci. Desigur, o serie de elemente mi-ar putea dovedi contrariul, dar pare foarte probabil.

- Și al doilea lucru? întrebă Kate.

- Nu există amprente, lucru care indică faptul că acesta purta mănuși. Cu toate acestea, există o mică adâncitură de-a lungul vânătăi. Este aproape invizibilă ochiului liber, dar cu o lumină și o lupă potrivită, este acolo: o formă care sugerează că criminalul poartă un inel pe mâna stângă. Fie degetul inelar, fie pe cel mic.

- Și dacă ar da cu pumnul, degetul mic nu ar prea lăsa o amprentă, nu-i așa?

- Probabil că nu.

- Un inel pe degetul inelar stâng, spuse Kate. Deci criminalul este căsătorit?

- Mai mult ca sigur, spuse Smith.

Știa că Julio, purta o verighetă. Și un inel pe degetul mic.

- Mulțumesc pentru informații, spuse Kate. Avea o senzație de fluturi în stomac și inima începu să-i bată mai tare. A încheiat convorbirea și o sună de îndată pe DeMarco.

După ce telefonul a sunat de trei ori, aceasta răspunse. DeMarco părea a fi iritată și un pic obosită.

- Hei, Wise, spuse ea. Dacă mă suni să afli noutăți să știi că nu am. Duran și Poliția Locală se agață de presupunerea că Julio Almas este tipul nostru.

- Ei bine, numai ce am primit un telefon de la legist legat de un raport preliminar despre corpul lui Taylor Woodward. Așa că spune-mi ceva...Julio este dreptaci sau stângaci?

- Nu sunt sigură. Nu am fost atentă la acest aspect.

- Ești încă la Poliția Locală?

- Din păcate.

- Găsește un formular de rahat și pune-l să-l semneze. Spune-i că va fi eliberat la scurt timp după. Fii atentă cu ce mână semnează.

- Bine...spuse DeMarco, fiind puțin intrigată. Acordă-mi o clipă.

- Aștept.

Kate asculta sunetul mișcării ce se auzea de la DeMarco. Auzea pe fundal vocile vagi ale polițiștilor, locul fiind încă în plină agitație din cauza lucrurilor petrecute de dimineață. Era pregătită să se lămurească definitiv în privința lui Julio Almas.

Au trecut trei minute. Era la zece minute distanță de porțile din Amber Hills, când DeMarco reveni la telefon.

- A semnat-o, spuse DeMarco. Este un stângaci. De ce? Ce ai aflat?

Kate oftă.

- Nimic, spuse ea. Doar instincte proaste, cred. Sau uzate. Poate că e înțelept să te pensionezi la 55 de ani. Ai găsit vinovatul. Este Julio.

Aceasta închise și oftă. Poate că devenea prea bătrână pentru asta.

Era timpul să finalizeze tot cazul acesta, o dată pentru totdeauna. Să afle întregul adevăr despre Julio. Și Daryl, bănuia ea, deținea cheia.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Kate se întreba dacă Daryl fusese capabil să se întoarcă acasă după uciderea soției sale. Nu exista un calendar real pentru durere; unele persoane așteptau săptămâni întregi înainte de a se întoarce în casa în care a fost ucisă o persoană iubită, în timp ce alții nu aveau nicio problemă să se întoarcă imediat.

După ce a parcat mașina în fața casei, a văzut-o pe mama lui Daryl așezată într-un balansoar pe verandă. Aceasta a văzut-o pe Kate coborând din mașină și mergând pe trotuar.

- Bună ziua, spuse Kate pe un ton cât se poate de plăcut. Este Daryl acasă?

- Este, replică mama. Dar este foarte obosit și vădit supărat.

- Înțeleg, spuse Kate. S-a apropiat de verandă și urcă încet scările. Apoi, a început să vorbească încet cu o voce conspirativă, în speranța de a o influența pe bătrâna femeie. Informația aceasta nu a fost încă făcută publică, dar avem un potențial suspect în arest, spuse ea. Dacă aș putea vorbi cu el în privat pentru cel mult zece minute, ne-ar putea ajuta să ne asigurăm că avem într-adevăr omul potrivit.

Mama lui Daryl părea fericită să audă noutățile, dând din cap în semn de apreciere.

- În regulă, spuse ea. Cred că și-ar dori asta. Se simte neputincios acum. Poate că acest lucru îi va un scop. Îi spuneți vă rog că merg până la farmacie să îmi ridic medicamentele?

- Da, doamnă.

Kate a intrat în casă concomitent cu momentul în care mama lui Daryl a mers la mașina parcată pe alee. În timp ce ușa cu plasă se închidea în spatele lui Kate, putea auzi mașina doamnei Woodward trezindu-se la viață.

- Scuzați-mă? strigă Kate. Domnule Woodward? Sunt Kate Wise. Mama dumneavoastră a spus că este în regulă să intru.

- Desigur, strigă acesta din cealaltă parte a casei. Sunt în bucătărie.

Kate urmări sunetul vocii sale prin vestibul și prin holul mic. Casa era formată în mare parte din spațiu deschis, așa că a putut vedea imediat bucătăria. L-a văzut pe Daryl aranjând produse de patiserie și baghete pe tejghea. Erau încă în cutii, unele dintre produse fiind calde încă.

- Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, spuse ea. Dar am vrut să vă anunț că l-am verificat pe instructorul de ciclism. Am găsit suficiente dovezi ca să-l arestăm.

- El este de vină? întrebă Daryl.

- Nu știm sigur, dar verificăm asta în timp ce discutăm. Pare a fi o posibilitate destul de mare. Sper să înțelegeți că, chiar dacă sunteți soțul uneia dintre victime, nu vă putem oferi detalii concrete până când nu există o arestare oficială.

- Înțeleg, spuse el.

- Între timp, speram să mă puteți ajuta. Ni s-a spus că, la un moment dat, erați foarte îngrijorat pentru soția dumneavoastră. De ce?

Acesta se încruntă. Kate observă cum îi căzuseră umerii, iar el se retrase încet.

Rămase tăcut.

- Domnule Woodward, insistă ea, știu că este dificil. Știu că nu doriți să vă implicați soția în ceva ce ar putea părea...necuviincios. Dar, oricât ar fi de îngrijorător sau de jenant, trebuie să știu. Momentan avem un bărbat arestat, care poate sau nu să fie suspectul potrivit. Și bănuiesc că aveți cunoștință de problemele în care era implicată soția dumneavoastră, probleme care ne pot ajuta să știm cu certitudine dacă am prins criminalul.

Se uită spre ea, cu ochii mohorâți și vacanți și deschise gura de mai multe ori pentru a vorbi.

Dar de fiecare dată, rămase tăcut, ca și cum nu avea suficient curaj să spună ceea ce voia.

Dar era ceva mai mult de atât.

În timp ce îl observa cu atenție, a văzut, pentru o fracțiune de secundă, o licărire în ochii lui. Era ceva ce nu făcea sens. Nu era una de recunoștință.

Era furie.

Venise și plecase la fel de rapid - atât de repede încât nici nu era sigură dacă chiar a văzut-o sau și-a imaginat-o.

Dintr-o dată, inima ei începu să bată cu putere.

„Nu", se gândi ea. „Nu poate fi el."

Sau ar putea?

A început brusc să se gândească la ceea ce i-a spus Tate O'Brien despre crimele comise atât din furie, cât și din dragoste.

Mai multe soții au fost ucise. Nu doar a lui. Dacă și-a ucis soția, asta însemna...că le-a ucis pe toate.

Dar de ce? De ce să le ucidă pe toate dacă își dorea doar ca soția lui să moară?

„Nu se poate", se gândi ea. „Nu-i așa?"

Toate acele crime au fost comise doar ca să-și acopere urmele? Să facă să pară că este vorba de un criminal în serie? Să abată atenția de la soția pe care și-o dorea de fapt moartă? De la el ca și suspect?

Pentru a crea crima perfectă?

- M-ați auzit, agent Wise?

Kate se trezi la realitate, revenind înapoi în prezent. L-a văzut pe Daryl privind-o întrebător. Mintea i se învârtea și se simțea amețită, întrebându-se care erau șansele să stea la câțiva metri de criminal.

- Îmi pare rău, spuse ea, cu vocea tremurândă, încercând să pară calmă. Nu v-am ascultat.

- V-am întrebat cu ce pot să vă mai ajut? întrebă el, cu o voce atât de calmă încât se întrebă dacă nu cumva și-a imaginat totul.

„Mâna lui”, se gândi ea repede. „Dă-i să scrie ceva. Vezi dacă este un stângaci.”

Își drese vocea încercând să o mențină calmă.

- Da, spuse ea. Ar mai fi ceva. Ați putea să-mi dați numele prietenilor cu care ieșea Taylor?

- În regulă, spuse el încruntat. Vreți să vă trimit un mesaj?

- Sunt de modă veche, spuse ea cât se poate de blând. Ați putea să mi le scrieți pe ceva?

O privi bănuitor, părând să ezite.

În cele din urmă, se întoarse și se îndreptă spre partea stângă a bucătăriei, unde deschise un sertar. Scoase un pic și un bilețel.

Începu să scrie.

Cu mâna stângă.

În timp ce verigheta îi strălucea fad pe degetul inelar.

„Fii calmă”, își spuse ea. „Asta nu dovedește încă nimic. Trebuie să îl forțezi. Acum ori niciodată. Nu poți pleca fără să știi sigur.”

- Am vorbit cu mama dumneavoastră în fața casei, spuse Kate. Mi-a spus să vă anunț că a plecat până la farmacie. A tăcut pentru o clipe și apoi adăugă: Sunteți apropiat de mama dumneavoastră?

Era acolo din nou. Furia îi sclipea în ochi, de data aceasta era evidentă și mai puternică.

Și acela a fost momentul în care Kate știa sigur. Mulți ucigași cu care a avut de-a face au fost asupriți de mamele lor într-un fel sau altul; de prea multe ori, acesta a fost declanșatorul de a se elibera de sentimentele pe care le aveau.

Daryl își încleștă maxilarul, privind înapoi, ostilitatea reversându-se pe fața sa.

- De ce vă interesează asta? întrebă el.

El se strecură ușor spre ea și apoi întoarse capul. Merse la filtrul de cafea și începu să-și toarne o ceașcă de cafea. Mâna îi tremura vizibil.

Nu a așteptat după el. Știa că era acum sau niciodată. Știa că trebuia să părăsească casa, să solicite întăriri.

Dar pur și simplu nu putea să o facă.

În întreaga sa carieră, pur și simplu nu a putut să o facă. Trebuia mereu să forțeze lucrurile, să le ducă puțin prea departe. Întotdeauna a ignorat vocea ce o avertiza.

- Domnule Woodward, legistul este sigur că soția dumneavoastră a fost lovită de un stângaci - un stângaci care purta un inel pe degetul inelar stâng, spuse ea. Julio Almas este dreptaci și nu are inele, minți ea. Care credeți că este motivul?

Daryl Woodward se opri pentru o clipă, în timp ce își ducea cana de cafea la gură. Era întos cu spatele la ea aproape complet, dar își putea da seama din postura umerilor lui că a adoptat o poziție defensivă

- Sunteți stângaci, nu-i așa? întrebă ea.

Devenise tensionat, stând încă întors cu spatele la ea.

- Sunteți nebună, murmură el, vocea lui devenind tot mai serioasă.

„Acum”, își spuse ea. „Oprește-te acum și solicită întăriri.”

Știa că ar trebui să facă asta. Dar pur și simplu nu putea. Trebuia să termine chestia asta. Pe cont propriu.

- Le urai pe celelalte femei, dar nu voiai să le omori cu adevărat, nu-i așa? Voiai să o omori doar pe Taylor. Dar cum ai fi putut face asta fără să te bănuiască polițiștii? Uşor. Ucizi alte câteva soții și faci ca totul să pară opera unui criminal în serie. În acest fel, un soț singur nu ar fi suspectul principal. Dar ai exagerat puțin cu soția ta, Daryl. Asta a fost o crimă din pasiune. Singura.

Acesta se întoarse și-i zâmbi, ca și cum era impresionat.

Apoi a atacat-o.

Kate și-a ridicat brațele în sus pentru a se apăra, complet pregătită să-l prindă de brațul stâng - cu care conducea - și să-l pună la podea.

Dar nu se aștepta la cafeaua fierbinte aruncată spre ea. I s-a împrăștiat pe față, ajungându-i în ochi. Era foarte fierbinte, dar nu proaspătă de fierbinte. Totuși, usturimea a fost suficientă pentru a o dezarma.

Daryl se aruncă cu toată greutatea în ea. Se izbi cu spatele de mobila din mijlocul bucătăriei și, când se feri și căzu la podea cu spatele aflat în spasme, simți primul pumn, care i-a spart buza.

Gura lui Kate s-a umplut instant de sânge. Numai ce simțise gustul de pe limbă, gros și ca de cupru, că aceasta o lovi cu genunchiul în stomac. I s-a tăiat respirația și, pentru prima oară de când intrase în FBI, și-a permis să se gândească:

„Asta este. Așa voi muri.”

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Kate ar fi fost într-o formă mult mai proastă în cazul în care cafeaua ar fi fost proaspăt preparată și foarte fierbinte. În cazul de față, era mai preocupată de spatele ei. S-a lovit tare de marginea mobilei și începea să-i amorțească. Între timp, Daryl a imobilizat-o la podea, cu un genunchi în stomac și ambele mâini pe umerii ei.

- Mi-aș dori să am cuțitul cu care le-am omorât pe târfele alea, spuse Daryl. Te-aș despica chiar acum și chiar aici. Și ar fi păcat pentru că tu nu ești ca ele. Au meritat-o, știi?

„Bun”, se gândi ea. „Idiotul ăsta începe să se laude. E puternic și mă domină cu ușurință, dar cu cât mă ține aici mai mult aici, în această poziție, cu atât am mai multe șanse de a scăpa.”

- Nu a fost o greșeală că am început cu Julie. Ea e...ei bine, era așa o vampă. Mă culcam cu ea. Făceam asta de luni întregi. Totuși, Taylor nu știa. Era prea prinsă în propriile ei activități. Și da, știam totul despre instructorul de ciclism. S-a culcat cu jumătate din cartierul ăsta nenorocit. Așa că da...de ce să nu dau vina pe el?

Acesta zâmbi și îi scăpă un chicot. Această mică acțiune arogantă i-a oferit lui Kate portița de care avea nevoie. În timp ce mâna lui dreaptă se relaxă din cauza râsului, ea se împinse în față, ridicându-se și folosind umărul drept pentru a forța greutatea mișcării. Apoi, și-a aruncat cotul în sus și în lateral, lovindu-l în bărbie. Auzi clicul ascuțit al dinților care se zdrobeau unul de altul.

Acesta s-a clătinat înapoi, șocat și aproape că a căzut de pe ea. Înfuriat, a lovit din nou cu pumnul. Kate l-a prins de încheietura mâinii, răsucind-o tare spre stânga și întregul lui corp a urmat-o. Dacă nu s-ar fi izbit de marginea mobilei aflate în mijlocul bucătărie, ar fi putut să îl imobilizeze cu brațul, smulgându-i cotul din articulație și finalizând lupta.

Dar masa îi stătea în cale. În timp ce se chinuia să se ridice în picioare, Daryl deschise un dulap din apropiere. Kate a fost atât de confuză de acest gest, încât nu a văzut făcălețul decât când era prea târziu. Ea s-a balansat înapoi, dar capătul acestuia tot i-a atins lateralul capului. A început să se învârtă în timp ce stele mici și negre se jucau în câmpul ei vizual.

Acesta a venit din nou înspre ea, cu făcălețul ridicat precum o bâtă.

„Nu”, se gândi Kate cu un fel de panică maniacală. „Nu în felul ăsta. În niciun caz…”

Lovi din nou cu făcălețul, de data aceasta direct. Kate a reușit să îl blocheze cu antebrațul stâng. O durere îi străfulgeră brațul. Țipă tare, căutând în jur o armă pe care să o folosească. Până acum, a fost arsă cu cafea și lovită cu un făcăleț. Să fie al naibii dacă accepta să mai insulte în felul acesta.

S-a sprijinit de chiuveta din bucătărie și a găsit o furculiță așezată în margine. Era așezată pe o farfurie, lângă rămășițele unei omlete. În timp ce Daryl se pregătea să o atace încă o dată, aceasta a luat furculița și l-a atacat cu ea, într-o mișcare care îi amintea de zilele ei din tinerețe. S-a mișcat cu viteza unui boxer în plin sezon, iar dinții furculiței au pătruns în obrazul stâng al lui Daryl, înainte de a o scoate afară.

Acesta țipă, scăpând făcălețul, care se rostogoli înainte.

- Târfo! strigă el. O să te omor și pe tine. Apoi pe Wendy Hudson, apoi voi fi terminat cu toate! A lăsat să-i scape urlet de furie în timp ce se izbi de ea.

Kate a înfipt furculița, cu dinții complet adânciți, în umărul lui drept,. A lăsat-o acolo. Urlă din nou, dar nu se opri. O izbi cu putere de marginea chiuvetei o dată, de două ori...amorțeala din spatele ei se răspândea. Se temea că ar putea să o facă să se prăbușească. Și dacă ar ajunge din nou la pământ...

- Toate m-au tachinat, chiar și Julie, continuă el. Chiar și în timpul aventurii, mă amenința că îi va spune lui Taylor dacă nu făceam anumite lucruri. Toate erau niște manipulatoare...fiecare dintre ele. Flirtrau. Se expuneau. Mă făceau să fiu slab...ele...

Kate profită de momentul lui de slăbiciune. Îl lovise cu genunchiul în stomac. Acesta s-a aplecat și când s-a întâmplat asta, Kate îi dădu un croșeu de dreapta. Aceasta l-a lovit în bărbie și l-a trimis spre podea.

În timp ce cobora, a prins-o de cămașă. Dacă nu ar fi fost o luptă pe viață și pe moarte, ar fi putut părea ca și cum încerca să îi curpindă sânul. A tras-o în jos și aceasta opunea rezistență lovindu-l puternic în piept. Căzuseră într-o grămadă de picioare și brațe, luptând pentru control lângă margine chiuvetei.

- Nu mișcați!

Strigătul se auzi de nicăieri. Atât Kate cât și Daryl s-au întors în direcția vocii. Cu o vedere încețoșată, Kate o văzu pe DeMarco stând la intrarea în bucătărie.

- Dă-te de pe ea, spuse DeMarco.

Daryl a reacționat de îndată. A ridicat mâinile și s-a dat înapoi. Făcu un pas împiedicat în spate și apoi se întoarse încet spre DeMarco. Furculița era încă în umăr lui, stând la fel de rigidă ca o grindă în pământ.

- În genunchi, cu mâinile la spate, ordonă DeMarco.

- Nu înțelegeți, spuse el în timp ce ascultă ordinele ei. Erau malefice. Mă foloseau. Necredincioase. Nebune. Le plăcea ca bărbații să se uite la ele...chiar și la piscină, chiar și adolescenții...

- Ești bine, Wise? întrebă DeMarco, ignorându-l.

Kate dădu doar din cap. Spatele ei era un nod plin de goliciune, amorțeala nu se mai răspândea, ci părea să se centralizeze. Stelele negre erau încă în câmpul ei vizual ei și era destul de sigură că partea capului unde fusese lovită cu făcălețul se umfla. Se rezemă de chiuvetă, urmărind-o pe DeMarco în timp ce se mergea în spatele lui Daryl.

Kate l-a văzut pe Daryl mișcându-se înainte ca DeMarco să o facă, atenția ei fiind îndreptată spre partenera ei rănită.

Kate strigă să o avertizeze și următoarele secunde păreau să explodeze în mișcare.

Daryl s-a mișcat cu energia și disperarea unui om prins. Într-o mișcare atât de morbidă încât era aproape comică, și-a smuls furculița din umăr și a înfipt-o în piciorul lui DeMarco. Când a cedat și a scos un țipăt, Daryl s-a îndreptat instantaneu spre mâna ei dreaptă. Acesta și-a înfipt dinții în încheietura ei și a smucit-o tare de braț.

Spre surprinderea ei, scăpă arma, iar în momentul în care aceasta a atins podeaua, acesta a mers după ea.

Kate se avântă înainte, sperând că spatele ei amorțit își va aminti pur și simplu ce trebuia să facă. Observă că DeMarco era acum în genunchi, ținându-se de încheietură. Pierdea o grămadă de sânge.

Dar Kate trebuia să privească dincolo de asta. Mâna lui Daryl era pe pistol. Degetele lui îl cuprindeau...

Kate și-a ridicat genunchiul drept în sus, lovindu-l direct în față. Nasul lui era zdrobit. S-a dat înapoi, amețit. Privirea i se încețoșă și sângele începea să îi țâșnească din nas. Kate preluă arma și o ținu îndreptată spre el. Brațele ei tremurau și încerca din greu să nu apese pe trăgaci.

- DeMarco…cum ești?

- Însângerată.

Totuși, s-a ridicat în picioare și a venit lângă ea, ținându-se încă de încheietura mușcată. A luat un prosop de bucătărie de pe mânerul ușii cuptorului și l-a înfășurat în jurul încheieturii. Apoi, l-a încătușat cu pricepere pe Daryl Woodward, care era aproape în comă. După ce a fixat cătușele, i-a dat drumul. Acesta a făcut un singur pas împiedicat înainte și apoi a căzut cu fața în jos pe podea.

Cele două femei s-au uitat una la alta într-o tăcere uluită. Kate nu-și putea aminti ultima dată când a fost bătută într-un asemenea hal. Dar această preocupare era pe locul doi după ceea ce văzuse în DeMarco. Tânăra agentă

s-a împiedicat, trebuind să se prindă de marginea mobilei de bucătărie pentru a-și menține echilibrul. Prosopul de bucătărie pe care îl avea înfășurat în jurul încheieturii mâinii era aproape înmuiat cu sânge. Aparent, Daryl a mușcat adânc, atingând probabil o arteră.

- Rămâi cu mine, bine? îi spuse lui DeMarco. Își scoase telefonul și sună la 911.

- Da, spuse DeMarco cu un zâmbet adormit. Nu plec niciunde.

A reușit să scoată și un râs nervos înainte ca ochii să i închidă și să cadă pe podea chiar lângă Daryl Woodward.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ

Kate se trezi stând în biroul lui Duran pentru a doua oară într-o săptămână. De data aceasta, lucrurile nu erau la fel de cordiale. DeMarco stătea lângă ea și era evident că nu era obișnuită să fie mustrată. De asemenea, era evident și că nu era obișnuită să fie rănită. A primit două injecții și douăzeci și șase de cusături din cauza mușcăturii lui Daryl Woodward. A pierdut mult sânge, dar a fost stabilă tot timpul, de îndată ce ambulanța a ajuns.

În ceea ce o privea pe Kate, era în dureri. Lupta cu Woodward a scos din ea tot ce se putea. Era dovada stării deplorabile în care se afla în ultima vreme. Și nu era vorba că nu mai practica sport așa cum obișnuia să o facă. Era vârsta - un lucru în privința căruia nu avea ce să facă.

Duran tocmai le citise actul de revoltă pentru intrarea în casa lui Daryl Woodward acum două zile. Acesta punea mai mult accent pe faptul că i-au ieșit în mod direct din cuvânt decât pe faptul că amândouă au fost rănite și aproape au omorât un bărbat.

Consolarea lor veni sub forma unei serii de înregistrări audio de pe telefonul lui Daryl. Acesta a ținut o evidență a programului lui Julie și a lui Lacy. Înregistrările au fost făcute pe parcursul a peste două luni. Acesta folosea apelative degradante la adresa lor în timp ce povestea programele lor. O înregistrare anume oferea detalii deosebite despre o întâlnire recentă cu Julie. Descrierea unui tatuaj de pe coapsa ei interioară a finalizat practic cazul pentru ei.

- Deci, aceasta este dilema mea, spuse Duran. Voi recunoaște că am crezut că odată cu prinderea lui Julio Almas cazul a fost finalizat - o altă parte a cazului în care nu ar fi trebuit să fii implicată, Wise. Dar ai fost destul de intuitivă pentru a privi dincolo de asta. Da, aproape ai ucis un bărbat înainte să fii absolut sigură că el este ucigașul, dar în final se pare că ai salvat o viață. Într-una dintre înregistrările sale spunea clar că Wendy Hudson era următoarea.

- Trebuie să îmi cer scuze din nou, spuse Kate. Bănuiam ceva, dar am vrut să fiu sigură înainte să te informez. Dar, după cum știi, nu am mai avut șansa să fac asta.

Duran dădu din mână.

- L-ai prins pe criminal, Wise. Nu țin socoteala acestor lucruri, dar asta înseamnă mai mult de cincizeci în cariera ta, nu?

Ea ridică din umeri. Sincer, nu a ținut niciodată socoteala acestor lucruri, chiar și atunci când alți agenți îi șopteau numerele și laudele cu un respect fascinat.

- Acest caz îmi dovedește un lucru, Wise. Faptul că ai reușit totuși să obții rezultate - chiar și atunci când toată lumea din jurul tău spunea că nu există niciun caz - arată că, deși ai cincizeci și cinci de ani, mintea ta este încă la fel de ascuțită ca întotdeauna.

- Mulțumesc… cred.

- Am vorbit cu ceilalți directori, spuse Duran. Te vrem înapoi. Putem să încălcăm puțin regulile, să găsim o modalitate de a obține o dispensă astfel încât să te întorci pentru un an. Vedem cum te simți atunci. Știm că te-ai plictisit de pensie. Și avem nevoie de tine. Și în mod clar, ești la fel de capabilă acum precum erai în urmă cu un an, când ai plecat. Ce părere ai?

Kate dădu din cap. Voia să accepte oferta de îndată. Dar în sinele ei începu să se gândească la Melissa, la Michelle ... și chiar la Allen Goldman.

„Îl voi suna când mă voi întoarce acasă”, se gândi ea, o idee aleatorie și străină în biroul lui Duran. „Îl voi suna și îl voi scoate la cină. Și dacă va încearca să mă sărute, îl voi lăsa.”

Se întreba de ce îi venise acest gând în minte. Și apoi își dădu seama: își dorea să își trăiască viața. O viață reală, normală. Își dorea să termine cu urmărirea criminalilor.

Și totuși, oricât de mult tânjea după acest lucru, își dorea și să fie în miezul acțiunii.

Se simțea sfâșiată.

O parte din ea era obosită. Dar cealaltă parte, partea mai puternică, avea nevoie de acțiune.

- Pot să mă gândesc la asta? întrebă ea.

- Da. Și dacă accepți, aș vrea ca DeMarco să-ți fie parteneră pe termen nedeterminat. Și ea are nevoie de tine.

- Vă mulțumesc, domnule.

DeMarco o privi pe Kate cu un zâmbet mieros - o privire care spunea: „Mingea e în terenul tău...”

Pentru o clipă, Kate s-a gândit la Jimmy Parker și la Logan Nash - primul partener cu care a lucrat și ultimul înainte de pensionare. Jimmy fusese mentorul ei, iar Logan avea nevoie de ea pentru îndrumare în anumite aspecte. Privind-o DeMarco, Kate se întreba dacă nu cumva era timpul să închidă cercul - să fie mentorul și profesorul lui DeMarco, în același mod în care Jimmy o ajutase pe ea în primii ani.

Nu era ca și cum DeMarco nu era deja un agent strălucit. Însă, fiind legată de Departamentul de Crime Violente pentru o perioadă de timp atât îndelungată și apoi fiind lăsată liberă pe teren, ar fi o parteneră interesantă de lucru.

Se gândi din nou la Melissa, la fiica ei care își dorea cu adevărat o carieră în cadrul FBI, o carieră precum a ei, care a fost mereu un model pentru Melissa. Gândul trezi instinctul matern din ea. Dar, ca să fie sinceră, o și încânta.

Își luă rămas bun și plecă prin mica zonă de așteptare aflată în fața biroului lui Duran. Înainte să ajungă pe hol, DeMarco o ajunse din urmă.

- Te vei întoarce, nu? întrebă ea.

Kate zâmbi.

- Aș fi proastă să renunț, spuse ea.

DeMarco râse. Era un sunet dulce, care venea din gâtul femeii care îi salvase viața în urmă cu două zile. DeMarco s-a ales doar cu câteva cusături pe antebraț și Kate cu o vânătaie severă de-a lungul spatelui. Și acum râdeau pe seama asta.

Dacă era un semn al lucrurilor ce vor urma, Kate credea că anul ei de pensionare ar putea deveni doar o decizie nechibzuită care se micșora tot mai mult în oglinda retrovizoare a vieții sale.

Și dintr-o dată, îi înflori în față.

Cartea #2 din seria aventurile lui Kate Wise va apărea în curând!

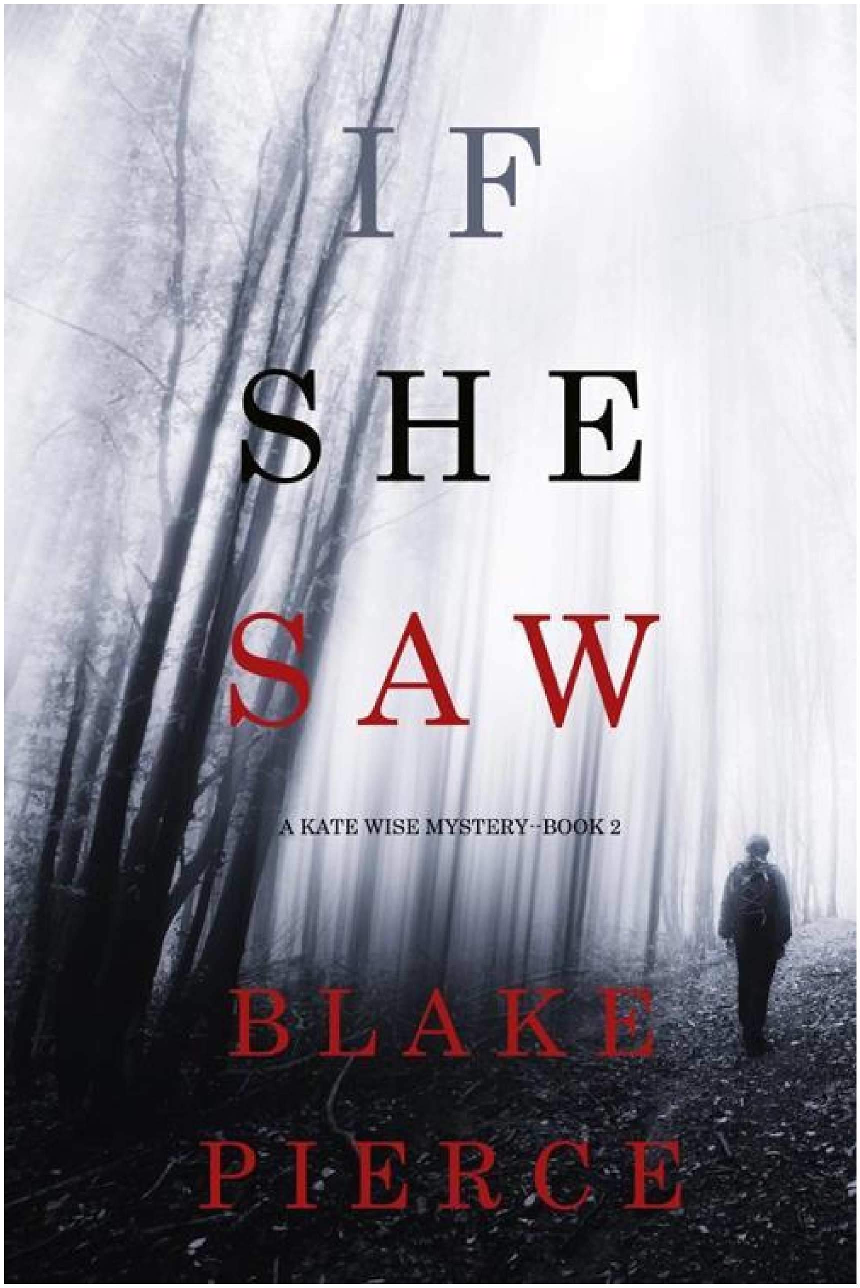
Abonează-te pentru a fi la lu curent cu ultimele nouățăți!

APASĂ AICI

Știai că am scris mai multe romane polițiste? Dacă nu ai citit încă toate seriile, apasă pe imaginea de mai jos pentru a descărca un exemplar dintr-o nouă serie.

ONCE GONE
BEFORE HE KILLS
BLAKE PIERCE
CAUSE TO KILL
TRACE
watching

DISPONIBILĂ ACUM PENTRU PRECOMANDĂ!

DACĂ AR FI VĂZUT

(Aventurile Lui Kate Wise - Cartea A Doua)

„O capodoperă a genurilor thriller și mister. Blake Pierce a făcut o treabă minunată dezvoltând personaje cu o latură psihologică atât de bine descrisă, încât te simți de parcă poți pătrunde în interiorul minții lor, trăind propriile lor temerile și sărbătorind succesul lor. Plină de întorsături neașteptate, această carte vă va ține treji până la sfârșitul ultimei pagini.

- Recenzii de Cărți și Filme, Roberto Mattos (despre Odată Plecată)

DACĂ AR FI VĂZUT (Aventurile Lui Kate Wise) este cartea cu numărul 2 dintr-o nouă serie de thriller psihologice scrisă de autoarea de succes, Blake Pierce, al cărei bestseller # 1 Odată Plecată (Cartea Întâi) (descarc-o gratuit) a primit peste 1.000 de recenzii de cinci stele.

Când un cuplu este ucis și nu există niciun suspect, Kate Wise, o pensionară în vârstă de 55 de ani, cu o carieră de 30 de ani în cadrul FBI, este chemată (din viața ei liniștită de suburbie) să se întoarcă și să lucreze pentru Birou.

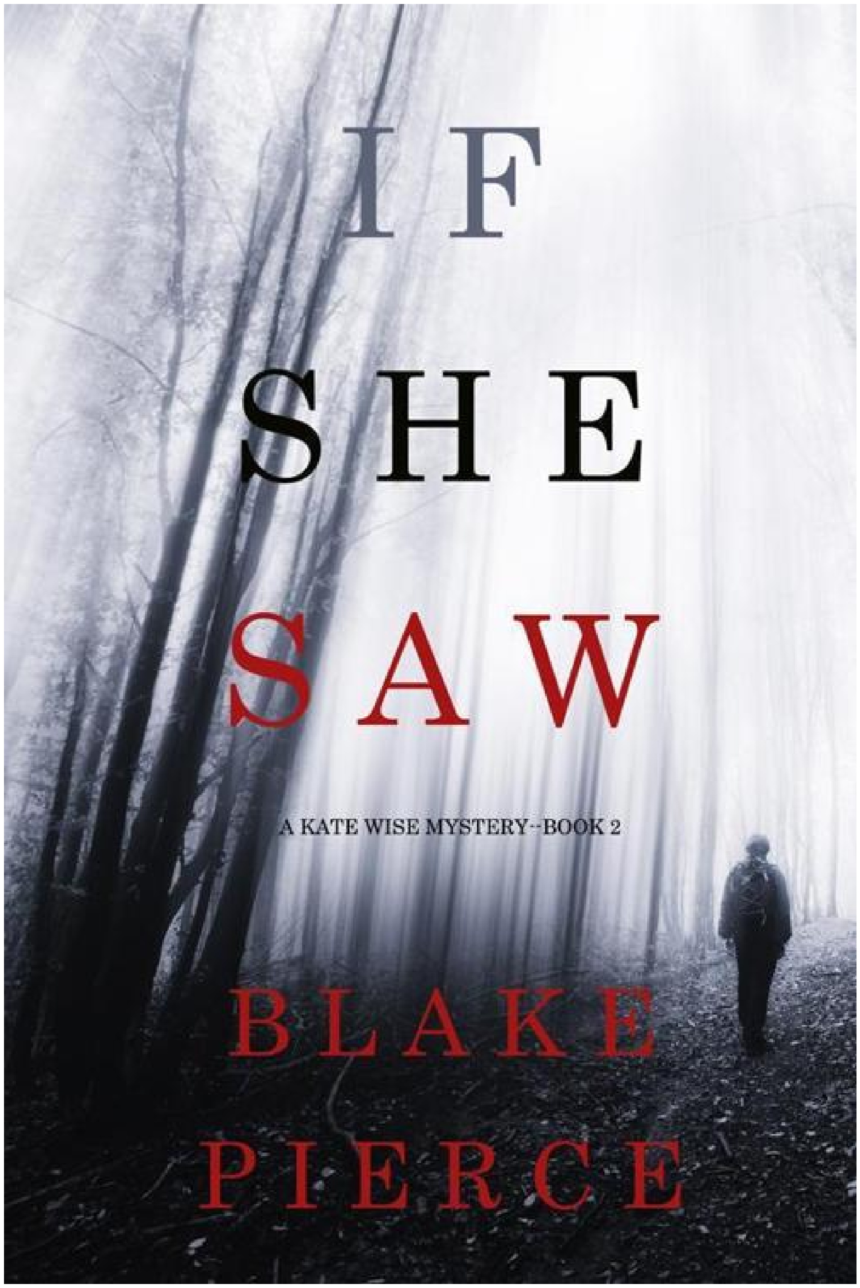
Mintea strălucitoare a lui Kate și abilitatea ei inegalabilă de a intra în mintea criminalilor în serie sunt indispensabile, iar FBI-ul are nevoie de ea pentru a rezolva acest caz enigmatic. De ce au fost găsite două cupluri ucise, în același mod, la o distanță de 80 de km Ce pot avea în comun?

Kate este conștientă că răspunsul la această întrebare este urgent - deoarece este sigură că criminalul urmează să lovească din nou.

Dar, în jocul mortal de-a șoarecele și pisica care urmează, Kate, deși intră în cele mai întunecate colțuri ale minții bolnave ale criminalului, a ajuns un pic prea târziu.

Un thriller plin de acțiune, care vă va ține cu inima la gură, DACĂ AR FI VĂZUT este cartea cu numărul 2 într-o nouă serie captivantă, care nu îți va permite să lași cartea din mână.

Cartea #3 din seria AVENTURILE LUI KATE WISE este acum disponibilă pentru precomandă!

DACĂ AR FI VĂZUT

(Aventurile lui Kate Wise - Cartea A Doua)

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

Table of Contents

Cover Page
Title page
PROLOG
CAPITOLUL UNU
CAPITOLUL DOI
CAPITOLUL TREI
CAPITOLUL PATRU
CAPITOLUL CINCI
CAPITOLUL ȘASE
CAPITOLUL ȘAPTE
CAPITOLUL OPT
CAPITOLUL NOUĂ
CAPITOLUL ZECE
CAPITOLUL UNSPREZECE
CAPITOLUL DOUĂSPREZECE
CAPITOLUL TREISPREZECE
CAPITOLUL PATRUSPREZECE
CAPITOLUL CINCISPREZECE
CAPITOLUL ȘAISPREZECE
CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
CAPITOLUL OPTSPREZECE
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE
CAPITOLUL DOUĂZECI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT
CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ
CAPITOLUL TREIZECI

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU
CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU
CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE
CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE
CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT
CAPITOLUL TREIZECI ȘI NOUĂ